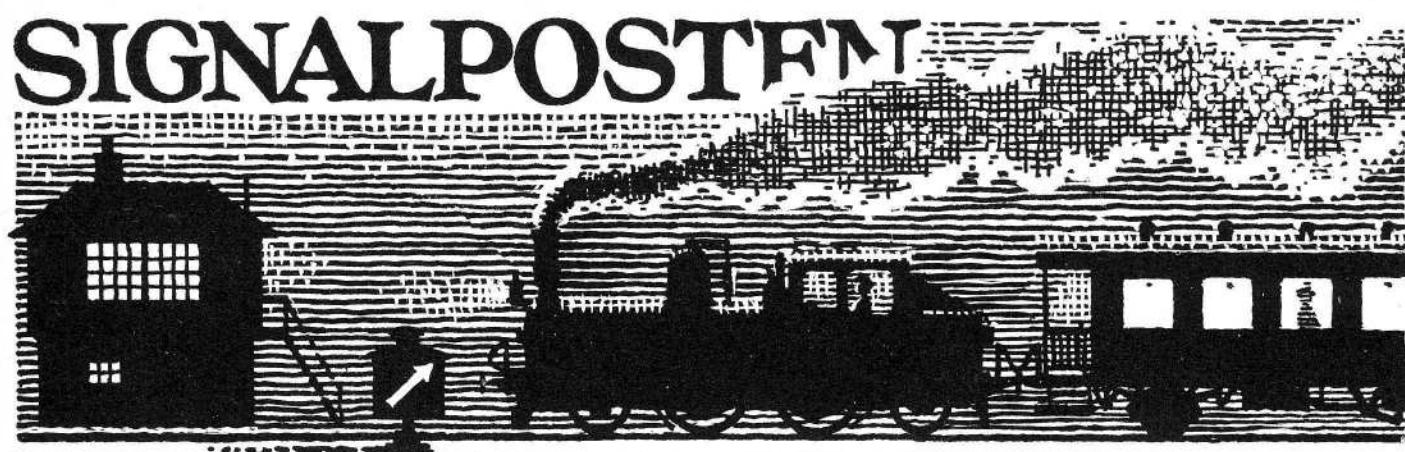

SIGNALPOSTEN

13. ÅRG.
1977

NR
JUN 2

Nyt fra Redaktionen

KÆRE LÆSER!

Ja, så kom der alligevel et nogenlunde tilfredsstillende nummer på gaden - og til nogenlunde rette tid.

Denne kryptiske indledning kræver vist en forklaring: Jeg har i en periode været noget sløj og har derfor "udskudt til i morgen, hvad jeg burde have gjort i dag". Det betød, at jeg kom noget senere igang med arbejdet med stoffet end planlagt, hvilket dog ikke var det værste, for en mindre forsinkelse plejer jeg at kunne indhente. - Næh, det værste var, at bladets uundværlige korrekturlæser og "revsende" ånd (i.e. min moder) pludselig blev alvorligt syg og indlagt på hospital. (Hun er dog nu "hjem-sendt", men derfor dog ikke helt rask). Denne hændelse forårsagede en yderligere forsinkelse i mit arbejde med bladet, bl.a. fordi jeg på grund af min moders sygdom har fået nogle andre og mere uvante opgaver at varetage. Dette betød selvsagt en lang forsinkelse i redaktionsarbejdet, og dette nummer er da heller ikke helt så afvekslende, som jeg ellers kunne have lavet det - tror jeg. Jeg håber på bedre held næste nummer.

Selvfølgelig skete der en "ombrydningsfejl" i den i forrige nummer bragte køreplan fra 1886. Siderne 31 og 18 blev "forbyttet" - og desværre på uforklarlig vis - for jeg gjorde mig virkelig megen umage. Jeg beklager dybt fejlen, og beder læseren om at gøre en bemærkning om fejlen på bladet (13/1, side 32, nederste 2 planer).

Bortset fra det har jeg ikke hørt om større eller betydende fejl, men mange mindre rettelser og tilføjelser bringes til Gregersens artikelserie om damplokomotivets udvikling - se venligst ved artiklen om damploko-anvendelsen.

Næste punkt er økonomien. I dette øjeblik, da disse linier konciperes har 890 betalt abonnement for 1977. Heraf er 34 nye - de bydes her ved hjerteligt velkommen! Men der er altså også 75, der endnu ikke har "fornyet" bekendtskabet. Nå, der udsendes rykkerskrivelse i de

næste dage, og så plejer der at komme flere penge ind, og jeg har derfor det bedste håb om, at vi i 13. årgang når op i nærheden af de 1000 direkte abonnenter!

I forlagsafdelingen har der været påen omsætning i det sidste halve års tid. Det skyldes utvivlsomt vort "oprydningsudsalg" i tiden 1/12 1976 - 31/3 1977. Nu gælder de "gamle" priser igen, priser, som inflationen dog har udhulet ikke så lidt, og lad mig repetere, hvilke udgivelser, forlaget kan ekspedere:

DAMPTRÆKKRAFT i model	kr. 138,-
DSB OLD-TIMERE i model	- 79,50
ROMANTIK i røg og damp	- 46,-
Fotohefte 1, FFJ	x) - 12,-
Fotohefte 2, AHB og AHJ	x) - 12,-
Fotohefte 3, TFJ	- 23,-
Fotohefte 4, NKJ	- 16,-
DSBs S-TOG	- 14,-
.. og så kommer toget, Trine	- 18,-
Hirtshalsbanen, 1925-65 xx)	- 7,-
Hornbækbanen, 1906-16-66 xx)	- 11,50
Danske jernbanestrækninger	- 8,-

x) oplaget lakker efter ånden mod enden.

xx) mindre end 30 eksemplarer tilbage.

Bestilling af disse publikationer sker ved indbetaling af beløbet for de ønskede bøger på giro 6.49.47.22, SIGNALPOSTEN, Dalbyvej 12, 2700 Brønshøj. Ved forudbetaling sendes bøgerne portofrit.

Så ebber pladsen på denne side ud. Jeg minder om, at redaktionen stadig med stor tak modtager fotos m.v. til affotografering/kopiering - eller "beholdelse", specielt med motiver fra nedlagte baner i Jylland (de meterspored sørderjydske!), ældre motormateriel, damploko i arbejde, og iøvrigt har alle gamle billeder med jernbanemotiv interesse!

Næste nummer vil jeg stræbe på at få færdig gjort til udsendelse ca. 1. september 1977.

På genhør!

Holtrup

SIGNALPOSTEN

upolitisk tidsskrift om jernbaner - i virkelighed og i model

13. ÅRGANG, NUMMER 2

JUNI 1977

INDHOLD I DETTE NUMMER:

Nyt fra redaktionen	omsl.	2
Vi bygger: et live-steam loko		82
Sporskifter.....		85
Motormateriellet, de første Triangel-vogne.....		87
Danske damploko, privatbanerne, anvendelse, 1. del		104
Jernbanebøger.....		122
En sporplan		124
Klubnyt		125
Kalvehavebanen, bygninger, suppl.....		126
De gode gamle dage		128
Et togs livsløb		131
Nedlagte baner: Silkeborg-Kjellerup-Rødkjærssbro Jernbane		133

FORSIDEBILLEDET: Amagerbanen, St. Magleby station, maj 1957 (E.V.P.)

SIGNALPOSTEN samarbejder gerne med alle kredse af jernbaneinteresserede.

Redaktion & Ulf Holtrup
Ekspedition: Dalbyvej 12
2700 Brønshøj
(01) 71 79 03

Repro: Bargholz offset
Skt. Knuds Vej 14
1903 København V
(01) 22 77 05

Tryk: Lantow & Co.
Lergravsvej 63
2300 København S
(01) 59 44 11

SIGNALPOSTEN udsendes med 4 numre om året normalt i kvartallets sidste måned. Tilstræbt årligt sidetal 350-400 sider. Bladet udgives af en kreds af jernbaneinteresserede som ren hobby og alt ikke-professionelt arbejde udføres derfor af interesse og uden beregning. Overskud bruges til jernbanehistorisk forskning.

ABONNEMENT tegnes for et kalenderår ad gangen ved indbetaling af abonnementsbeløbet på giro 6.49.47.22, SIGNALPOSTEN, Dalbyvej 12, 2700 Brønshøj, i postanvisning eller check til samme adresse.

Pris for 13. årgang 1977, kr. 54,- incl. moms

EFTERTRYK TILLADT MOD TYDELIG KILDEANGIVELSE

VI BYGGER:

ET "LIVE-STEAM" LOKOMOTIV I SPOR 0.

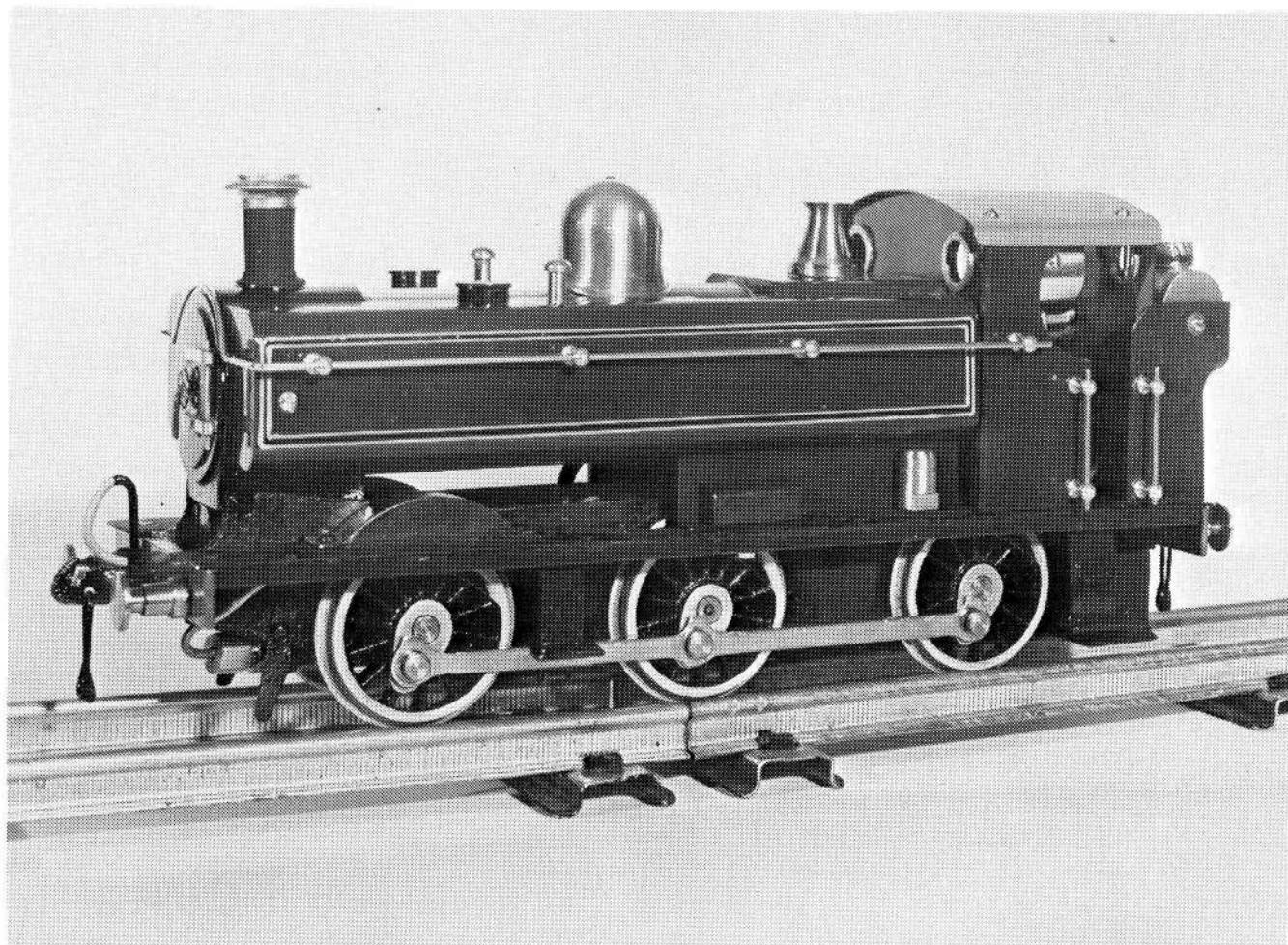
Fra min tidligste barndom har jeg haft damplokomotiver for øje, idet jeg er født og opvokset få hundrede meter fra de forlængst hedengangne Haderslev Amts Jernbaners remise og baneterræn. Mit tidligste legetøj var da også tog - selvfølgelig i spor 0, og jeg har da også det aller mest af det endnu, i køreklares stand: 2 urværkslokomotiver (Bing og BUB) og et Bing spritfyret damplokomotiv samt flere Bing-vogne. Alle dele er over 50 år gamle, og de bliver jævnlig "rørt". Denne indledning gives som baggrund for, hvorfor man giver sig i lag med at bygge et "rigtigt" damplokomotiv,

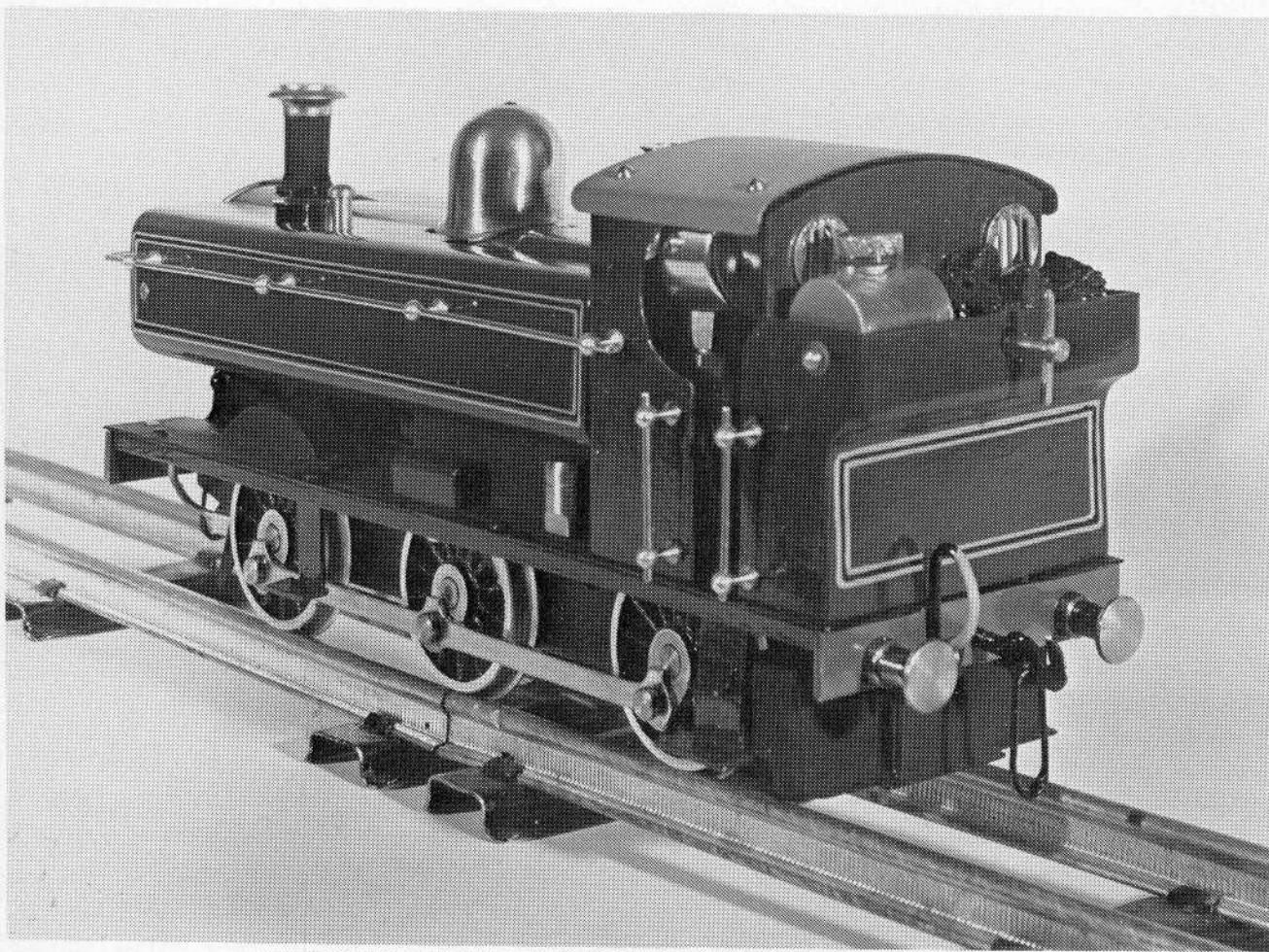
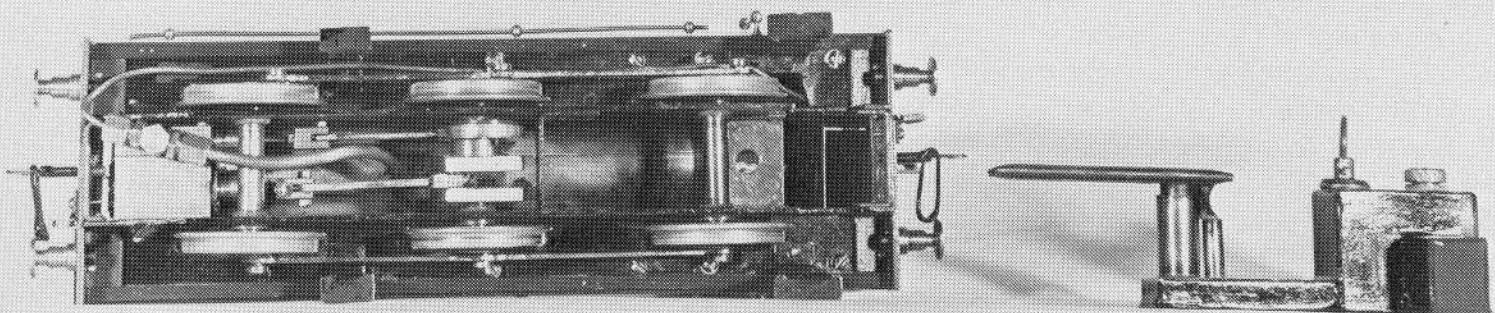
passende for det hjemlige skinnenet, som forstærkning af trækkraften.

I "Model Engineer" fandt jeg en dag en annonce fra "HB"-models i Tring, England, der averterede med byggesæt til damplokomotiver, man kunne tilbyde 3 forskellige modeller. Jeg skrev efter et katalog og bestilte så den model, jeg bedst kunne lide. Efter en passende leveringstid kom ca. 100 dele, hver del fint indpakket i plastic og nummereret.

Maskinen - et 0-C-0 (eng. 0-6-0) tenderloko, er en model af det tidligere Great Western Railways 5700 Pannier "tank"loko, der jo ser lidt fremmedartet ud for vore øjne, men det var spændende at gå i gang med. Tegning og udførlig byggevejledning fulgte med sættet, og en fortægnelse over, hvad man bør have af værktøj. Maskinen er helt af stål, kobber og messing - ingen bly-støbegods, hvidtmetal eller plastic, og alt er skruet og loddet sammen.

Opbygningen ses bedst af billedet, hvor man ser maskinen nedefra: Tv. den dobbeltvirrende cylinder med gliderkasse foran forakslen, damprøret, der kommer fra stopventilen

fra kedlens bagende, og det tyndere olierør fra oliebeholderen ovenpå kulkassen. Midterakslen er drivaksel med krumtap, slip-ekscentrik, plejlstang og ekscenterstang. Hjulene er koblede med almindelige kobbelstænger. Th. ses den demonterede sprit-forgasningsbrænder.

Kedlen er fremstillet af et rustfrit stål-rør og trykprøvet til 120 lbs (ca. 8,5 kp/cm²). Hjulene er af støbefejern og presset på akslerne.

Fra billedet af maskinen, set fra siden: Skorstenen har afledning for spildedampen, domen er en "dummy", sikkerhedsventilen kan skrues af for vandpåfyldning. De viste håndstænger og holdere er ikke med i byggesættet, ligeledes manometret i førerhuset, disse ting kan anbringes efter egen smag og lyst, men må så købes hos en anden engelsk leverandør. Man kan jo i det hele taget pynte på maskinen efter lyst og evne.

Maskinen set bagfra: I kulkassen ses oliebeholderen med ifyldningsskrue, og ved siden af er anbragt rigtige små stykker kul (limet med Araldit). Den forlængede ventilspindel til dampventilens ses på kulkassens overdel. Kulgitteret på de runde vinduer er også "hjemmelavede". Under bageste pufferplanke ses brænderens spritbeholder.

Maskinen har jeg lakeret i følgende farver: Sidetanke og førerhus: Mørkegrøn med orange/sort staffering, taget er matgråt, ramme og hjul sorte, pufferplanker røde og førerhuset indvendigt, lysebrun. Dom og sikkerhedsventil står i blank messing, og skorstenskronen er lakeret med kobberlak. Maskinen er således ret kulørt, som engelske lokomotiver jo var engang, men jeg kan bedst lide det sådan, det "legetøjsagtige" præg passer fint til den øvrige lokale maskinpark.

Maskinen kan bygges uden brug af drejbænk, men man bør have en stabil elektrisk boremaskine på stativ, mange små bor og snittappe, en 100 W loddekolbe, masser af små nøglefile og enkelte store file, skruestik, små skruetrækere, pincet, tænger, fileklo og små skruetvinger m.m. samt en stor tålmodighed - samt have adgang til slaglodning af nogle meget små detaljer (en gudsmed hjalp mig med mine!).

Det tog ca. 125 timer at gøre maskinen færdig, hertil lakering. Man bør lakere de demonterede dele og så samle det hele igen, det

giver det pæneste resultat. Jeg synes, at det færdige resultat var pengene og anstrengelserne værd.

Nogle tekniske oplysninger om maskinen:

Største længde: 8 1/2" - 226 mm

største bredde: ca. 60 mm

største højde: ca. 92 mm (skorstenstop over skinneoverkant)

vægt: ca. 0,8 kg

køretid: ca. 10 min.

damptryk: ca. 40 lbs (3,5 ato)

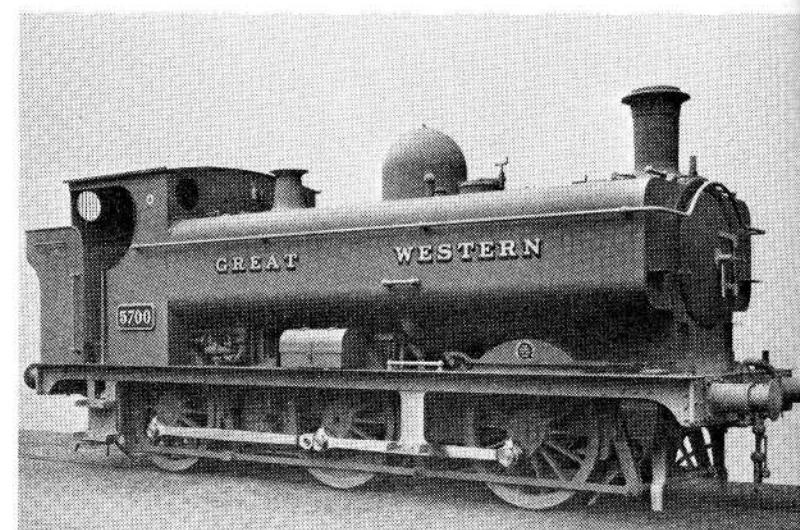
cylinder x slaglængde: 3/8" x 1/2" (9,7 x 12,7 mm).

I skrivende stund (januar 1977) er prisen for byggesættet 83,52 engelske pund. For et færdigt lokomotiv, sort eller grønlakeret, 124,20 engelske pund, ab fabrik i Tring hvortil kommer postforsendelse.

Skulle nogen være interesseret i yderligere oplysninger eller brochure, er fabrikantsens adresse:

H.B. Models, 12 Grove Park, Tring, Herts, HP 23 5JL, England.

A. Kernwein

Billedet herover viser den beskrevne models forbillede. Det er "stjålet" fra bogen: British Locomotive Design, 1825-1960, af Graham Glover, udgivet af George Allen and Unwin - Ltd. Ruskin House, Museum street.

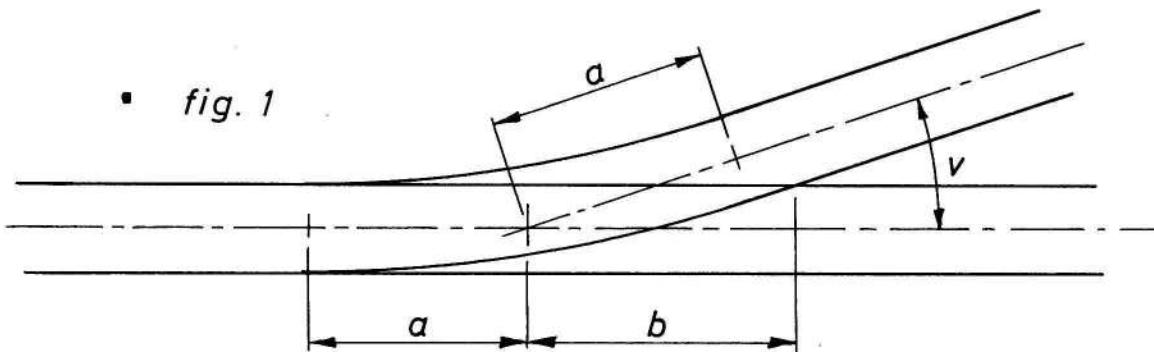

fig. 1

SPORSKIFTER

Af forskellige grunde ønsker modelbyggeren, der selv fremstiller sine sporskifter, ofte selv at konstruere disse. Meget få modelbyggere har så megen plads, at de på deres anlæg kan have modelrigtige sporskifter.

De fleste sporskifter ser skematisk ud som på fig. 1. Afstanden fra de rette midtliniers skæringspunkt til tangentpunkterne, hvor sporskiftekurven går over i de rette spor, er betegnet a . Afstanden fra midtpunktet til skinnekrydsningens (hjertestykkets) teoretiske spids er betegnet b . Udfor det venstre tangentpunkt - i stamsporet - befinner sig tungespidsene.

Det må bemærkes, at hjertespidsen i praksis rykkes et stykke tilbage fra den teoretiske hjertespids, så den får en rimelig tykkelse - for eksempel 0,1 - 0,2 mm.

Man ser ligeledes ofte, at tungespidserne rykkes lidt tilbage fra tangentpunktet for at opnå en rimelig udvidelse af sporvidden eller i det mindste undgå, at sporvidden bliver for lille.

Sporskiftet i fig. 1 har ret krydsning i begge spor, og inden hjertespidsen er sporet ret på et kort stykke i sidesporet. Dette rette stykkes længde kan for eksempel være 25 mm i spor 0 (1:45), 13 mm i spor H0 (1:87) og 7 mm i spor N (1:160), men det kan naturligvis ændres efter behov.

Iøvrigt gælder for fig. 1 følgende relationer, idet s betegner sporvidden og r betegner sporskiftekurvens radius (gennemgående), målt til spormidten.

Fig. 1, $a \leq b$:

$$\operatorname{tg} \frac{v}{2} = \frac{a}{r}; \quad a = r \operatorname{tg} \frac{v}{2}; \quad r = \frac{a}{\operatorname{tg} \frac{v}{2}}$$

$$\operatorname{tg} \frac{v}{2} = \frac{s}{2b}; \quad b = \frac{s}{2 \operatorname{tg} \frac{v}{2}}; \quad b = \frac{sr}{2a}.$$

Normalt betegner man et sporskifte ved krydsningens hældningsforhold, der angives som et forhold eller en brøk, f.eks. 1:9 eller $\frac{1}{9}$. Talværdien er den samme som tangens til krydsningsvinklen v ($\operatorname{tg} v$). Det betyder, at sidesporet fjerner sig 1 mm for hver 9 mm af stamsporet, målt vinkelret på dette.

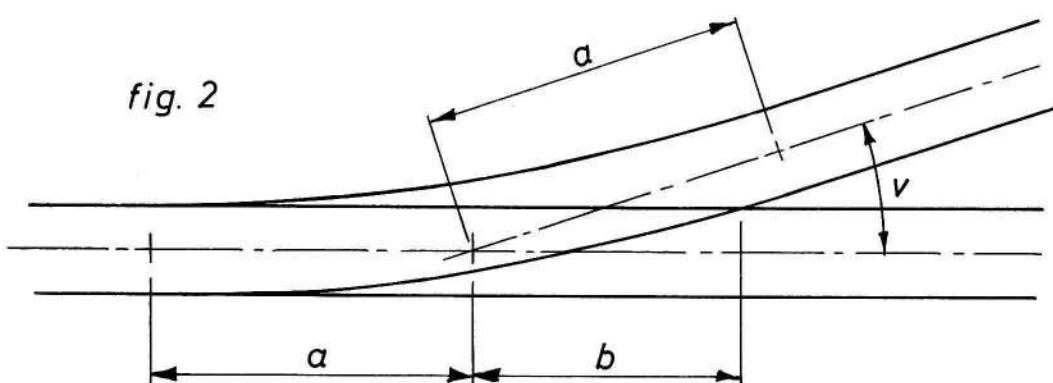

fig. 2

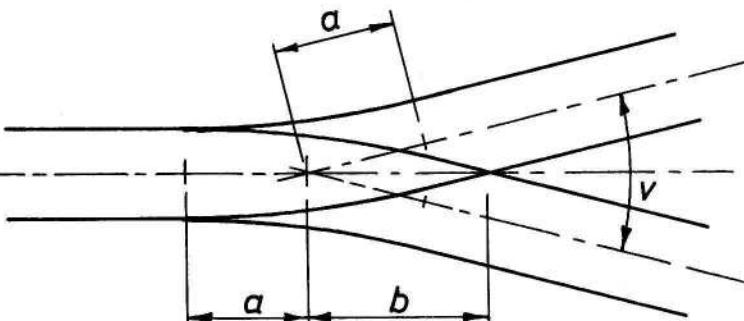

fig. 3

Hældningsforholdet findes ved at finde $\operatorname{tg} \frac{v}{2} = \frac{a}{r}$, derefter $\frac{v}{2}$, så v og endelig $\operatorname{tg} v$. Tallet forlænges til en brøk med tælleren 1, hvorefter man har hældningsforholdet.

Et sporskifte kan imidlertid også se ud som i fig. 2, hvor sporskiftekurven er ført igennem hjertestykket, som derved bliver krumt i sidesporet. Denne type hjertestykke er lidt vanskeligere at fremstille end et ret, men sporskiftet frembyder flere fordele - væsentligst, at kurveradius er større. Dette sporskifte kan derfor være at foretrække, hvor pladsen er kneben, og hvor radius i et sporskifte som fig. 1 ville blive for lille.

For sporskiftet i fig. 2 gælder:

Fig. 2, $a \geq b$:

$$\operatorname{tg} \frac{v}{2} = \frac{a}{r}; \quad a = r \operatorname{tg} \frac{v}{2}; \quad r = \frac{a}{\operatorname{tg} \frac{v}{2}};$$

$$b = -a + \sqrt{2rs}.$$

Ved dette sporskifte er krydsningsvinklen ikke identisk med vinkel v , idet krydsningsvinklen måles i den teoretiske hjertespids. Hældningsforholdet findes som:

$$hf = \frac{a+b}{r - \frac{s}{2}}$$

brøken forkortes, så tælleren er 1.

Krydsningssorskifter (englændere) beregnes på samme måde som i fig. 1. I Danmark findes kun krydsningssorskifter med rette krydsninger og tungerne beliggende indenfor disse, mens der i udlandet findes typer,

hvor tungerne er beliggende udenfor krydsningerne, og hvor de krumme spor ikke skærer ind over hinanden.

Et andet hyppigt forekommende sporskifte er det modkrummede, symmetriske sporskifte som vist i fig. 3 og 4. I fig. 3 har sporskiftet ret krydsning:

Fig. 3, $a \leq b$:

$$\operatorname{tg} \frac{v}{4} = \frac{a}{r}; \quad a = r \operatorname{tg} \frac{v}{4}; \quad r = \frac{a}{\operatorname{tg} \frac{v}{4}};$$

$$\sin \frac{v}{2} = \frac{s}{2b}; \quad b = \frac{s}{2 \sin \frac{v}{2}}.$$

Hældningsforholdet findes som ved fig. 1: Først findes $\operatorname{tg} \frac{v}{4} = \frac{a}{r}$, herefter $\frac{v}{4}$, så v og endelig $\operatorname{tg} v$. Tallet forlænges til en brøk med tælleren 1, hvorefter man har hældningsforholdet.

Fig. 4, $a \geq b$:

$$\operatorname{tg} \frac{v}{4} = \frac{a}{r}; \quad a = r \operatorname{tg} \frac{v}{4}; \quad r = \frac{a}{\operatorname{tg} \frac{v}{4}};$$

$$b = -a + \sqrt{\frac{s^2}{4} + rs}.$$

Her findes hældningsforholdet således:

$$hf = \operatorname{tg} u, \text{ hvor } \operatorname{tg} \frac{u}{2} = \frac{a+b}{r - \frac{s}{2}}.$$

Erik Olsen

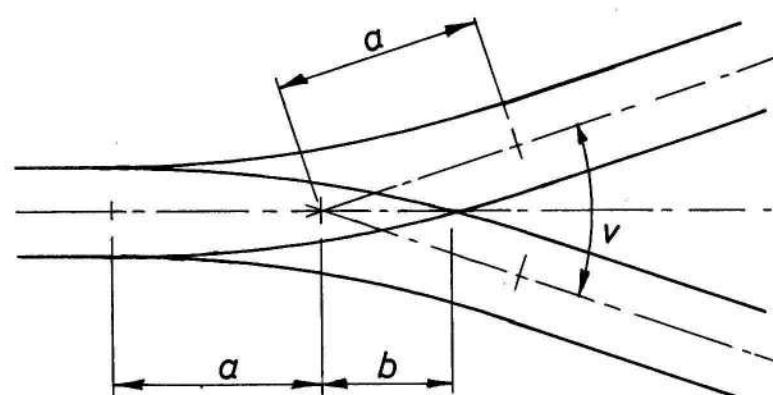

fig. 4

MOTORMATERIELLET på de danske jernbaner

DE FØRSTE TRIANGEL-VOGNE

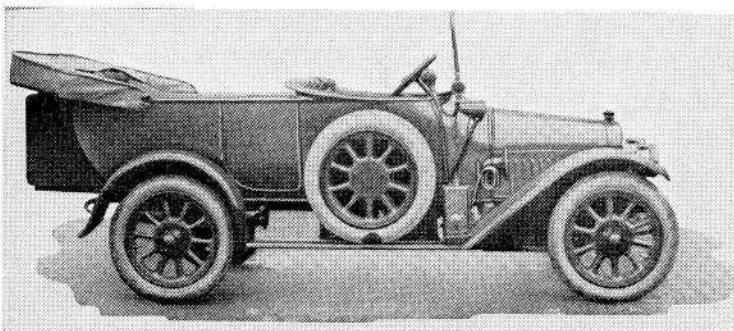
Vi har set, at de første jernbanemotorvogne, der kom i drift i Danmark, var benzin-mekaniske vogne af udenlandske fabrikater, først fra DWK, Deutsche Werke, Kiel og lidt senere fra AEG/Linke Hoffmann. Vi fik også tidligt (1923) et par diesel-elektriske post- og rejsegodsvogne fra DEVA/ASEA i Sverige, og de var endda bygget så tidligt som i 1921. Vi vil imidlertid foreløbig holde os til de benzin-drevne vogne og således også undgå fornyet dvælen ved Callesens motorvognsforsøg i Åbenrå omkring 1920, da de var baseret på glødehoved-motorer, der benyttede råolie som brændstof - og da vognene desuden aldrig blev udviklet til driftsmodenhed.

Ingen dansk virksomhed havde endnu i praksis vist, at den kunne bygge en anvendelig jernbane-motorvogn, da DWK i 1920 prøvekørte deres første forsøgsmotorvogn og på privatbanen Kiel-Segeberg præsenterede den for en indbuddt flok af jernbanefolk, bl.a. DSBs maskinchef Floor, Kolding Sydbaners driftsbestyrer Tarp og Haderslev Kredsbaners direktør Johannesen. Det betød dog ikke, at der ikke i Danmark blev arbejdet med motorvogns-projekter. Allerede i 1919 kom der også danske motorvognstilbud til de danske privatbaner, idet udkastene begyndte at flyde rigeligt fra tegnestuerne på DfA, De forenede Automobil-

fabrikker A/S i Odense. Dette foretagende var stiftet den 26. august 1918 som et datterselskab af Thomas B. Thriges fabrikker i Odense, grundlagt 1894. TBTs hovedproduktion var el-motorer og andre større, elektriske artikler, men Thomas B. havde tidligt interesseret sig for biler og havde i 1909 påbegyndt en produktion af "Thrige"-vogne af mange forskellige slags på fabrikken i Odense. Produktionen voksede ret hurtigt, og i 1918 udskiltes bilfabrikationen som et delvis selvstændigt foretagende, efter at Thrige havde skaffet sig af med et par generende konkurrenter i København: H.C. Frederiksens cykel- og senere også bilfabrik, der byggede "Anglo-Dane"-vogne og J. Hagemasters virksomhed, der byggede vogne af mærket "Jan". Foto 1 viser en af Thriges sidste modeller inden fusionen, men vil man se, hvordan Anglo-Dane og Jan så ud, kan man f. eks. kigge i J.D. Scheels "Berømte Biler", hvor enkelte eksempler er vist i Verner Hanckes streg.

De to københavnske fabrikker var svækket af kørselsrestriktionerne under 1. verdenskrig 1914-18, og de var derfor et let bytte for den velkonsoliderede fabrik i Odense, der havde mange strenge at spille på. Thrige købte begge konkurrenterne ud og sammenlagde dem med Odensefabrikken under navnet De forenede Automobilfabrikker, selv om begge de københavnske straks blev nedlagt. Et minde blev dog tilbage, dels i ordet "forenede", dels i det nye varemærke TRIANGEL, der på genial måde antydede treenigheden (Triangel = trekant) og oven i købet indeholdt elementer af alle tre foretagenders navne i sig: T(h)ri(ge), Ian(gel) og Angel(o Dane), samtidig med, at navnet fortrinsvis henlede tanken på "hovedentrepreneur". Thrige og således understregede kontinuiteten og yderligere udnyttede elektromotorfabrikvens gode renommé!

Det var Thriges modeller og konstruktioner, der videreførtes af DfA, men man opgav hurtigt at bygge personbiler og koncentrerede sig i stedet om produktionen af lastbiler, bus-

5-Pers. THRIGE Personvogn fra Verdenskrigen 1914-18

ser og - jernbanevogne! Disse produkter var ofte mere eller mindre "skræddersyede", indrettet efter de enkelte kunders ønsker og specielle behov, mens personbilerne allerede i begyndelsen af tyverne masseproduceredes i den grad, at DfA ikke kunne konkurrere med de store, udenlandske fabrikker.

Flere af DfAs første forslagstegninger til jernbanemotorvogne er bevaret. Den ældste, jeg kender, er dateret 24. marts 1919, altså kun et halvt år efter at DfA blev stiftet, se fig. A. Vognen var, som flere af fabrikkens tidlige motorvognstilbud, næsten kun en bil (bus) på jernbanehjul, men det kan vel næppe undre nogen, når tilbuddet kom fra en bilfabrik. Vognen var, sin lidenhed til trods, beregnet for normal sporvidde, mens andre af de bil-lignende tilbud udtrykkelig var beregnet for 1 m sporvidde, som benyttedes på en del danske småbaner. Vognen havde fast foraksel og intet rat. Kassen var meget smal og havde kun langsgående sæder, ligesom de ældre sporvogne. Fører- og motorrummet var adskilt fra den øvrige vogn ved en væg med dør. Her havde man nok tænkt sig at medføre postsække o.l. Motoren lå i en kasse på gulvet i førerrummet, lidt trukket tilbage fra gavlvæggen, så føreren kunne sidde på kassens forende med benene på gulvet. Selv om motoren lå lidt inde i vognen, var køleren alligevel anbragt foran gavlen i en lille "snude", der altså ikke havde nogen direkte forbindelse med motoren, men som formentlig skulle indeholde en af motoren drevne ventilator. Der var naturligvis kun førerrum i den ene ende, og vognen var kun beregnet til solo-kørsel: den havde ikke skygge af puffere eller koblinger hverken for eller bag. De forhåndsværende bænke har næppe rummet mere end 16-18 siddepladser plus et klapsæde og ganske få, ubekvemme ståpladser. Loftshøjden var nemlig på midten kun ansat til 1700 mm, dog en smule mere under den meget smalle og lave tagrytter. Vognens kapacitet har nok været for lille til, at nogenbane har været interesseret. Til sammenligning havde DWKs første lille 2-akslede forsøgsvoogn 32 siddepladser og 10 ståpladser.

Det var nu ikke sådan, at DfA kun tilbød biler på jernbanehjul til de motorhungrende privatbaner. Man udarbejdede også, vistnok i samarbejde med "de erfarte vognbyggere hos SFJ" (iflg. Lars Viinholts bog om de Sydfyenske Jernbaner) projekter til større, mere

"jernbanemæssige" vogne, såvel til normalspor som til meterspor, men de var alle enkeltrettede, altså kun med førerrum i den ene ende, hvor også motoren var placeret, så man stadig kunne benytte maskinanlæg, gearkasser, betjeningsgreb m.m. af de typer, som normalt anvendtes i svære lastbiler og busser. Nogle af tegningerne viser træk på forhjulene, andre på baghjulene, men det gør vist ikke nogen større forskel på transmissionen. De fleste vogne var vist med länkeaksel-ophæng, men først på tegningerne fra 1921 er der vist den "trækbuk", der var karakteristisk for alle de 2-akslede Triangelvogne af model II og fremefter. Trækbukken var et stativ, der var fastgjort til understellets langsgående dragere og som ved passende bevægelige stænger var forbundet med bagtøj-huset og derved overførte trækkraften fra drivakslen til vognen uden at påvirke fjederophængen og akslens radiale indstilling noget videre. Denne konstruktion var noget, der ikke forekom i bil-afdelingen, men som var udviklet specielt til jernbaneformålet, men derudover holdt man sig længe i alt væsentligt til maskinkonstruktioner, der var velkendte fra bilfabrikationen, så det hovedsagelig var vognkasserne, der havde et mere jernbanemæssigt præg.

Den mindste egentlige jernbanevogn, jeg har fundet forslag til, ses på fig. B, dateret 18. februar 1921. Den var beregnet for meterspor og meget lille og smal, men dog med så stor loftshøjde, at de fleste passagerer kunne stå op, de højeste skulle dog nok tage hatten af. Et karakteristisk træk var bl.a. de foreslædede faste vinduer med små oplukkelige trækruder over, et arrangement som DfA en kort tid benyttede til sine ældre jernbanemotorvogne af model IV, V og VI, og som vi også kender fra både Kielsvognene og AEG-vognene, men som ellers ikke fandt anvendelse ved de danske baner. Motoren var som sædvanligt anbragt foran, mens køleren, her en rørkøler, var tænkt placeret under motoren, helt nede under vognen. Førerrummet havde halvt åbne sider noget lignende som Langelandsbanens dampvogn og i øvrigt som de fleste damplokomotiver uden tender. Det var endnu i tyverne ikke ualmindeligt, at visse lastbiler havde mere eller mindre åbne førerhuse, ja, der var ikke engang altid tag over.

Den lille vogn havde, ligesom det først en del år senere blev almindeligt i Triangelvogne-

ne, indsnævrrede indgangsperroner, men det har nok været nødvendigt af hensyn til konstruktionsprofilet for den smalsporsbane, som DfA har haft i tankerne ved konstruktionen. Det bemærkes, at fører- og motorrummet var tænkt adskilt fra passagerafdelingen, hvorimod sædeanbringelsen tyder på, at man har forestillet sig overgangsmulighed til en bivogn, selv om man mærligt nok ikke har tegnet nogen dør eller overgangsbro i bagenden. Vognen rummede 25 siddepladser og måske en halv snes ståpladser på indgangsperronen, men der var ikke derudover beregnet plads til rejsegods, postsække el.lign. Det er bemærkelsesværdigt, at man havde tænkt sig at supplere de ret korte bærefjedre med skruefjeder-ophæng i enderne, hvorved man fik en dobbelt affjedring, hvor bladfjederen var det svingningsdæmpende element, mens de små skruefjedre skulle optage de smårystelser, der er tilbøjelige til at forplante sig ret uhindret gennem det simple bladfjeder-ophæng. En sådan affjedringsmæssig "flothed" tillod man sig ikke på ret mange af de Triangelvogne, der faktisk kom i drift på de danske baner, men systemet benyttedes i ikke ringe udstrækning på f.eks. de københavnske sporvogne fra 1911 og fremover.

Fig. C viser et forslag til en større, normalsporet vogn, der udviser visse træk, der minder om SFJ- og/eller OMB-praksis. Det er således påfaldende, at den er udstyret med "Sydfyenske" bremseklodser, og de mange regnliste-buer på taget minder også om fynske traditioner. Det påfaldende "ødsle" bænkarrangement med kun 4 pladser i bredden i en 3

meter bred vogn går igen i SFJs første forsøgsmotorvogn, som vi desværre ikke har hverken tegning eller billede af idens oprindelige skikkelse, men som mange endnu erindrer som ombygget til motorbivognen SFJ CM 86, senere DSB FDP 4812, se fig. D. Den vil vi lidt senere vende tilbage til.

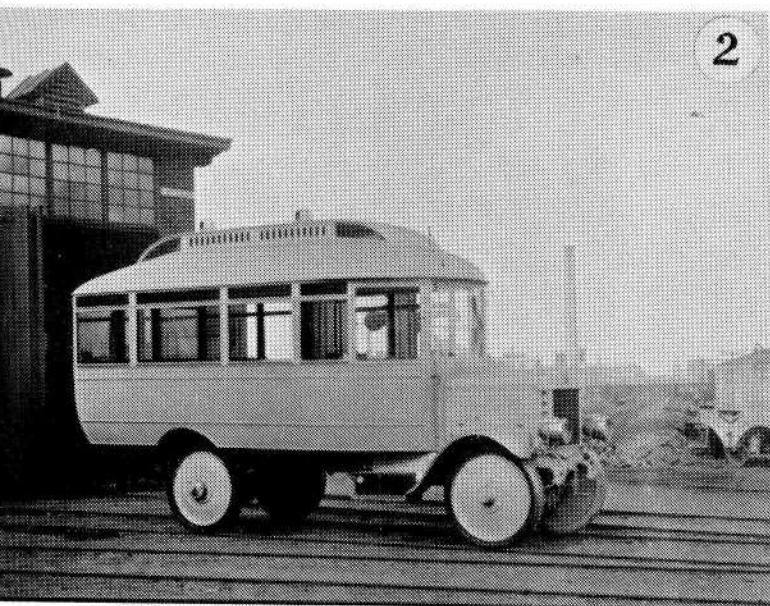
DfA havde ikke i første omgang heldet med sig i sine salgsbestræbelser. Det kan bl.a. skyldes, at man ikke i praksis havde vist, at man kunne bygge en brugbar jernbanemotorvogn, hvorimod der i udlandet faktisk kørte motorvogne og motorlokomotiver, så man her kunne se, hvordan de fungerede i praksis. DfA havde også planer om selv at bygge en forsøgs- og demonstrationsvogn, men det blev først til noget, da man i 1919 brændte inde med én af to "Thrige"-busser, som man havde bygget til "A/S Strandvejsautomoblet", men som af selskabet blev vraket til fordel for et andet, vistnok udenlandsk fabrikat. Da det så ud til, at man ikke kunne komme af med denne lille bus, fandt man på at ombygge den med jernbanehjul som vist i fig. E og på foto 2. Forsøgsvognen prøvekørtes i 1921 på de Sydfyenske Jernbaners strækning Odense-Svendborg, og prøverne forløb for så vidt godt, men vognen var bare alt for lille til at SFJ kunne bruge den til den daglige drift, den kunne egentlig kun bruges til særtog til mindre, sluttede selskaber, og behovet for sådanne tog var så beskedent, at man næppe ville anskaffe vognen alene til det formål.

DfA fik under prøveturen rettet nogle mindre fejl og mangler, hvorefter vognen sendtes på en tourne landet rundt for at gøre reklame for banernes motorisering i almindelighed og Triangelvognene i særdeleshed, specielt ved de forskellige privatbaner.

Vognen rummede kun 16 siddepladser plus et klapsæde, der var anbragt på den blændede bagdør, og der var absolut ingen plads til ekstra bagage. Derimod var loftshøjden i midtergangen så stor, at der var mulighed for et fåtal stående at befinde sig her uden at stå i spænd mellem loft og gulv.

Selv om vognen var lille, havde man udstyret den med en primitiv koblingsanordning, så det var muligt at medgive den en bivogn, og på Frederiksværkbanen, HFJ, viste den sig med lethed at fremføre en let personvogn, GDS G 1, som man havde lånt fra Gribskovbanen. Dette lille tog, se foto 3, vejede i alt 10,5 t, og fuldt

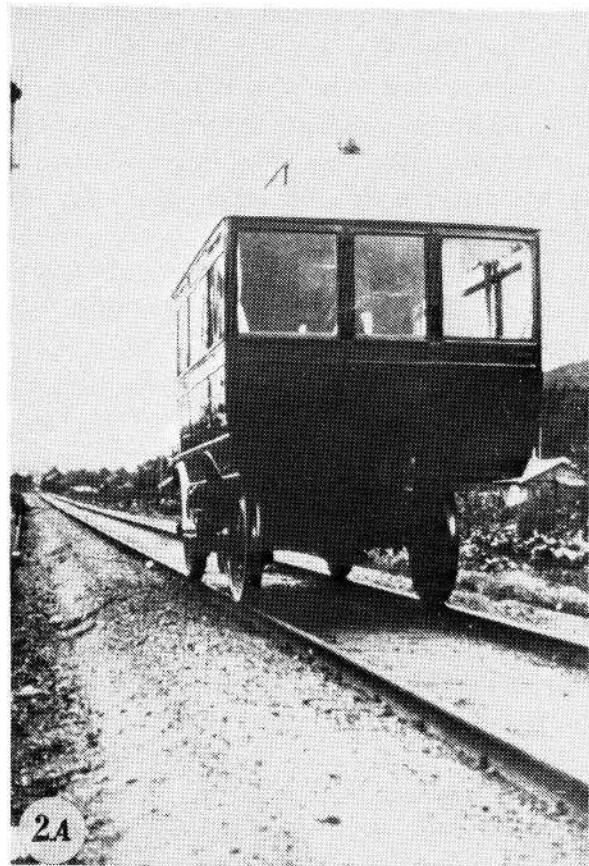
2

besat med passagerer 13 t, svarende til ca. 3,8 hk/t eller noget lignende som tilfældet blev med de første "rigtige" motorvogne fra DfA, når de medførte en af de tilhørende bivogne.

Frederiksværkbanens driftsbestyrer Kuhlman, der var en af de danske privatbaners mest fremsynede mænd, interesserede sig levede for DfAs motorvognsforsøg, og han skrev bagefter om vognens besøg på HFJ i "Privatbanetidende", hvor det bl.a. hed: "Det, man har undersøgt, er Vognens Kørsel under forskellige Vejrforhold, med forskellige Belastninger og efter meget kort Forberedelse, og disse Prøver har egentlig vist sig meget gunstige for Vognen, idet der ingen Driftsvanskeligheder er forekommet, hvorhos Vognen har præsteret et større Arbejde end forudsat, nemlig har trukket en 7 ts Personvogn med en Gennemsnitshastighed af 40 km i Timen. Vognens Type er som en almindelig Rutebil og i sin maskinelle Konstruktion simpel og enkel. Saafremt Vognen ombygges noget, og en særlig Paahængsvogn konstrueres, saaledes at dette Motortog kan faa 40-50 Siddepladser og 20 Staaplads, hvad Fabrikanten mener let lader sig gøre, vil man formentlig med godt Resultat kunde anvende dette Tog paa Banerne, men man maa ikke se bort fra, at hele Spørgsmaalet endnu befinder sig paa Forsøgsstadiet".

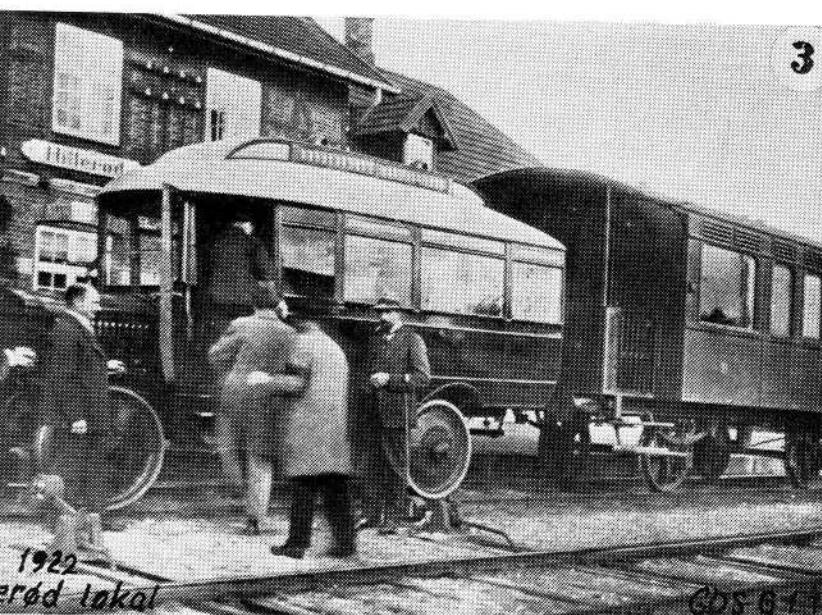
Forsøgsvognen kørte landet rundt på demonstrationstur det meste af 1921 og 1922, men i mellemtiden var der et andet motorvognsprojekt igang: SFJ gik i sommeren 1921 i gang med at bygge deres egen jernbane-motorvogn på banernes eget værksted i Odense. Det ser

ud til, at dette forehavende skete i et vist samarbejde med DfA, der i hvert fald leverede den maskinelle del, og jeg har en mistanke om, at tegningen fig. C, som tidligere er omtalt, kan have været et forstudium til SFJs vogn, eller at vogn-delen i hvert fald er et resultat af DfAs kontakter med SFJs vognbyggeri i Odense.

SFJs forsøgsvogn, der i det ydre har set ud omtrent som ombygningsproduktet i fig. D, var en del større end ovennævnte vogn. Forsøgsvognen fik førerrum i begge ender og i det indre 2 passagerafdelinger med siddeplads til i alt 40 passagerer i et 2 + 2 pladsers sædearrangement med "midter-midtergang". Hvordan motoren var anbragt, kan jeg kun gisne om, men da de to endeperroner ikke var lige store, har motoren måske ligget i foreenden af den største perron. Motoren var iflg. Lars Viinholt en 65 hk benzinmotor fra DfA, men transmissionen kender jeg intet til og ejheller, hvordan man har betjent gear og kobling fra begge ender af vognen.

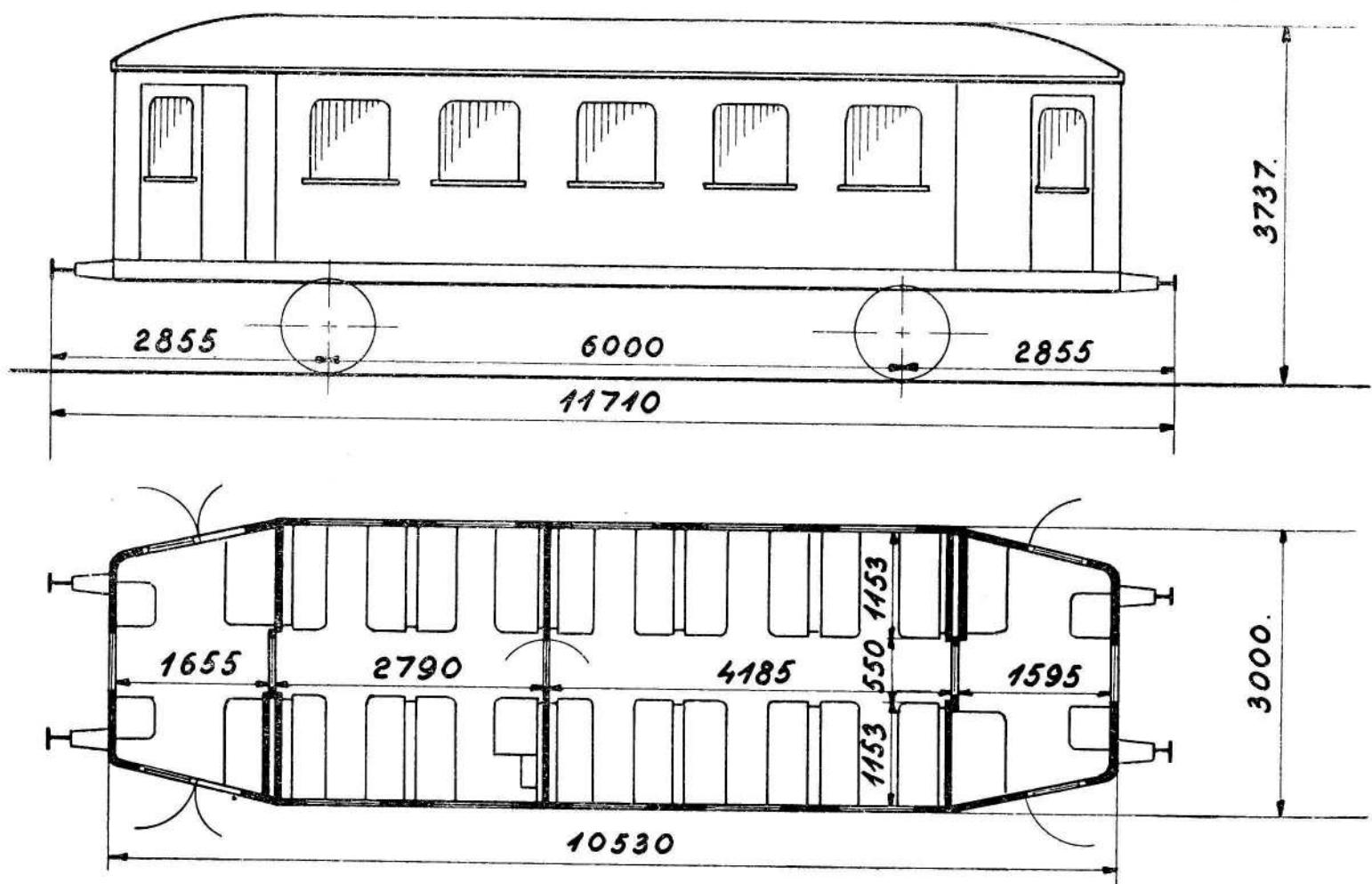
I efteråret 1921 begyndte man at prøvekøre vognen, og det siges, at den i begyndelsen fungerede tilfredsstillende, bl.a. på en prøvetur på Tommerup-Assens banen, hvor teknikere fra DSB tog vidunderet i øjesyn. Desværre va-

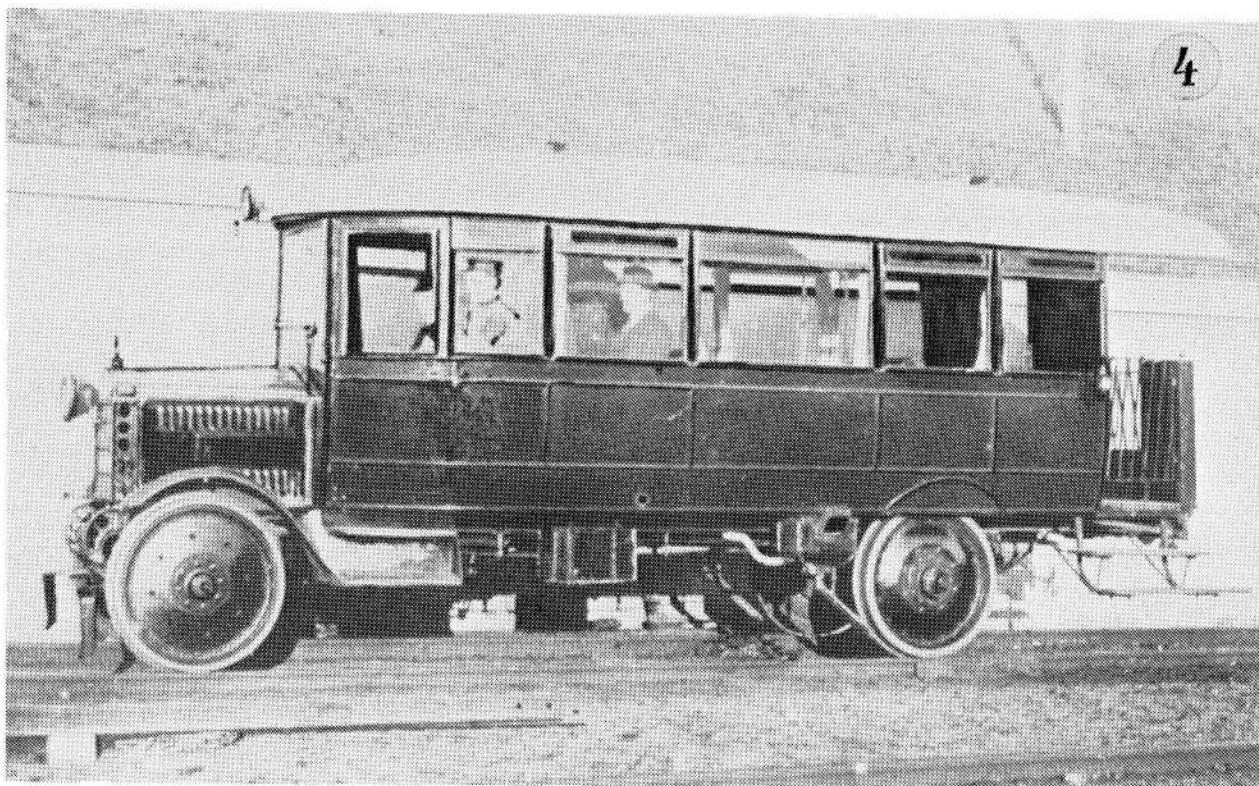
1 Litra FDP. Nr. 4812.

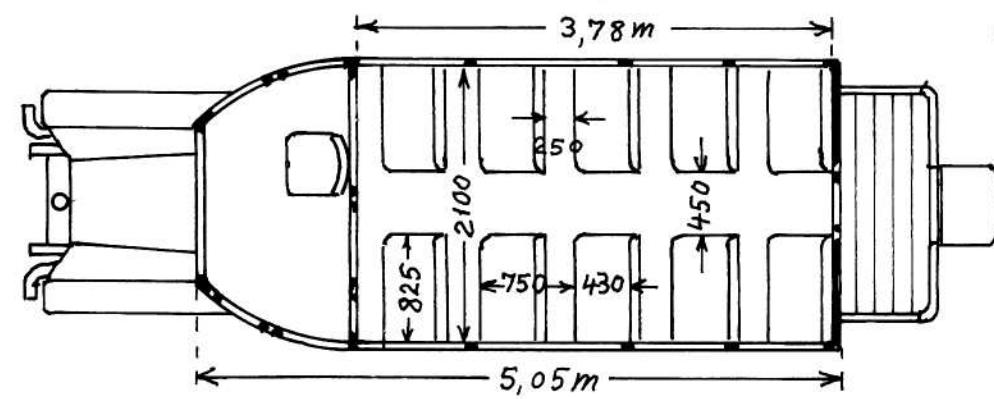
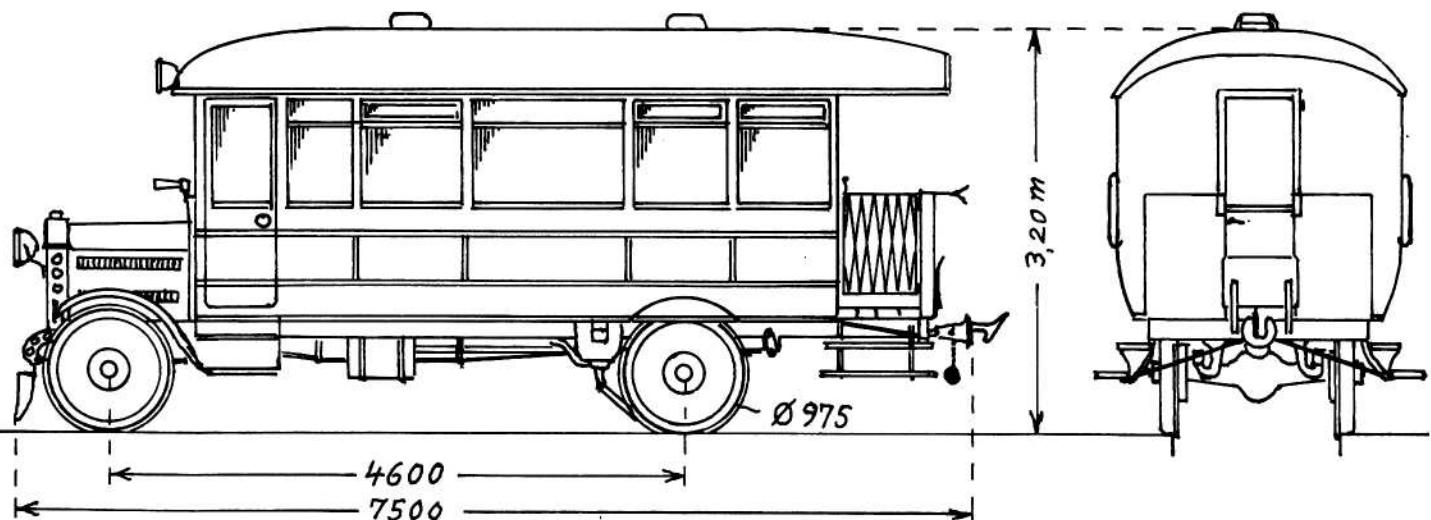
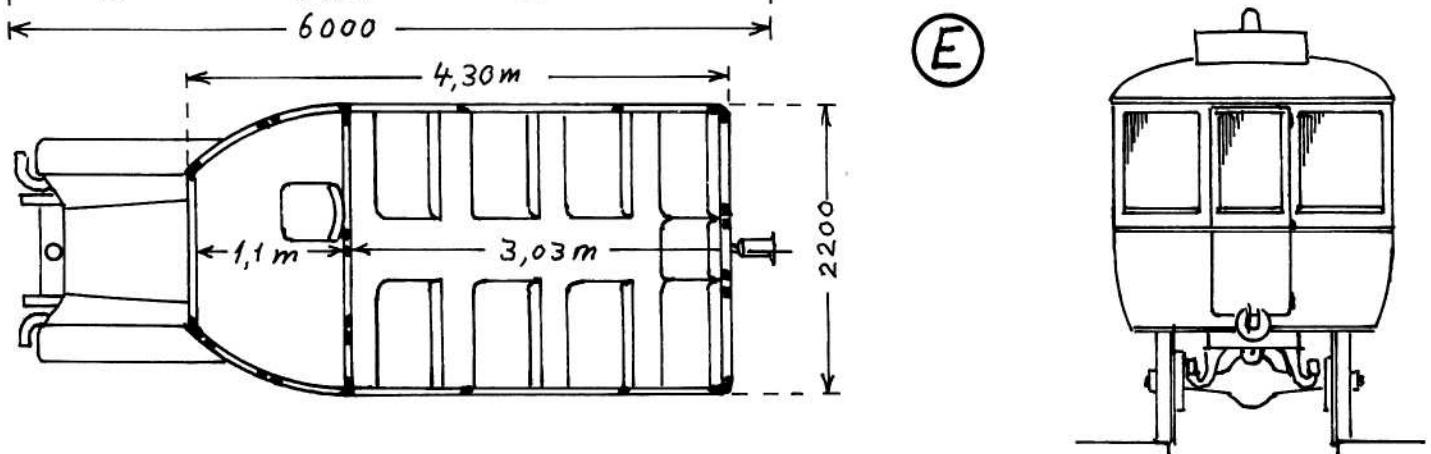
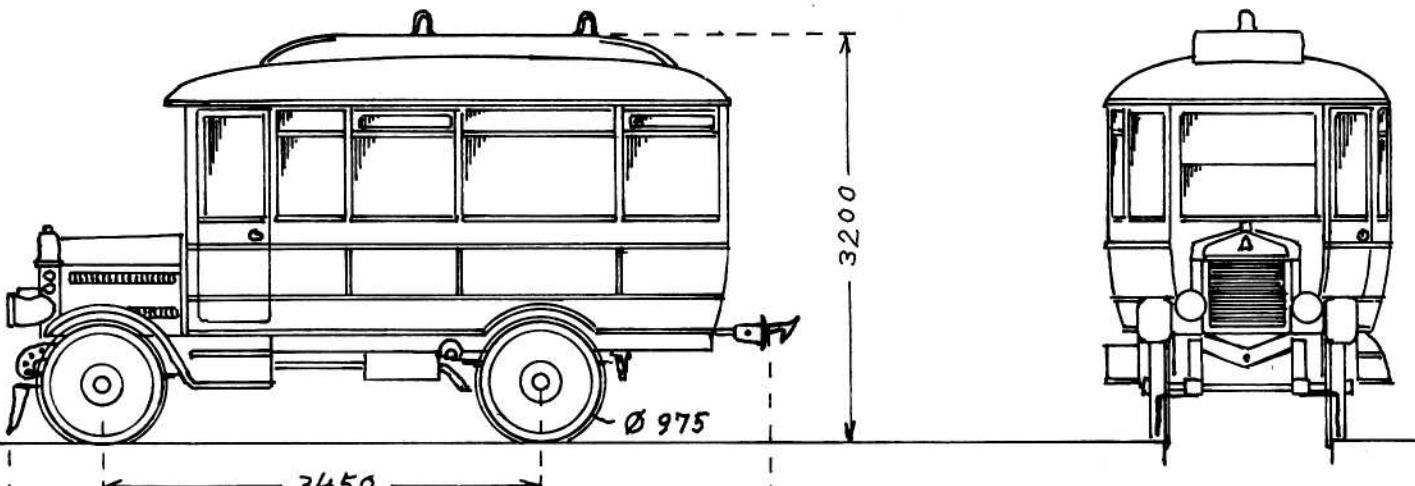
Værkstedsområde: Aarhus.

D

4

TRIANGELS
forsøgsvogn
før og efter
ombygningen

1:87

April '77 #. Alkjær

rede det ikke længe, inden kvalerne viste sig. Viinholt siger, at motoren fra januar 1922 var "under konstant reparation", men jeg har nu en mistanke om, at hovedproblemet kom fra gear- og koblingsfunktionerne, da det plejede at være de tidlige benzin-mekaniske vogner svageste punkt.

DfA fik vognen ind på værkstedet, men kunne ikke klare problemerne, og vognen blev henstillet, da der ikke kunne skaffes penge til fortsatte forsøg, efter at vognen havde kostet SFJ den nette sum af ca. 100.000 kr. uden at blive anvendelig. SFJs maskininspektør var nu blevet grundigt vaccineret mod alle motoriseringsplaner, men også DfA havde høstet visse erfaringer af miseren, og de indlod sig ikke foreløbig på at bygge motorvogne, hvis maskinanlæg afveg væsentlig fra det, de kendte fra lastbiler og busser.

Efter at DfAs lille forsøgsvogn havde turret landet rundt en tid lang, havde fabrikken høstet en del erfaringer med den og skrevet sig alskens kritik bag øret. Man havde dog, som også nævnt af Kuhlman i Privatbanetidende, endnu ikke opgivet den lille vogn, tværtimod tog man den sidst på året 1922 ind på værkstedet og gav den en ansigtsløftning: Kassen forlængedes bagtil med endnu et fag, svarende til 4 ekstra siddepladser, og oven i købet tilføjede man en lille, åben bagperron, hvorfra der var overgang til eventuelle bivogne! Vognen fik nyt tag uden tagrytter, og den oprindelige acetylenbelysning i såvel vognens indre som i forlygterne, erstattedes med elektrisk belysning. Vognen forsynedes også med nødbremsetræk, der afbrød motorens tænding samt forskellige andre mindre forbedringer. Den således renoverede vogn, se fig. F og foto 4, udlejedes derefter til DSB, der prøvokørte den på strækningen Århus-Brabrand i foråret 1923, hvor den et par måneder gik i offentlig trafik efter en fast køreplan med 11 dobbeltture om dagen. Vognen virkede driftssikker, men den var stadig alt for lille, og DSB afventede fremkomsten af mere egnede vogne, inden de ville forsøge sig med motordrift.

Samtidig med, at forsøgsvognen slugte kilometer rundt om i landet - den havde allerede kørt 24.000 kilometer inden forlængelsen - udarbejdede man hos DfA nye motorvognsforslag. De første var som nævnt baseret på en motorvogn meget lig den forbedrede forsøgsvoen, suppleret med en bivogn i samme stil,

se fig. G og H. Tegningerne var ledsaget af en "Specifikation", hvori det bl.a. hed: "Toget består af 2 Vogne, nemlig Motorvognen og en Påhængsvogn. Motortoget har ialt 40 faste Siddepladser og ca. 20 Staaplads, saaledes at det ialt kan medføre ca. 60 Passagerer. Med normal Udveksling i Bagakslen (7/32) vil Kørehastigheden paa horizontal Bane være 45 km pr. Time og paa Stigninger 1:100 30 km pr. Time." Herefter beskrives de forskellige dele nærmere, og herfra plukker vi et par citater:

"MOTOREN er 4 cyl. med Boring 105 mm og Slaglængde 133 mm og udvikler ved 1000 Omdrejninger ca. 34 eff. HK. Ved 45 km pr. Time er Motorens Omdrejningstal 1125."

"GEARKASSEN har 3 Hastigheder frem og 1 baglæns. Hastigheden ved baglæns Kørsel er ca. 10 km."

"KØREHJULENE har aftagelige Staalbandager af Diameter 975 mm. Hvor skarpe Kurver gør det ønskeligt, leveres Vognen med "Truck" under Foreenden. "Truckens" Hjul har en Diameter paa 475 mm og er staalstøbte."

"BREMSE: Vognen har Haand- og Fodbremse, der virker henholdsvis paa Snekken (i bagtøjet, red.) og paa alle 4 Hjul. Anvendes "Truck", virker Fodbremsen paa alle 6 Hjul."

"PRIS: Kr. 25.000 med fast Foraksel. For "Truck" er Merprisen Kr. 1.800. ... Leveringstid ca. 3 Maaneder."

Opvarmningen skulle ske ved at lede udblæsningsgassen gennem et rørsystem under sæderne, mens påhængsvognen tænktes udstyret med et lille kedelanlæg med varmt vand. Påhængsvognen var tænkt udstyret med skrubremse, men kunne om ønsket leveres med trykluftbremse, betjent fra førerpladsen. Pris uden trykluft 15.000 kr.

I motorvognen var førerrummet adskilt fra den øvrige vogn, og pladsen til venstre for føreren (lidt mindre end 1 m²) bar det prangende navn "Postrum". I bivognen var der over for kedelrummet en lidt over 1 m² stor plads, der var beregnet til bagage. Ville man nøjes med en motorvogn, kunne man vælge den model, der er vist i fig. H. Den havde en ca. 2 m² stor, lukket bagperron med egen indgang udefra, og den var beregnet til post og bagage.

Man blev hurtigt klar over, at de tilbudte vogne stadig var for små, så man gik i gang med at konstruere en lidt større udgave, der både var lidt bredere og som tillige inddrog hele rammelængden under tagets og væggernes beskyttelse, d.v.s. at man igen opgav de åbne endeperroner og at man anbragte motoren under en kasse på gulvet i vognens forende ved siden af føreren, se fig. J. Den nye models endelige udformning, se fig. K, var tildels kommet til veje ved et samarbejde med bl.a. Frederiksværkbanens ledelse, der havde været med til at drøfte vognens indretning, efter at banen havde bestilt et af de første vognsæt fra DfA.

Med fremkomsten af det nye motortogsforslag begyndte DfA at give motor-TOGENE model-numre. To af de nye motorvogne, sammenkoblede ved bagenderne betegnedes "Jernbane-Motortog Model III", mens samme motorvogn, medførende den tilsvarende bivogn (fig. J og K) kaldtes Model II, og både motorvognen og bivognen betegnedes som model II på Triangels egne specifikationsblade til internt brug.

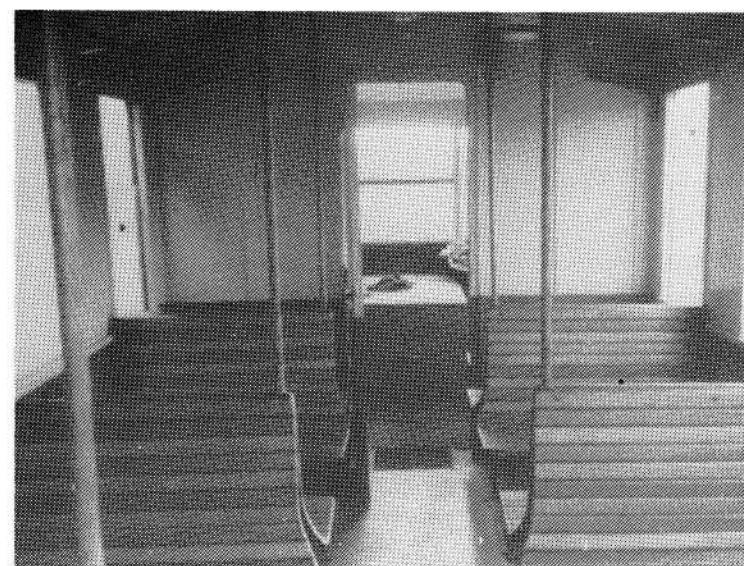
Model II var stadig væsentlig smallere end de dengang almindelige jernbanepersonvogne, så der var kun plads til 2 + 2 siddepladser i bredden + en midtergang. Til gengæld var vognkaæsekstruktionen simplere, end den ville have været, hvis den skulle have haft indsnævrerede ende- eller mellemperroner for at holde de uadgående døre inden for konstruktionsprofilen. Den smalle vognkasse var også uden videre anvendelig på de danske smalsporede baner (1 m sporvidde), men det lykkedes nu aldrig DfA at afsætte vogne af de første, små modeller til meterspor-banerne.

DfA valgte til de nye modeller en lidt større motor på 70 hk, hvorved det blev muligt at medføre endnu en motorvogn som bivogn. Når de to motorvogne var sammenkoblet ved bagenderne, udgjorde de et tog, der kunne køre lige godt i begge retninger, uden at motorvognen skulle vendes, og man slap stadig for at udvikle en anordning, hvorved gear og kobling kunne betjenes fra begge vognender. Man tilbød alligevel også en motorløs bivogn, som man kunne bruge, hvis man ikke havde noget imod at vende motorvognen og lade den løbe om eller som kunne skydes ind mellem 2 motorvogne, så man fik et trevogns-tog ud af det. I sidstnævnte tilfælde var motoren ret hårdt spændt

for, og der var kun 2,3 hk/t brutto til rådighed, se den sammenlignende tabel 2 i SP 3/1975, side 102, over visse ældre motortogs kapacitet, sammenlignet med den klassiske Scandia-skinnebus fra 1947.

Vognene var opbygget efter de samme principper, som DfA var vant til fra bus-produktionen: En chassisramme på 4 hjul bar fortil motoren, der via kobling, gearkasse, kardanaksel og bagtøj med sneketræk (ikke differentiale!) trak på bagakslen. Oven på denne ramme anbragtes så karosseriet, der var opbygget af et let træskelet, udvendig beklædt med aluminiumsplade og indvendig med et tyndt bræddelag. Vognene var først projekteret med indvendige lejer for kørehjulene efter almindelig automobil-praksis, fig. J, men dette ændredes inden bygningen til udvendige lejer som ved almindelige jernbanevogne, fig. K, hvilket lettede vedligeholdelsen af lejerne. På en bil er det vigtigt, at man let kan komme til at skifte HJUL, mens det på et jernbanekøretøj først er LEJERNE, der trænger til inspektion og vedligeholdelse. DfA havde også tænkt sig at bibeholde den tidligere omtalte hådbetjente "snekkebremse", der virkede på en bremse-skive, anbragt på bagtøjets snekke og dermed kun afbremsede drivhjulene. Den skulle så suppleres med en fodbremse, der skulle virke på alle fire hjul og hvis virkning var tænkt overført til en eventuel bivogn ad mekanisk vej ved en slags wire-træk, som privatbanetilsynet dog ikke fandt betryggende.

De foreslæde bremseanordninger mindede ikke så lidt om det, vi kender fra de ældre Kielervogne, hvor snekkebremsen blot var elektrisk

betjent og derfor endnu mere upålidelig, så den senere måtte suppleres med nye klodsbremser på alle hjulene. DfA besluttede så alligevel at udstyre alle motor- og bivogne med Knorr Trykluftbremser, hvorved den for transmissionen uheldige snekkebremse kunne bortfalde, og håndbremsen ændredes til en vægtstangsanordning, hvor et stort lod hjalp føreren med at trække bremsen an. I bivognen anbragtes en kædebremse, som vi kender den fra de ældre sporvogne, og bremsesvinget anbragtes på den ene endeperron. I modsætning til normal jernbanepraksis lod DfA bremsekłodserne virke på særlige bremseskiver, der var anbragt inden for hjulene, hvilket gav en enklere og mere kompakt konstruktion, men det gik ud over tilgængeligheden og krævede oven i købet hyppigere justeringer, så de fleste vogne fik senere normalt, jernbanemæssigt bremsetøj med bremsekłodser direkte på hjulbandagerne, hvilket også havde den fordel, at der så ikke kunne komme isdannelser på de roterende flader, da de samtidig rullede på skinnerne - i virkeligheden et genialt princip i al sin enkelhed - noget man havde glemt at tage højde for, da de nye S-togs skivebremser konstrueredes!

Jeg har ikke de originale specifikationer for den endelige uformning af model II, men jeg kan, for at fortælle lidt mere om vognenes indretning, citere lidt fra specifikationen for den næste udgave, kaldet model IV, som i alt væsentligt kun adskilte sig fra model II ved at være lidt længere og rumme 1/2 fag, svarende til 4 siddepladser mere. I specifikationen hedder det bl.a.:

"Toget bestaar af 2 ens Motorvogne og 1 Paahængsvogn, som kan sammenstilles paa følgende Maader:

- 1 Motorvogn
- 1 Motorvogn og 1 Paahængsvogn
- 2 Motorvogne sammenkoblede ved Bagenderne
- 2 Motorvogne og 1 Paahængsvogn indskudt mellem disse."

Det skal lige bemærkes, at DfA aldrig kom til at levere bivogne til model IV, så oplysningerne om denne har kun teoretisk interesse. Triangel-specifikationen fortsætter:

"Fordelen ved at anvende 2 Motorvogne i Toget er:

at eventuel Driftsstandsning paa Grund af Ma-skinskade er saa godt som udelukket,
at Anvendelse af Drejeskive kan undgaas,
at der under Igangsætningen og Kørsel paa sto-re Stigninger kan anvendes 2 Motorer, og
at Brændselsforbruget som Følge heraf bliver meget økonomisk" (?).

"I hver Motorvogn findes 20 faste Siddepladser og 1 Bagagerum paa 1440 x 2300 mm. I Paahængsvognen findes 24 faste Siddepladser, saaledes at et Tog bestaaende af 2 Motorvogne og 1 Paahængsvogn har ialt 64 faste Siddepladser foruden Klapsæder og Staaplader."

Tallene i det netop citerede er rettet, så de passer på model II. Specifikationen fortsætter:

"KRAFTAGGREGATET i Motorvognen bestaar af en Benzimotor, som gennem mekanisk Tørpladekobling, Gummi-Universalled, Gearkasse, Snekke og Snekehjul trækker paa Vognens Bagaksel. ... Motoren er 4-cylindret, 4 Takt med Topventiler. Boringen er 120 mm, Slaglængden 150 mm. Tryksmøringen sker ved Hjælp af en Tandhjulspumpe, som automatisk reguleres fra Indsugningsrøret, saaledes at Olietrykket varierer med Motorens Belastning. Motoren udvikler ved

800	Omdr.	43,2	eff.	HK.
1000	-	54,1	-	-
1200	-	61,8	-	-
1400	-	67,8	-	-
1600	-	71,3	-	-

Ved normal Udveksling i Bagakslen 7/32 er Vognens Hastighed ... ved 1600 Omdrejninger pr. Minut 64 km pr. Time.

KARBURATOREN er af Fabrikat Stromberg med Regulering for varm og kold Lufttilførsel. Regulering af Gastilførslen sker ved en lille Arm paa Instrumentbrædtet.

TÆNDINGEN: ... Reguleringen foregaar ved en Arm på Instrumentbrædtet.

KØLEREN er en Lamelkøler. Vandet sættes i Cirkulation af en Centrifugalpumpe, som giver 100 Liter Vand i Minuttet ved 1000 Omdrejninger af Motoren. ...

START: Motoren startes enten ved et almindeligt Haandsving eller ved Hjælp af en elektrisk 12 Volt Startmotor, ...

GEARKASSEN har 3 Hastigheder frem og 1 tilbage. Ønskes samme Hastighed for baglæns Kørsel som for Kørsel frem, hvilket er nødvendigt, hvis Motorerne i de to Motorvogne skal arbejde sammen, indskydes mellem Kobling og Gearkasse en Omskifter. Merprisen herfor er 600 Kr. For at undgaa Støj i Vognen er saavel Gearkasse som Motor monteret paa Gummi. ...

BENZINBEHOLDEREN, der rummer 125 Liter, er anbragt under Karosseriet. Tilførslen til Karburatoren sker gennem Vacuum Tank anbragt i Førerrummet.

FØRERSÆDET anbringes foran i Vognen paa højre Side af Motoren. Koblingspedalen betjenes med Foden, Gearskiftningen med Haanden. ... Naar Benzinreguleringen slippes, gaar Reguleringsarmen automatisk tilbage til Nulstilling, og samtidig afbrydes Tændingen (Dødmundshaandtag).

VARMEANLÆGGET er af patenteret Konstruktion og baseret paa, at der tilsættes Udblæsningsgassen Vand. Den udviklede Damp ledes i et Rørsystem gennem begge Vogne.

KAROSSERIET er tænkt som vist paa den medfølgende Tegning, men kan indrettes efter Ønske. Den udvendige Beklædning er Aluminiumsplade. ... Belysningen er elektrisk. Udvendig foran anbringes en stor Projektør. Indvendig er Belysningen følgende: I Førerrummet 1 Loftsbelysning, 1 Instrumentbrædtslampe og 1 Stikkontakt for Handlampen. I Bagagerummet 1 Loftsbelysning, i Passagerafdelingen 3 Loftsbelysninger. For Ulykkestilfælde anbringes i Passagerafdelingen et Nødbremsetræk, som foruden at sætte Trykluftbremsen i Funktion afbryder Motorens Tænding. - Indgangen til Førerrummet sker gennem Bagagerummet, som for at lette Ud- og Indstigningen har dobbelte Døre i hver Side paa 1300 mm Bredde. Mellem Bagagerummet og Passagerafdelingen er almindelig Svingdør. - Gennem en Dør i Bagvæggen er der Forbindelse til den anden Vogn. ... Alle Passagersæderne er af Træ i almindelig Jernbaneudførelse (se foto 5); Gulvet i Passagerrummet og Bagperronen er beklædt med Linoleum; Gulvet i Bagagerummet er beskyttet med Trætremmer. Karosseriet har dobbelt Bund med isolerende Mellemlags. For at opnaa lydløs (!)

Kørsel er der mellem Karosseriet og Chassisrammen indskudt et Filflag. I Taget, som er beklædt med svært, vandtæt Lærred, findes 3 regulerbare Luftventiler.

SIGNAL- OG KONTROLAPPARATER. Vognen forsynes med en kraftig Trykluftfløjte. Paa Instrumentbrædtet anbringes Kilometertæller, Hastighedsmaaler, Olietrykmaaler, Ampere- og Voltmeter, Trykknap for Starteren samt Regulering for Vandtilførsel til Varmeanlægget.

VÆRKTØJ. Med Vognen leveres et Sæt Specialværktøj.

GARANTERET BENZINFORBRUG:

200	Gr.	pr.	km	for	1	Vogn
300	-	-	-	-	2	Vogne
400	-	-	-	-	3	Vogne.

LEVERINGSTID: 5 Maaneder fra specificeret Ordres Indgang under almindelige Force-Majeure Forbehold.

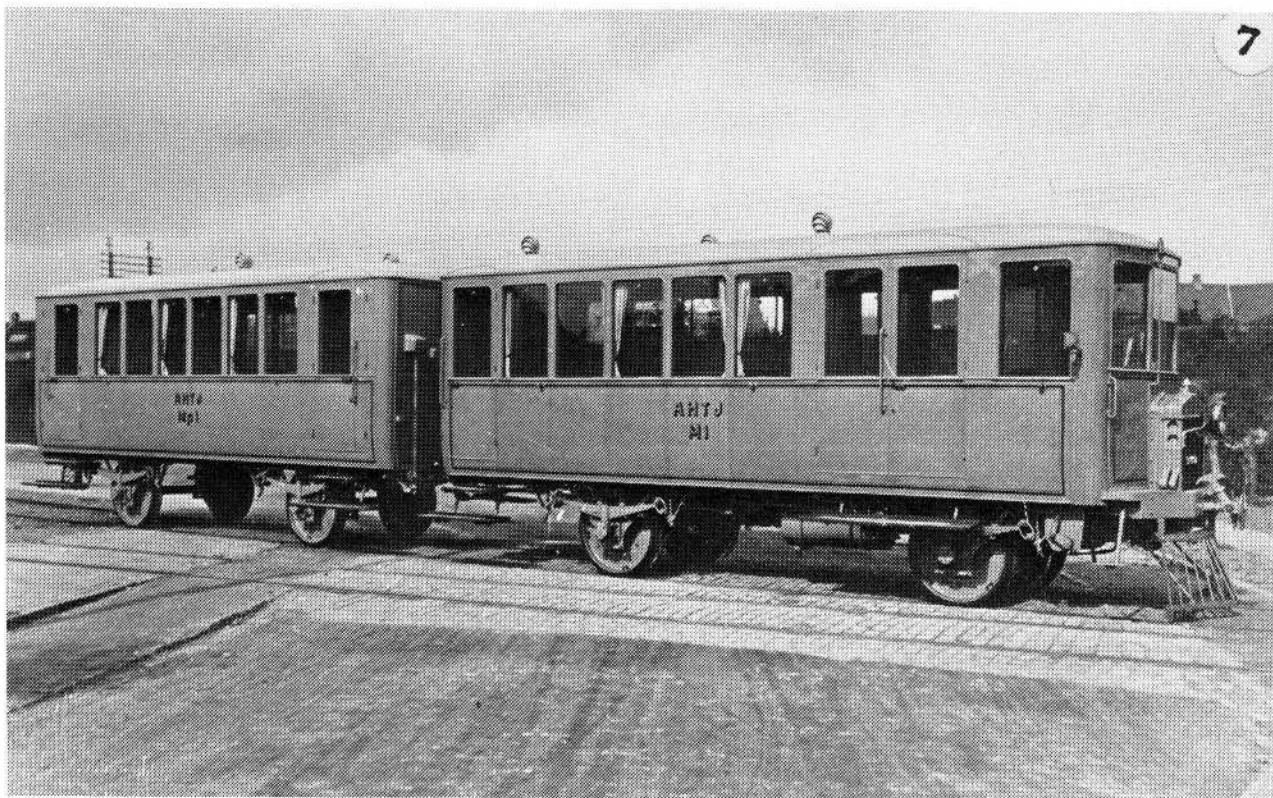
LEVERINGSSTED: Odense Jernbanestation.

PRIS: Kr. 28.000 netto pr. Vogn. ... Paahængsvogn Kr. 16.000 netto."

Alle Triangelvognene af model II og fremefter havde länkeaksler, selv om de første kun havde en akselafstand på 3,6 m, men det gav dem utvivlsomt et lettere kurveløb.

Alle de smalle Triangelvogne var leveret med kombineret centralpuffer/kobling med selv-koblende hage, der sikredes mod at hoppe af ved hjælp af en kæde med en tung jernkugle i enden. Når koblingerne var samlet, vikledes kæden simpelthen omkring hele herligheden, der nemlig ikke kunne spændes efter på nogen måde. Den var faktisk meget mere primitiv end de forskellige kombinationer af centralpuffere og skruekoblinger, som man efterhånden indførte på de fleste danske smalsporedes biler. Det var nok medvirkende til, at vistnok alle disse motorvogne senere blev udstyret med normale sidepuffere og koblinger - i det mindste i bagenden, så de også - imod den oprindelige hensigt - kunne medføre almindelige jernbanevogne og ikke kun de specielle, lette bivogne, som det oprindelig var tanken. Det viste sig jo nemlig, at vognene ikke var slet så sarte, som man først havde frygtet, så de kunne

7

meget vel medføre et par lette vogne af almindelig jernbanestandard.

Mange steder indrettede man da også små gamle person-, post- eller bagagevogne til bivogne for dem, så mange gamle vogne, som ellers havde stået for snarlig udstrækning, fik en uventet oppudsning og modernisering, og man fik de mærkværdigste køretøjer at se - til ærgrelse for DfA, der ikke fik meget held med at sælge bivogne til deres motorvogne. Og så gik det oven i købet sådan, at de fleste af de baner, der anskaffede nye motorbivogne, lod Scandia bygge dem og ofte i en helt forkert stil,

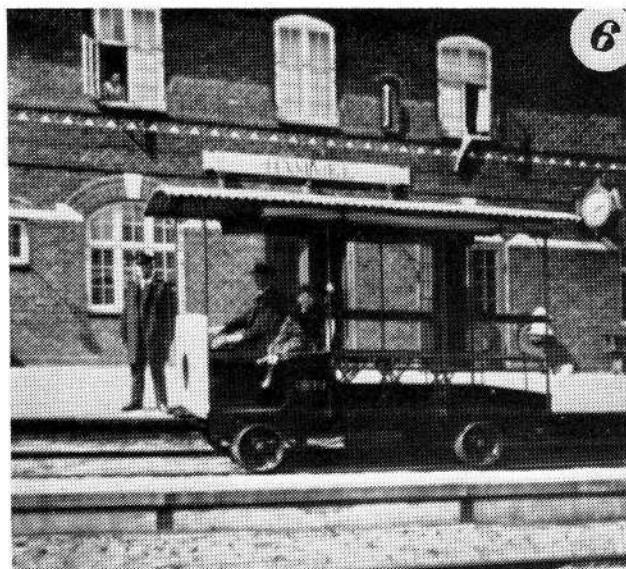
så de slet ikke passede i udseendet til motorvognene.

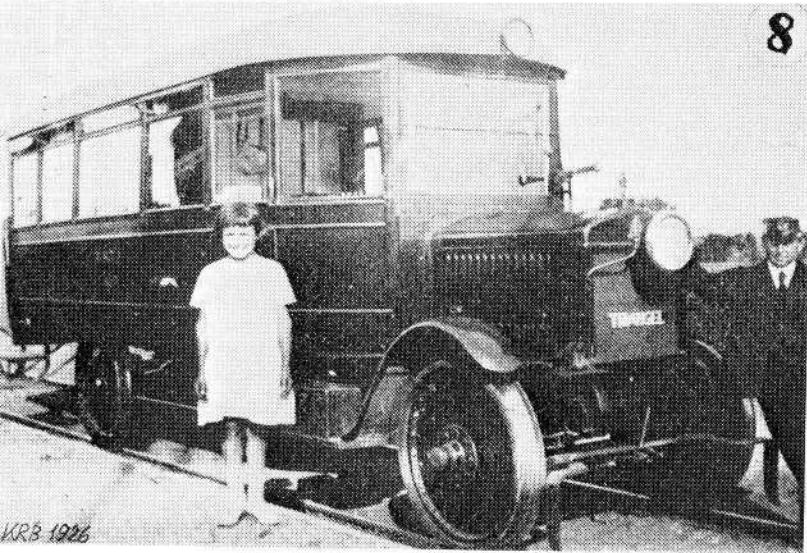
Model II's 70 hk motor var en amerikaner ved navn "Midwest", og den fungerede så tilfredsstillende, at den også benyttedes i den lidt større model IV indtil man i 1925 fandt frem til en kraftigere motor, den amerikanske 100 hk "Continental" motor, der var en lige så stor succes, og Triangel benyttede dette motorfabrikat i forskellige størrelser frem til omkring 1930, hvor mærket udgik efter at de større udgaver havde vist sig mindre succesrige.

Tanken med at anvende 2 arbejdende motorer var ganske vist god nok, men det viste sig, at ingen af de baner, der anskaffede vogne af model II fandt anledning til at ofre noget reversgear (den tidligere omtalte "Omskifter") på vognene. Deres maksimalhastighed var og blev derfor kun 10 km/h ved baglæns kørsel, så der var reelt kun én motor til rådighed i hver kørselsretning, hvis vognene oprangeredes som foreslået af DfA, men man kunne naturligvis vende begge motorvognene! Med model IV og fremover leveredes alle vognene derimod med reversgear, så den oprindelige tanke kunne realiseres.

Vi vil i denne omgang holde os til model II (og III) og se lidt på deres anvendelse ved de forskellige baner, der fik leveret disse de første "alvorligt mente" Triangelvogne.

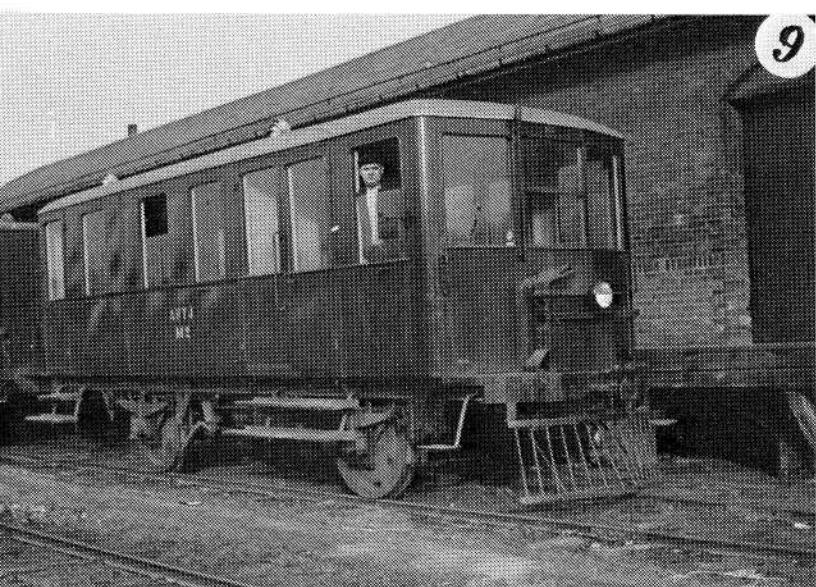
6

Det blev Hammelbanen, AHTJ (Århus-Hammel-Thorsø), der anskaffede det første Triangel-togsæt, bestående af 2 motorvogne og 1 bivogn. Hammelbanen, der i 1914 var blevet forlænget med strækningen Hammel-Thorsø, kom efter 1. verdenskrig i svære økonomiske vanskeligheder, og allerede i 1920 foretog man som tidligere omtalt det første, famlende motoriseringsforsøg med anskaffelsen af den relativt store, "personførende" motortrolje, se foto 6, som man vistnok i ramme alvor havde tænkt sig at anvende i svagt benyttede tog (solokørende, den var uden puffere og kobling!) på strækningen Hammel-Thorsø. Troljen var bygget af Ljusne i Sverige, men den var ingen succes og blev snart overgivet til baneafdelingen, der kasserede apparatet i 1927.

I 1923 anskaffedes så det Triangel-togsæt som er vist på foto 7 (på nær motorvogn nr. 2);

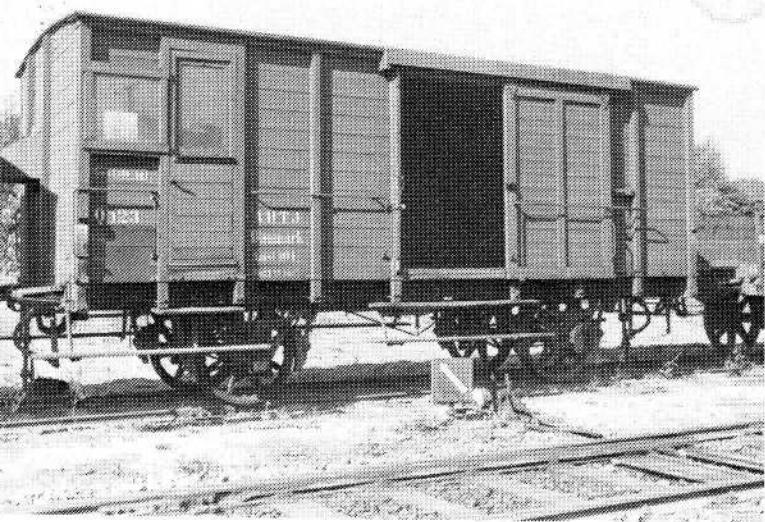

og det viste sig at være et godt køb. Den ene af motorvognene gjorde tjeneste på Hammelbanen i over 30 år, så man må sige, at DfA havde heldet med sig fra starten! Det lille tog fra DfA var faktisk ganske nydeligt at se på ved leveringen: lysegråt med grøn stafferig, og holdbarheden var langt bedre, end man havde turdet håbe. Derimod var vognene ikke netop komfortable, hvilket fremgår af flere menneskers udtaleser, efter at de havde været med på prøveture på AHTJ. Driftsbestyrer Wilster fra TFJ bemærkede bl.a. at "Vognen støjer og slingrer meget under Kørslen, og Motoren gjør megen Støj ... Siddepladserne .. ere meget knebne, da Vognen er meget smal". Driftsbestyrer Benzon fra HHJ bemærkede, vistnok med hentydning til den udprægede benzinlugt i vognen: "Kørslen var ikke behagelig. Jeg fik Hovedpine, det plejer jeg ellers ikke at faa".

På trods af disse ulemper, hvoraf nogle nok tildels skyldtes Hammelbanens dårligt justerede spor, var motortogets anskaffelse et stort fremskridt for banen, der kunne udvide toggangen og billiggøre driften noget, ligesom det stadige fald i passagertallet bragtes til op hør for en tid, og banen anskaffede da også senere flere Triangelvogne. Samme år - 1923 - hvor man fik det første togsæt, lod man sig for resten i nogen grad snigløbe af DfA, der havde held til at besnække banens ledelse, så de også købte forsøgsmotorvognen, der kom til AHTJ som banens M 3. Man havde nok regnet med, at den kunne fungere som reserve for M 1-2, men det blev der ikke megen brug for, da de 2 motorvogne viste sig forbløffende driftssikre, og efter anskaffelsen året efter af den lidt større Triangelvogn M 4 klarede man sig glimrende uden dette alt for lille køretøj, som på den anden side heller ikke lod sig sælge til nogen andenbane. I 1926/27 udlejedes M 3 midlertidigt til KRB, indtil dennebane modtog den første Triangelvogn i 1927. Foto 8 viser vognen på KRB, "omgivet" af direktør Madsen og hans datter. Iflg. DJK 20 kørte AHTJ M 3 ca. 32.000 km på KRB, så lidt nytte havde de da af den, mens de ventede på deres egen M 1.

Aabenraa Amts Jernbaner nedlagdes i 1926, men det var en overgang på tale at bevare delstrækningen Graasten-Varnæs, og man påtænkte her at anvende M 3, ombygget til meterspor, men tanken blev opgivet, og AHTJ måtte beholde vognen. Den udrangeredes allerede i 1933 efter at banen havde fået den ret store, diesel-

10

12

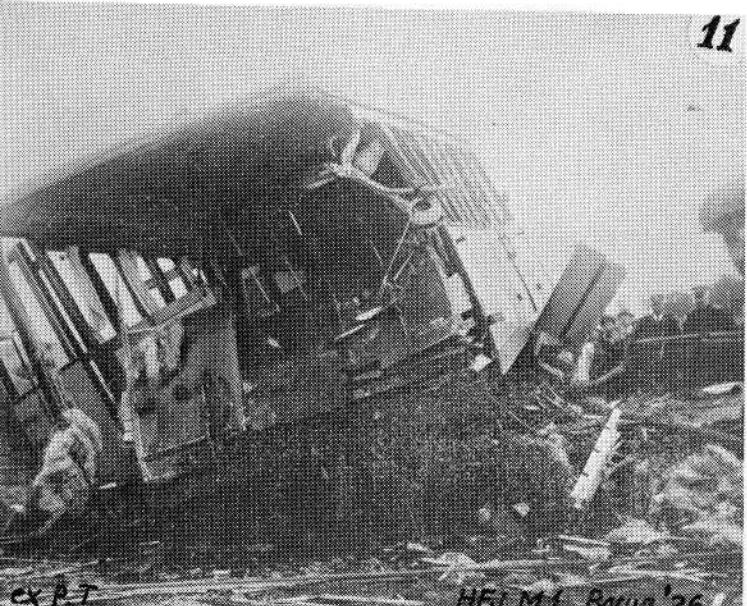

elektriske motorvogn M 5 fra Frichs i 1932. I 1933 anskaffedes yderligere 2 rangertraktorer, og man var således ret rigeligt forsynet med trækraft, da 1930ernes krise bragte banens økonomi til sammenbruddets rand, så man sågar fik personalet til at acceptere en 10% løn nedgang i årene 1933-1937 for at kunne bevare deres arbejdsplads. Det var måske grunden til, at man i 1936 ikke mere havde brug for M 1, men kunne afhænde den til VVGJ, der lod vognen forsyne med almindeligt kobletøj i bagenden og anvendte den indtil krigens slutning i 1945. AHTJ beholdt derimod M 2, der 1940 forsynedes med en større, 100 hk Continental-motor og fik påbygget en ejendommelig, smal platform bagtil i forbindelse med, at den forsynedes med normale sidepuffere og kobling i bag-

enden. I 1944 erstattedes de oprindelige skivebremser med normale bandagebremser, d.v.s. bremser med bremsekloster på kørehjulenes "bandaerer": de udskiftelige løbeflader. På et ikke opklaret tidspunkt blev vognkassen ombygget med færre vinduer, måske efter et større havari, se foto 9, men det indre synes ikke at være blevet ændret, og vognen beholdt til det sidste de originale, hårde træbænke (foto 5). Under 2. verdenskrig, nærmere betegnet i 1944, udstyredes M 2 med trægas-generator hos DfA, men dette aggregat afmonteredes efter krigen, og vognen kørte endnu nogle år med den 100 hk benzinmotor, der jo heller ikke var særlig gammel, så den holdt ud om trent til banens nedlæggelse i 1956. Bivognen synes derimod at være gået til tidlige, men derom har jeg ikke hidtil kunnet finde sikre oplysninger.

Jeg har intet fundet om anvendelse af banens almindelige vogne som bivogne til AHTJs gamle Triangelvogne, men efter at de forsynedes med større motorer og normale puffere i bagenden er det mest sandsynligt, at de efter behov medførte almindelige person- og/eller postvogne, selv om disse først under eller efter krigen fik trykluftudstyr, egenvarme o.s.v. De to nyeste pakvogne E 3-4 fik efter krigen trykluftbremser. Også 2 godsvognsagtige stykgods- og pakvogne med skydedøre og bremsekufe, Q 118 og 123, se foto 10, fik persontogs-trykluftbremse, så de har været velegnede til bivogne for de gamle motorvogne, som man i mange år passede meget på ikke at overbelaste - økonomien tvang banen til at behandle materiellet med den yderste forsigtighed - og banens personale synes at have været mere solidariske

11

her end ved mange andre af landets privatbaner.

Frederiksværkbanen, HFJ, fik næste leverance fra DfA: 1 motorvogn og 1 bivogn af model II. Vognene var på det nærmeste magen til AHTJs, men adskilte sig i det ydre ved at være behandlet med rød matlak. Da man kun anskaffede én motorvogn, havde man altså ingen reserve for motornedbrud ud over de små, gamle damplokomotiver, men da de ikke mere benyttes så meget, kunne det også sagtens gå, særligt da M 1 viste sig særdeles driftssikker. Driftsbestyrer Kuhlman kunne naturligvis ikke lade være med at eksperimentere med det nye motortog. HFJ havde en gammel kupevogn, oprindelig fra JFJ, de jysk-fynske statsbaner, men solgt til HFJ via entreprenørfirmaet Fibiger & Villefrance i 1921. Denne vogn, der tidligere kaldtes HFJ C 7, indrettedes nu med trykluftbremse, varmekedel, elektrisk lys og rullelejer, ligesom den fik dobbelt koblingsudstyr, så den kunne anvendes i både motortogene og i de almindelige damptrængsler og desuden fungere som mellemvogn, hvis man ønskede at hænge andre vogne efter motortogen! Motorvognen litreredes som nævnt M 1, men mærkeligt nok litreredes bivognene M 2 og M 3, mens det almindelige ved andre privatbaner var betegnelsen Mp for motorpåhængsvogne. Lidt senere udstyredes yderligere en af banens små, 11 m^2 Q-vogne med rullelejer og trykluftledning, så den også kunne medgives motortogenet, og det er muligt, at denne vogn fik betegnelsen M 4. Det vides, at man i de første år eksperimenterede meget med forskellige belastninger af M 1, og man kørte ikke sjældent med kombinationen M 1 + M 2 + M 3. I et gammelt kørselsregnskab for M 1s præstationer ses, at man også har kørt ikke helt få km med alle 3 bivogne på krogen på én gang, altså også med godsvognen på slæb, og det havde M 1 klaret uden at bryde sammen, selv om dette tog, hvis det var fuldt lastet, ialt kunne komme op på en togvægt af ca. 40 t!

Denne beskedne motorisering af HFJs drift muliggjorde en udvidelse af toggangen og dertil en nedsættelse af køretiderne for de tog, der normalt fremførtes som motortog og som derfor var rene persontog, og en tidligere nedgang i banens passagertal blev vendt til en ny opgang, så det tabte atter vandtes tilbage, så Kuhlman kunne godt være tilfreds med sin nyanskaffelse.

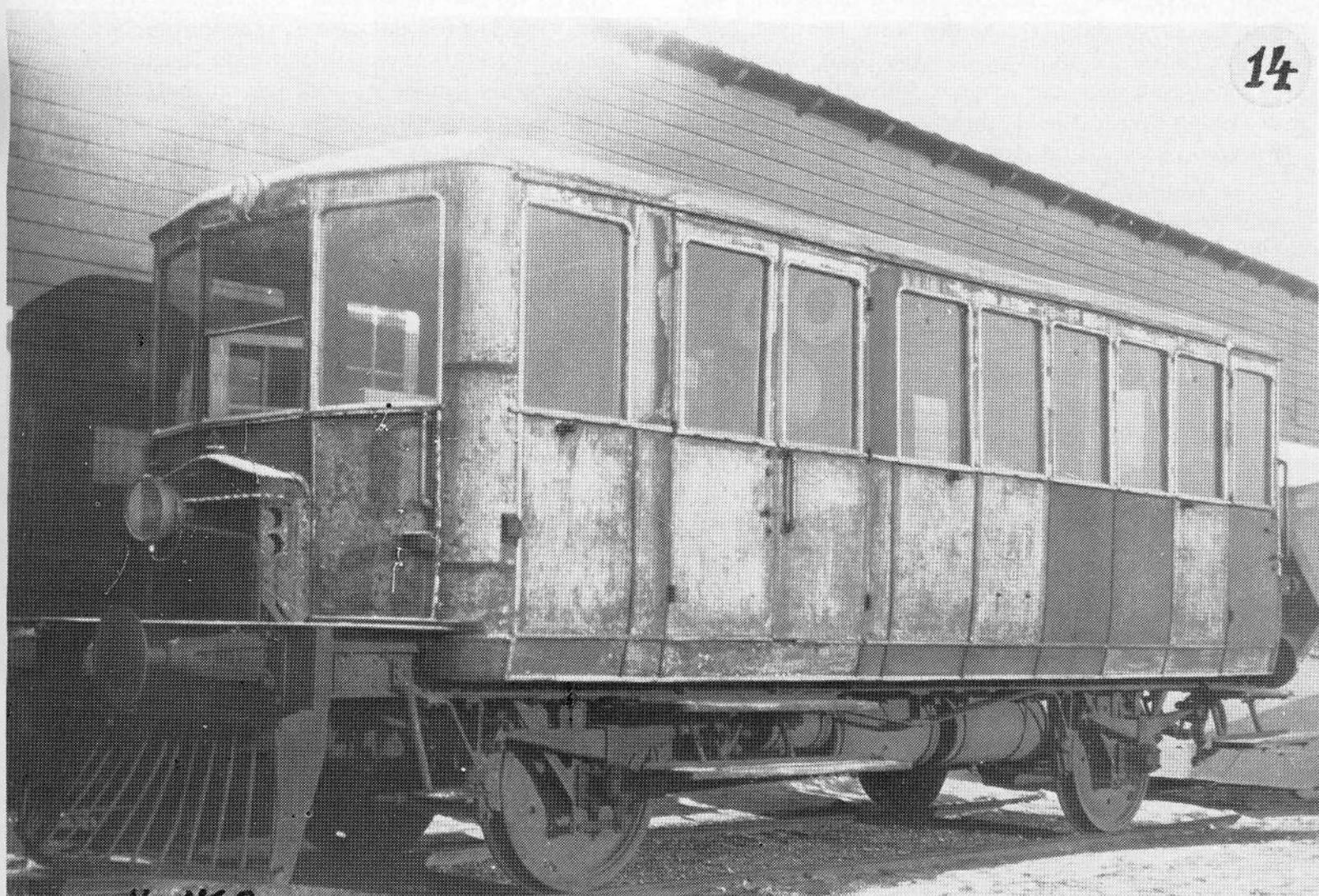
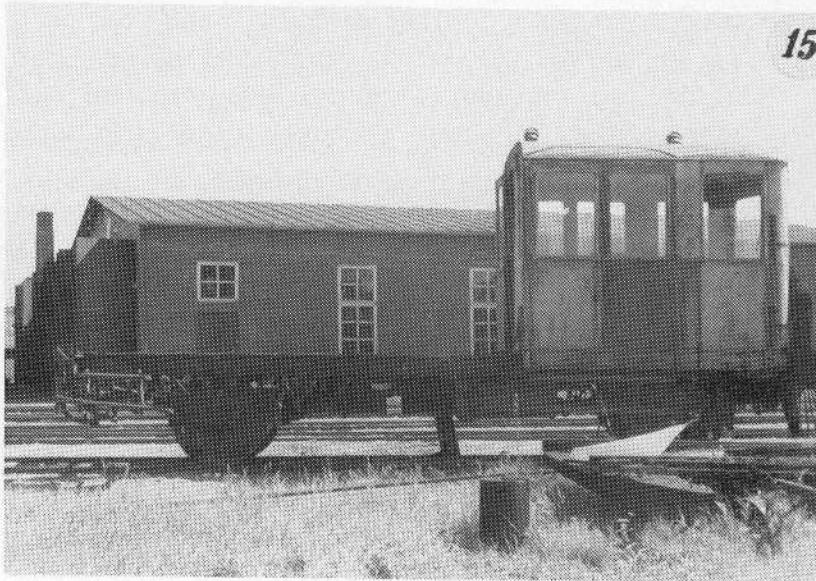
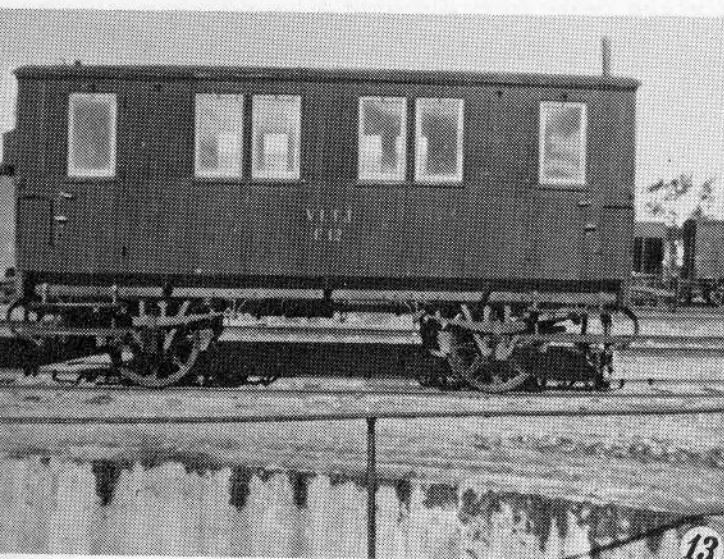
Men, som digteren så smukt synger: "Vor Tid er fuld af Mekanik, den skønne Sang blev til et Hik!", for mindre end 3 år efter at motortoget var taget i brug, blev M 1 og M 2 totalt knust ved et alvorligt sammenstød ved Borup den 20. juni 1926, hvor motortoget kolliderede frontalt med et damptrængsler. Motorvognens tilstand efter sammenstødet fremgår af foto 11. Om bivognens skæbne skrev Berlingeren bl.a.: "Da Ulykken skete, skiltes Underdelen og Taget i den meget lette Vogn omrent som de to Sider af en Årtebælg skiller fra hinanden, naar Bælgen aabnes, og en Del af de Passagerer, som sad i Vognen blev derved reddede. De slyngedes gennem den saaledes frembragte Aabning ud paa Marken, og de fik kun mindre Skrammer. ... Naar man saa den Ruinhob, Motortoget dannede (foto 12) forekom det en ufatteligt, at nogen Passager i disse Vogne overhovedet slap fuldstændigt uskadt ud fra Vognene."

De var nu ikke sluppet uskadt allesammen men kun 2 var kommet alvorligere til skade, og ingen døde efter ulykken - bortset fra M 1 og M 2, der ikke lod sig reparere. M 3, den gamle kupevogn var nok afsoret, men overlevede uden større skader, de to Triangelvogne havde under sammenkrølingen givet en passende, mådeholden retardation som stødpuder mellem de to togstammer, og så var M 3 vel desuden, trods sine 50 år på bagen, gjort af sværere tømmer end de meget letbyggede vogne fra DfA.

Kuhlman ville ikke, efter denne demonstration af Triangelvognenes ringe modstands-kraft mod sammenstød, vide af flere af disse vogne, men anskaffede snarest derefter en betydeligt solidere, diesel-elektrisk vogn fra DEVA, HFJ M 2 (2"), som mange endnu erindrer, da den først endeligt udrangeredes i 1972.

I virkeligheden havde HFJ M 1 også vist, hvor robuste Triangelvognene var i den daglige drift, idet næppe nogen anden end Kuhlman havde eksperimenteret så groft med dem helt fra starten, men HFJ var da også en af de få, velkonsoliderede privatbaner, der nok kunne tåle et økonomisk tilbageslag i tilfælde af, at M 1 ikke kunne have fået behandlingen.

Den næste leverance fra DfA var VLTJ № 1, en motorvogn næsten magen til AHTJ M 1-2, og den var også ved leveringen malet lysegrå. Til forskel fra de først leverede vogne havde VLTJs ikke skillerum mellem førerpladsen og bagagerummet, så nu kunne de passage-

H9JK6

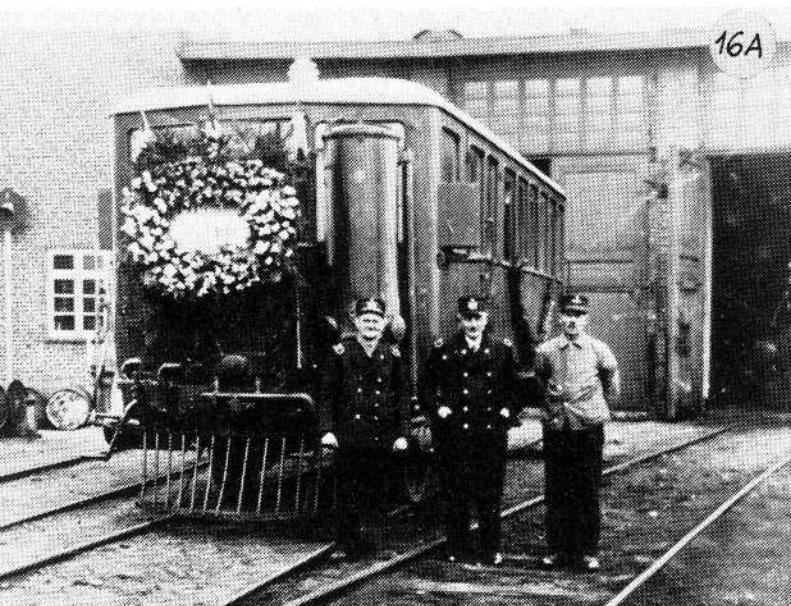
Sv.J. Lemvig 1953

VLTJ gl. M 1

rer, der ikke havde noget imod lidt motorlarm og -duft, fra rejsegodsrummet nyde udsigten også fremsætter, hvilket altid for mange har været en særlig attraktion, som man ellers har siddet og misundt føreren, selv om han nok som oftest har haft et mere blasert forhold hertil.

VLTJ anskaffede ikke i første omgang nogen bivogn til № 1, men man ombyggede snart en af banens ældste personvogne, C 13 fra 1879, til motorbivogn for post- og rejsegods, og den litreredes herefter F 42. Den var med sin tara på 6 t næsten lige så let som DfAs første bivogne, så den har nok ikke været meget solide-re end de vogne, HFJ lavede til kvas i Borup. I 1926/27 ombyggedes så yderligere 2 af de gamle personvogne, C 10-11. Det var oprindelig personvogne med 4 kupeer og udvendige gang-brætter, og de havde inden ombygningen 40 siddepladser på III klasse. De blev nu til små midtergangsvogne med 22 siddepladser og kun døre i enderne, se foto 13 af den sidst (1930-31) ombyggede, ex. C 12. Den indre indretning kan jeg kun gætte mig til, så det kan læseren også få lov til! C 12 angaves at have haft 30 siddepladser, så den har været indrettet noget anderledes end C 10-11, måske bare med noget mindre plads til bagage.

VLTJ fik allerede i 1924 endnu en Triangelvogn, denne gang af den næste model IV. Den havde samme maskinelle udrustning som № 1 dog plus reversgear, så nu kunne man køre "model III-tog", altså med to motorvogne, sammenkoblet ved bagenderne og så eventuelt indskyde nogle af oldsgaverne imellem dem.

Denne fornøjelse blev dog relativt kort, idet № 2 brændte i 1932 og ophuggedes, efter at visse dele var anvendt til modernisering af № 1. Denne fik i 1931 normalt kobletøj i bagenden, men den ombyggedes allerede igen året efter, så den også fik sidepuffere og almindelig kobling i foreenden, og ved samme lejlighed forøgedes akselafstanden fra de oprindelige 3,6 til 4,5 m. Denne forøgelse har nok været en fordel for vognens køreegenskaber, men måske har hovedårsagen været, at man gav den reversgearkassen fra № 2, så den kunne blive lige så anvendelig i driften som de nyere Triangelvogne, som banen havde anskaffet.

Den første motorvogn var hos VLTJ ikke den store revolution, men den præsterede dog med det samme lige så mange kilometers kørsel pr. dag som gennemsnittet af de 5 mest benyttede damplokomotiver, så lidt har det nok kunnet mærkes, og da man næste år fik № 2, kunne der allerede huges mærkbart ind på banens dampkilometre. Det var dog først de tre store, diesel-elektriske "3-truckere" fra 1932, der virkelig tog det store transportarbejde fra damplokomotiverne, selv om de 2-akslede Triangelvogne gjorde et godt job og helt til indførelsen af skinnebusserne klarede en væsentlig del af den lettere trafik på den stormomsustebane.

№ 1 tjente Lemvigbanen i ca. 30 år, og den klarede sig hele tiden med den lille 70 hk motortype, hvoraf der jo nok blev en ekstra reservemotor fra den brændte № 2, da motorerne normalt overlevede de ikke helt ualmindelige motorvognsbrande. № 1 henstilledes i 1953, men den ophuggedes først i 1960 efter at have stået og smuldret i 7-8 år til glæde for de jernbaneentusiaster, der nu var begyndt at skyde op af jorden som paddehatte efter regn. Foto nr. 14 viser vognen i ringe vedligeholdelses-tilstand i 1953, og i 1954 betegnedes den af banen selv som "kassabel", da privatbanekommisionen udbød sig en oversigt over det disponible driftsmateriel. På foto 15 ses, hvordan oplosningsprocessen senere skred frem

Den sidste Triangelvogn af model II leveredes først på året 1924, og den gik til Hørve-Værslev Jernbane (HVJ), hvor den på grund af Holbækbanernes fælles nummereringssystem fik det påfaldende nummer M 6, selv om ingen af banerne havde andre motorvogne endnu. Denne vogn var ved leveringen "jernbanebrun" med gul staffering, og den adskilte sig, ligesom

VLTJ N° 1 fra de første ved ikke at have skillerum mellem førerrum og rejsegodsrum. Til M 6 anskaffedes også en let bivogn, men den leveredes af Scandia, og den var mærkeligt nok ikke holdt i samme stil som motorvognen, selv om den var af lignende størrelse og lige så smal og flattaget, se fig. P. Men Mp 533, som køretøjet døbtes, var teaktræsbeklædt og havde nogle få, store, brede spejlgglasruder, mens M 6 var pladeklædt og havde talrige smalle vinduer. Som vi senere skal se, fremturede flere baner siden med lignende stilforvirringspolitik, som jeg aldrig har fundet nogen plausibel forklaring på.

På den lillebane, der kun havde en beskeden trafik, betød anskaffelsen af "Caroline", som M 6 hurtigt blev døbt, en meget mærkbar ændring i driftsen, idet motortogene straks overtog ca. halvdelen af togkilometrene, dog således at forstå, at der stadig kørtes omtrent det samme antal dampkilometre i form af blandetog, men derudover nu en række rene persontog med M 6, så dens anskaffelse betød en udpræget forbedring af banens service på persontrafikkens område. M 6 var, ligesom de øvrige gamle Triangelvogne, ikke just en Pullman-car, og selv om de hårde træbænke i 1948, kort før vognen holdt 25 års jubilæum, fik et nødtørftigt overtræk af et blødagtigt stof, blev den aldrig komfortabel. I DJK's lille bog om HVJ skildrer en af forfatterne vognen set ud fra passagerens synspunkt således: "...(vognen) holdt helt til 1951, men undertegnede, der kørte med den et af de sidste år, den eksisterede, kan så også bevidne, at den var så udsliet som noget motorkøretøj på en dansk bane nogensinde har været det. Når man har stået den rasletur igen fra Hørve til Værslev i en blanding af fiskelugt fra de i førerrummet opstablede fiskekasser med mink-æde og benzinlugt fra den lækkende motor, så behovedes der faktisk ikke synet af stegte ål og chokoladesovs for, at man i hastighed måtte begive sig i ensomhed".

M 6 fik senere, hvornår vides ikke, centralpuffer/koblingen i bagenden udskiftet med normalt kobletøj, og den kunne så efter behov tage en godsvogn eller to med i en snæver vending, men så kneb det med at overholde køretiderne. Under krigen kørte den en overgang med gasgenerator, se foto 16, som efter krigen atter afmonteredes, så vognen kunne køre sine sidste år på benzin, hvorved motoren ydede noget mere, hvilket i høj grad var tiltrængt, da

motorydelsen i forvejen var nedsat på grund af slid og ælde. I 1951 opgav man at holde M 6 kørende længere, da man havde fået en nyere og bedre Triangelvogn M 5 fra den nedlagte sidebane til TKVJ, Vejen-Gesten. M 6 blev tilbuddt Jernbanemuseet, men de havde endnu ikke opdaget, at gammelt motormateriel kunne have nogen interesse, så den endte sine dage som udhus i Holbæk. Derimod levede bivognen videre nogle år endnu, idet den benyttedes afbaneafdelingen som rullende arbejdsskur helt til banens lukning 31. december 1956. Vognen var på det sidste omlitreret til Cm 533.

Det er min tanke i de følgende artikler først at gennemgå alle de 2- og 3-akslede benzin-MEKANISKE Triangelvogne, nogenlunde ordnet efter DfAs modelnumre. Derefter behandles den lille restbunke af benzin-mekaniske vogne, bygget af Renault, Amtsbanerne på Als, Ålborg Privatbaner og eventuelt for sidste gang SFJs umulige M 0. Derefter kommer en artikel om de benzin-elektriske vogne, hvoraf alle, pånær én var af DfAs konstruktion, mens de sidste DfA-produkter: 3-truckerne, bliver behandlet senere under de diesel-elektriske vogne. Traktorerne gemmes til en uvis fremtid.

Dataliste og skæbne-oversigt for de almindelige Triangelvogne vil blive bragt senere, når de enkelte typer er behandlet, så vi kan slutte af med et overblik over alle disse vogne. De læsere, der ikke kan vente, kan finde en samlet datalist for alle DfAs produkter i DJK's bog om Triangelvognene, og her kan også den enkelte vogns skæbne og den enkelte banes bestand af Triangelvogne findes. Endvidere bringer bogen en H0-tegning med sidebillede og gavltegninger af alle typevarianter i deres oprindelige skikkelse, blot undtaget traktorerne. Derfor vil jeg ikke forpligte mig til her i SP at tegne ALLE småvarianterne, de kan ofte belyses tilstrækkeligt ved supplerende fotos, men jeg vil efter bedste evne bringe alle kendte indretningsplaner for Triangelvognene.

Næste gang kommer så turen til resten af de små (jævnbrede) Triangelvogne samt den sære, 3-akslede type med motor i begge ender.

H. Alkjær

DANSKE DAMPLOKO

2. del: privatbanerne

af A. Gregersen

KOMMENTARER OG RETTELSER!

Der er indløbet en del kommentarer og nogle rettelser til mine artikler i SIGNALPOSTEN 1976. En del kan jeg godtage, men ikke alle. De rent subjektive betragtninger vil jeg se bort fra, vi har jo alle vore favoritter. Jeg vil derfor tage fat på det rent konkrete, og vil tage noget generelt først:

- 1) Udrangeringsår. Her har jeg benyttet mig af årsberetningerne, der løber fra april til marts, og jeg har da benyttet det første år, når der ikke udtrykkelig er nævnt udrangeringsåret.
- 2) Vægt og hedeflade. Disse data er opgivet meget forskelligt, og kan variere, hvis der ændres på et eller andet, f.eks. rørantal.

Jeg er glad for de henvendelser, der er kommet. Mine oplysninger har jeg dels fra (som nævnt) årsberetningerne (de blev fra omkring 1930 endnu mere mangefulde end de før havde været), dels fra de fortegnelser over driftsmateriel (OHJ, LJ, SFJ, APB) og dels fra fotos og tegninger og fra oplysninger samlet i marken ved selvsyn og fra hvad jeg har erfaret ved henvendelse til diverse hovedkontrører og værkemestre. Det var derfor med nogens betænkelighed at jeg gik igang med denne del af opgaven – og sidder der en eller anden med noget lokalt kendskab, bedes han komme frem af busken!

Men til sagen: SIGNALPOSTEN, nr. 1/1976:

Side 43, 2. spalte, Tyskland:

Hagens rettes til Hagans.

Tilføjelse: Märkische, Schlachtensee, Berlin, overtaget i 1897 af Orenstein & Koppel, Berlin-Drewitz.

Side 48, 2. spalte:

FFJ 29, fabr. nr. 12380 er rigtigt, så anmærkning annulleres.

Side 50, 2. spalte:

APB 17 gik 1969 til DJK, Ålborg.

Side 51, 1. spalte:

SNNB 2 solgt til APB 15. juli 1915 for kr. 19.800.

SIGNALPOSTEN, nr. 3/1976:

Side 140, 1. spalte:

Bay nævner, at LJ 11 og 12 er udrangeret 1931 og 1928 – men jeg har forespurgt på LJ og fået det svar, at udrangeringen fandt sted omkring 1930 og 1938.

Side 143, 2. spalte:

OHJ 1-4 har fabr. nr. 334, 336, 337 og 366.

Side 144, 1. spalte:

SNB 2 hed ØRKILDHUS (jeg har dog også set navnet stavet med "s").

Side 150, 1. spalte:

LJ 15 har fabr. nr. 11016.

SIGNALPOSTEN, nr. 4/1976:

Side 191, 1. spalte:

LJ 20 har fabr. nr. 17463.

SFJ 16, Baldwin, fabr. nr. 16293.

Side 191, 2. spalte:

Nederste linie th: Foto viser VVJ 1-3 - d.v.s. foto side 193 Nh.

Side 200, 1. spalte:

Foto side 198 Nh viser VVJ 1-3, ikke VVGJ AB 1-4, fabr. nr. er 852-854 og 902.

Side 204, 1. spalte:

HHJ 2-3 solgt for hhv. 4000 og 4500 kr.
Nederste linie: 5 (ikke 4) stk. til Skåne.

Side 204, 2. spalte:

VVJ 1-3 og LTJ 4-6: Märkische (der da var overtaget af Orenstein & Koppel).
LTJ 5 hed HARBOØR, solgt til ing. Gunnerson eller til Gummesen & Hoffmann.
OKDJ 1-2 er bygget 1900.

Side 205, 1. spalte:

OKDJ 3 er ombygget 1917.

VNJ 1: solgt 1919 til HLA (nr. 10), udrangeret 25. november 1929.

Linie 21 fra oven ændres til: I 1917-21 blev 5 maskiner ombygget ...

HHGB 1 solgt 1951 til Frederiks værk.

Side 208, 1. spalte:

RKJ 1-3, skal være RKB 1-3.

Side 208, 2. spalte:

SNNB 8/Gørlev er udrangeret 1961.

Side 209, 1. spalte:

(V)NTJ 6 udrangeret 1971.

Side 209, 2. spalte:

HHJ 8-9 har fabr. nr. 970-971.

SFJ 1-5 og RFB 6-7 rettes til: SFJ 1-3,
RFB 4, SFJ 5, RFB 6-7.

Side 212, 1. spalte:

ØSJS 3 til DJK i 1962.

Side 212, 2. spalte:

KHB 6 omnummereret 1899/1900 til KHB
1, Märkische fabr. nr. 204.

GDS 5, Märkische, fabr. nr. 203.

Der er fremkommet foto af KHB 6/1 og
GDS 5, der viser, at de har Heusinger-
styringer - men havde GDS 6-7 Tricks
eller Heusinger-styringer? Hvem har et
foto, der viser styringen på disse maski-
ner?

Side 213, 1. spalte:

GDS 8, udrangeret 1948.

LNJ (LVJ) 3, solgt 1928 til Nr. Smedeby,
i 1943 til Vandel og udrangeret her.

Side 213, 2. spalte:

RGGJ rettes til RGB.

RGB 2/ETJ 4 er udrangeret 1951.

Af RØHJs årsberetninger fremgår det, at
nr. 3 er udrangeret i 1932 og AHTJs års-
beretning siger intet om nogen udrange-
ring samme år, men HAJ 5 (ikke AHTJ)
fabr. nr. 7410, er udrangeret i 1931 eller
1932 og erstattet med RNoJ 2 som AHTJ 5.
Nok har man set et foto af dette loko, der
bar ar af "RNoJ 2", men nu viser et foto
taget af førerhuset alene: fabr. nr. 7718,
så nu er det mysterium løst.

Side 216, 1. spalte:

KB 3 er udrangeret 1925.

KSB 1, 3 og 4, senere DSB T 357, 359 og
360 er udrangeret 1935 (ifølge skrivelse
M 9970/34).

Side 217, 1. spalte:

SNNB 2 til APB, her udrangeret 1952.

Side 217, 2. spalte:

ØSJS 7 blev ved begyndelsen af 2. ver-
denskrig solgt til Staten, overtaget af ty-
skerne (Karup?). Efter krigen istandsat,
ca. 1948 til NFJ som nr. 4, udrangeret
1956. Bemærk foto i Bays "Danske Privat-
baners Damploko", side 102 (Dansk ud-
gave, 1966) - her ses den som nr. 4 og
med skorstensring.

Side 220, 2. spalte:

VLTJ 5-6 eksisterer begge - hensat i re-

miserne i Thyborøn og Lemvig.

KS 3/SB 5 er udrangeret 1971.

Side 221, 1. spalte:

VNTJ 8-9 er anskaffet 1925. Nr. 8 er som
SKRJ 8 udrangeret 1968.

NFJ I solgt til VVGJ i 1950/51 eller 1953 -
hvad er mon rigtigt?

NFJ III har fabr. nr. 20118. Byttet mel-
lem Egeskov og Østsjællands Jernbane-
klub i 1974.

Side 221, 2. spalte:

HBS 1/L 205 er udrangeret 1962.

HV 3/L 107/HBS L 205 er solgt 1968 til en
privatmand og derefter gået til DJK til
brug på MHVJ.

Side 224, 1. spalte:

GDS 9-10 blev udrangeret i 1964.

Side 228, 1. spalte:

OMB 6 er udrangeret 1956.

Side 228, 2. spalte:

ØSJS 6 gik til DJK i 1962.

Side 230, 1. spalte:

SFJ 28/HF(H)J 9 er udrangeret 1961.

SIGNALPOSTEN, nr. 1/1977:

Side 76, 2. spalte, linie 24:

Vedr. skydemaskinen i Orehoved. Tognr.
74-92 skal naturligvis være 73-92.

PRIVATBANNERNE, ANVENDELSE

Efter at jeg i forrige artikel afsluttede den
tekniske gennemgang af privatbanernes damp-
loko, vil jeg her begynde på en gennemgang -
bane for bane - af trækkraftens anvendelse.

Bannerne gennemgås hver for sig, og jeg
illustrerer hist og her med en køreplan eller
to, der undertiden bedre end ord fortæller lidt
om det arbejde, trækkraften skulle udføre.

AMAGERBANEN, AB, 12 km

Åbnet 1907, persontrafik indstillet 1/4 1938 til
6/5 1940 og igen fra 1/9 1947. Strækningen Ka-
strup-Dragør nedlagt 1957, strækningen nu 6
km. Banen overtaget af DSB i 1975.

TRÆKKRAFT

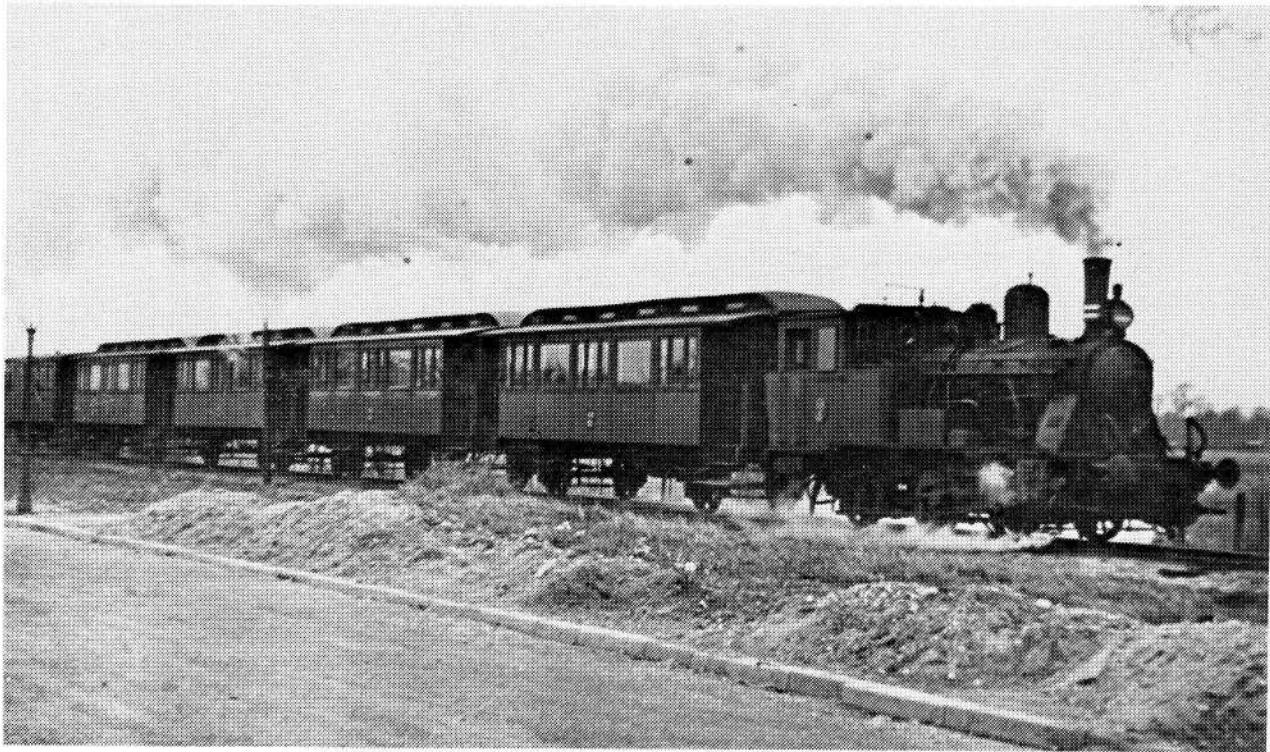
Damploko:

Nr. 1, BT, se "309", 1907-1930

Nr. 2, BT, se "309", 1907-1936

Nr. 3, BT, se "309", 1907-1959

Nr. 4, BT, se "309", 1908-1952

af 1 A, 1 Da og 4-5 B-vogne (2-akslede midtgangsvogne med 50 pladser), tit kørt med en af de små maskiner og de klarede sig fint, og de havde jo ikke større HK end diesellokoet.

I flere år havde rutebildriften været hård ved banen, men i 1930 overtog man busdriften på Amager og kørslen på banen indskrænkedes fra 36 til 18 tog og et par år efter kørte man slet ikke på sondage i vinterhalvåret.

Nr. 1 blev udtaget i 1930 og som erstatning indkøbte man et Hjørring-loko, 1CT, der fik nr. 7, men blev meget lidt brugt - mest i særtogene når der var opvisning i lufthavnen. Det blev solgt i 1935 til Præstøbanen. Nr. 2 blev udtaget i 1936, og i 1938 blev persontrafikken så helt omlagt på rutebiler.

Under krigen måtte man igen køre persontog på banen. M 1 og M 2 var sat ud - M 1 fik en busmotor i 1944 og kørte lidt og blev sammen med M 2 udtaget i 1947/48. Nr. 6 og tildels nr. 5 havde nok at gøre med den megen godskørsel, og nr. 3-4 kørte lidt i enkelte persontog, rangering og var i reserve. Man måtte leje andre loko, ialt 3 og jeg har set 2 af dem samtidig. Det drejede sig om HFJ 4 (1B1T) og SKRJ 2 (1BT) og LB 3 (1C1T). Sidstnævnte kørte på AB med nr. 4s nummerplade, så AB 4 har nok været udsat.

I 1952 blev nr. 4 udtaget, 1956 nr. 5 og 1959 nr. 3. Samtidig fik man et MAK-loko

til godstogene, med nr. 6 som reserve, og da den udtagedes i 1965 indkøbtes F 466 som AB 8, det udtagedes i 1969 og blev erstattet af F 479, der blev udtaget i 1971. De 2 F-maskiner var reserve for MAK-lokoet.

SLANGERUPBANEN, KSB, 34 km

Åbnet 1906, overtaget af DSB 1948.

TRÆKKRAFT

Damploko:

- Nr. 1, CT, se "343", 1906-1909
- Nr. 2, CT, se "343", 1906-1909
- Nr. 3, CT, se "343", 1906-1909
- Nr. 4, CT, se "343", 1906-1909
- Nr. 5, B2T, se "314", 1906-1937
- Nr. 6, B2T, se "314", 1906-1948
- Nr. 7, 1C1T, se "371", 1907-1934
- Nr. 8, 1C1T, se "371", 1908-1934
- Nr. 9, 1C1T, se "371", 1909-1952
- Nr. 10, 1C1T, se "371", 1909-1950

Motor

- M 1, 200 hk B&W diesel, 1930-1957
- M 2, 200 hk B&W diesel, 1930-1957
- M 3, 300 hk B&W diesel, 1933-1957
- M 4, 300 hk B&W diesel, 1933-1957

Ved banens åbning havde man 6 loko, de fire trekoblede, der skulle bestride stræknings-

gode og trak godt i forhold til deres størrelse (M 3-4 kørte med 3 CR-vogne og kunne holde samme tid som MO-togene).

Nr. 7 og 8 stod foran fykkasse-fornyelse i begyndelsen af 1930erne og blev så udrange - det fortrød man senere. M 1-4 skulle bestride al strækningsskørsel, men var blot 1 af dem ude af drift, måtte der indsættes 2 damploko og var 2 M ude af drift krævedes 3 damploko til afløsning og så måtte man til at låne og det var væsentlig dyrere end et par ny fykkasser havde kostet. I 1936/37 blev nr. 5 udrange ret.

Lejede loko: Af og til DSB litra N og HS til rangering. BS 288 i 1908/09 og i 1930erne og 1940erne forskelligt samt G-maskiner. Forskelligt var: ØSJS 4 (CT) i 1940/41, ØSJS 7 (1CT) sidst i 1920erne og KRB 1 (1CT) 1941-48.

Det var vist i 1947 at lille nr. 6 måtte køre et lokalt Bagsværdtog for et af de små dieselloko - vi tabte et par minutter hver vej, jeg siger vi, for jeg var med - og kørte!

Jeg mindes også de store søndagstog med nr. 7-10 i 1920erne fra mine spejderdage. Jeg registrerede desværre ikke dengang, men jeg har en del senere notater, hvoraf jeg skal nævne nogle enkelte:

- 1947, 26/7, tog 12: M 4, Dc, 5 C, E, Q.
- 1947, 2/8, tog 9: Nr. 9 + 6, Q, E, 6 C, Q, E, 5 C, Dc.
- 1947, 4/8, tog 21: M 4, E, 5 C.
- 1947, 20/8, tog 14: M 4, 3 C, S, E.
- 1947, 24/8, tog 169: M 3, 3 C, J, Q, E, S, 5 C.
- 1948, 7/2, tog 13: KRB 1, E, 2 C, S, E, 4 C.

1948, 31/3, tog 15: M 4, DSB Ef og 3 Crm.
(sidste privatbanetog).

1948, 1/4, første DSB-tog: G, 2-3 Crm, Ef.
(Der indsattes G 611, 624, 627 og 633.)

S = 4-akslet styrevogn, ex. Ac 1-2

C = 2-akslet midtgangsvogn

Dc = 2-akslet person- og postvogn

E = 2-akslet rejsegodsvogn

J og Q = 2-akslede lukkede godsvogne.

Man vil bemærke E og Q. Det var til cykler og barnevogne og rejsegods. Det klares nemt og fikst i dag ved at henvise - altså afvise - denne form for befordring, nå, ja, så kører man i stedet for i egen bil. Og det ses jo også af, at selv en MO plus CL kan klare de fleste tog, og så er MO-vognen endda oftest af - låst. Bemærk tog 169 den 24/8 1947 med M 3 med 11 2-akslede og 1 bogievogn - og med kun 300 hk. Hvad havde verdens 8. vidunder - MO-vognen - stillet op over for et sådant tog. Køretiden havde været ligegyldig, for den havde end ikke evnet at sætte toget igang.

NÆRUMBANEN, LVJ, 12 km

Åbnet 1900 som Lyngby-Vedbæk, 1/1 1922 afkortet til Nærum, nu LNJ og 8 km. 1936 omlagt til Jægersborg-Nærum, 8,6 km og 1954 ny station i Nærum, 7,8 km.

TRÆKKRAFT

Damploko:

Nr. 1, CT, se "342", 1900-1937

Nr. 2, CT, se "342", 1900-1932

Nr. 3, CT, se "342", 1900-1926

Motor:

M 1, 75 hk, 1926-1953

M 2, 75 hk, 1926-1953

M 3, 145 hk, 1932-1953

M 4, 100 hk, 1938-

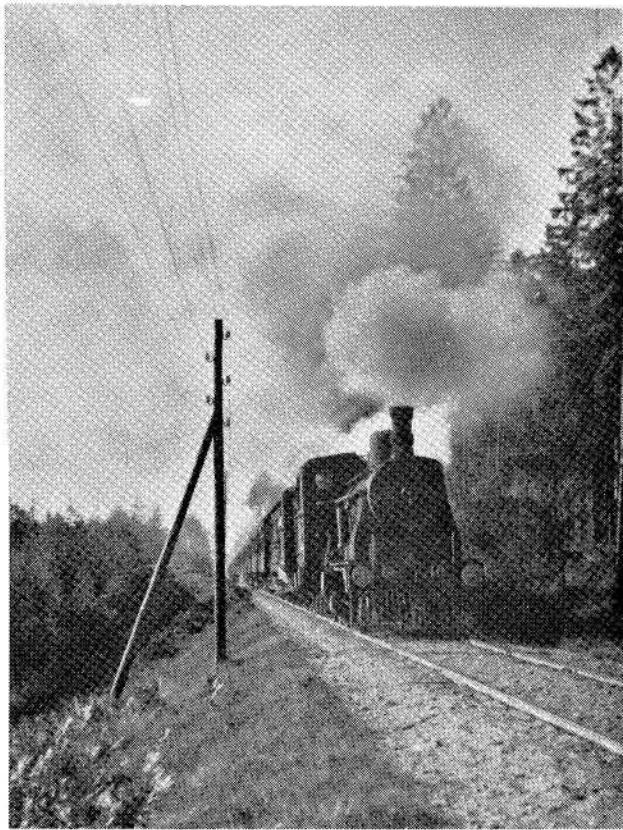
M 5, 100 hk, 1943-1957

M 6, 100 hk, 1945-1953

SM fra 1948

Y-materiel fra 1968

Maskinbenyttelsen er ligetil, man havde kun disse 3 damploko og de bestred al trafik indtil motoriseringen begyndte i 1926/27. Men der løb i damptiden kun få tog, 3-4 dagligt, og

1916: loko 2 solgt til entreprenør for 3600 kr. (Den ene af disse maskiner kørte en tid i Sydhavnen, kom herfra til rangerstationen i Valby, indtil den afløstes af M 83 i 1927 - eventuelt før, da der allerede ca. 1920 rangerede et almindeligt loko i Valby).

III, BT, se "301", 1879-1899

IV, BT, se "304", 1890-1909

5, CT, se "340", 1896-1927/28

6, CT, se "340", 1896-1928/29, fra 1899 nr. 1

6 II, CT, se "340", 1899-1932/33

7, CT, se "340", 1905-1941/42

8, CT, se "340", 1912-1941/42

3 II, CT, se "340", 1905-1952

4 II, CT, se "340", 1910-1952

9, 1CT, se "363", 1924-1964

10, 1CT, se "363", 1924-1964

11, 2CT, se "374", 1940-1964

V, 1BT, se "332", 1934-1964

Motor:

L 1, dieselloko, 750 hk, 1952-

L 2, dieselloko, 640 hk, 1959-

M 1, 2-akslet benzinvogn, 100 hk, 1927-1961

M 2, 2-akslet benzinvogn, 100 hk, 1927-1961

M 3, 3-akslet benzinvogn, 145 hk, 1932-1971
(diesel 160 hk, 1960)

M 4, 3-akslet benzinvogn, 145 hk, 1932-1971
(diesel 150 hk, 1954)

M 5, 3-akslet benzinvogn, 145 hk, 1932-1964
(diesel 150 hk, 1956) omb. til trolje.

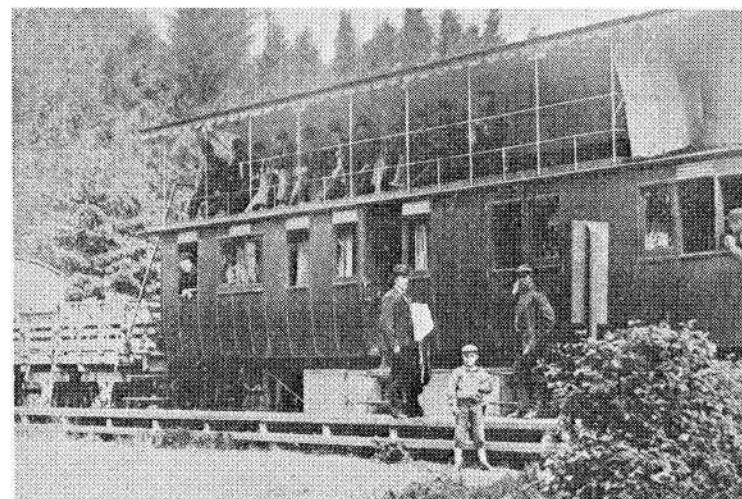
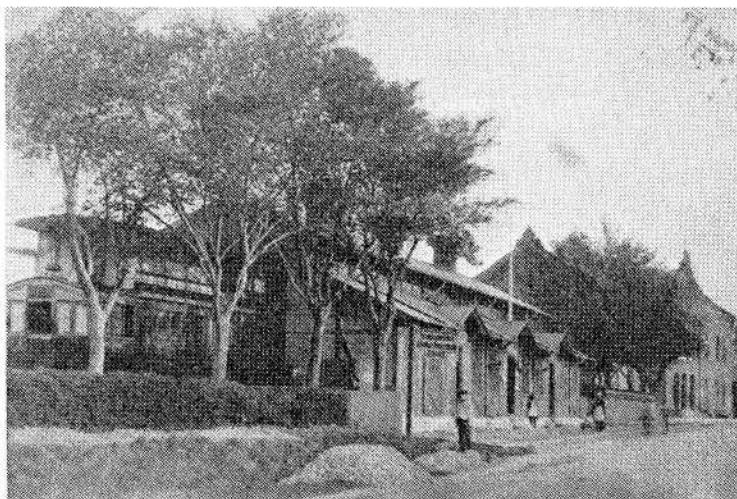
SM fra 1947

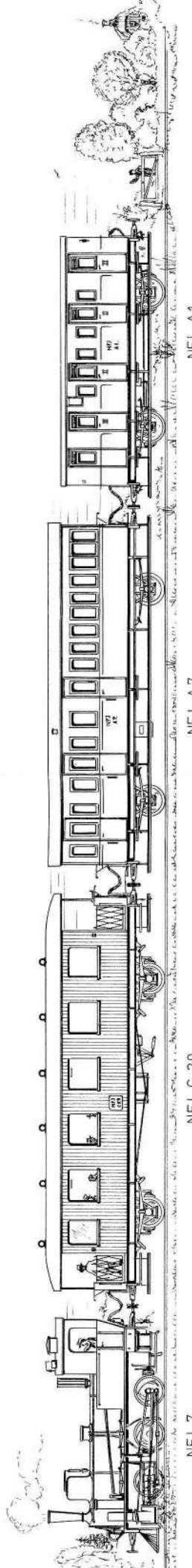
Y-materiel fra 1974

Da banen åbnede i 1880 havde man 2 dampvogne og 1 loko, og der kørtes 3 togpar. Det var meningen at en dampvogn skulle klare hele trafikken - loko III (vægt 10 t) var anskaffet til "snekørsel og svære godstog", nå, ja, alt er jo relativt, med en hastighed af 3 mil i timen kunne det trække 70-80 t, egentlig ganske godt af et så let loko (hvormange af landets første motorloko kunne trække 70-80 t?).

Der var mange kvaler med dampmaskinerne, især var der besvær med de små opretstående kedler, hvori vandet cirkulerede hurtigt, og hvor der let satte sig skadelige aflejninger, hvis vandet var hårdt og urensset,

Den ene vogn hensattes i 1889 og kedlen blev udskiftet med en ny i 1893/94 og i 1895

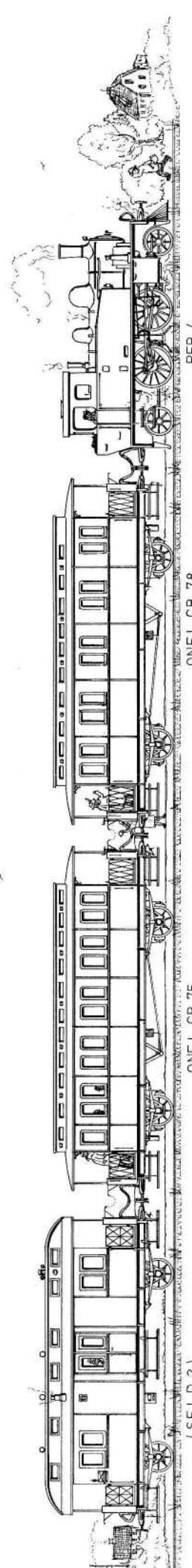

NFJ A 1.

NFJ A 7.

NFJ C 29

NFJ 7

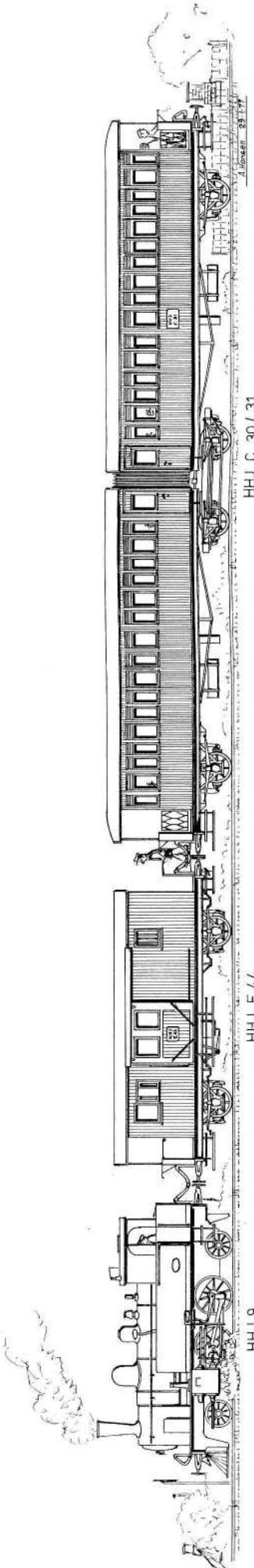

(SFJ D?)

ONFJ CB 75

ONFJ CB 78

RFB 4.

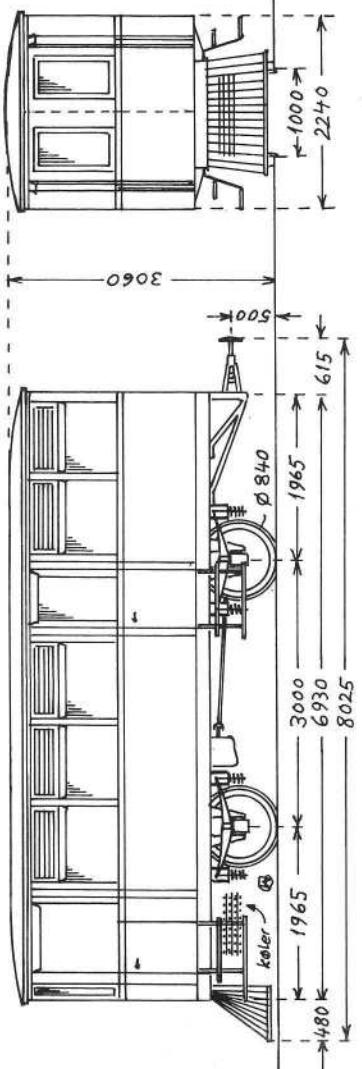

HHJ E 4.

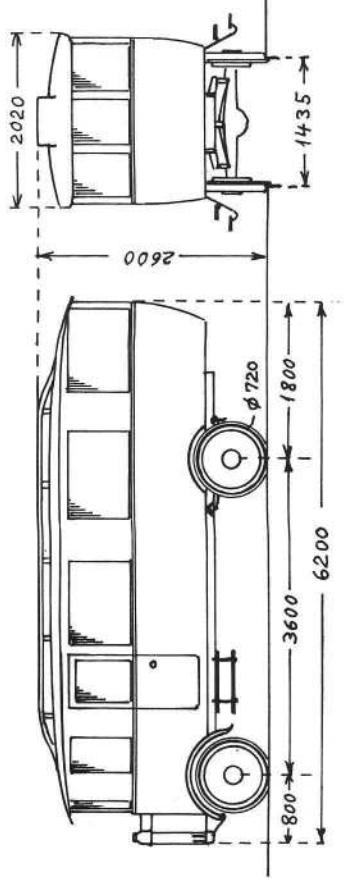
HHJ 9

HHJ C 30 / 31.

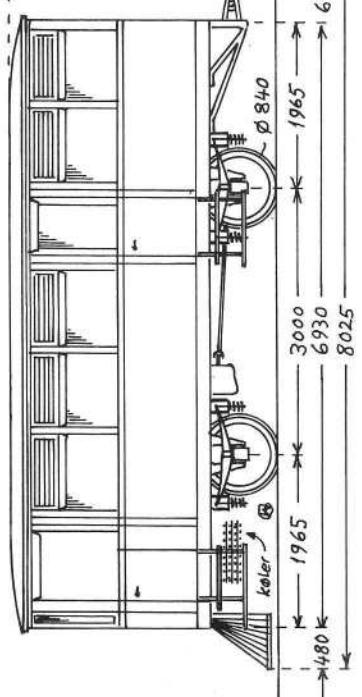
A. Hausem 23. 1974.

(A) \triangle
1919

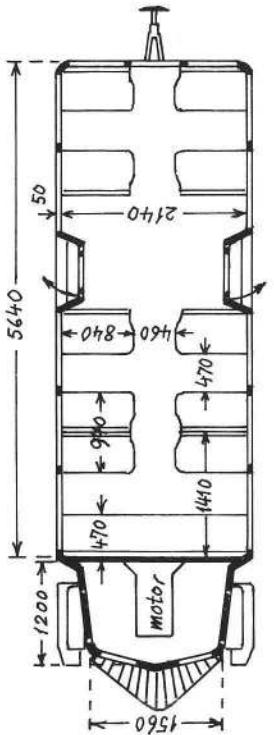

(B) \triangle
1921

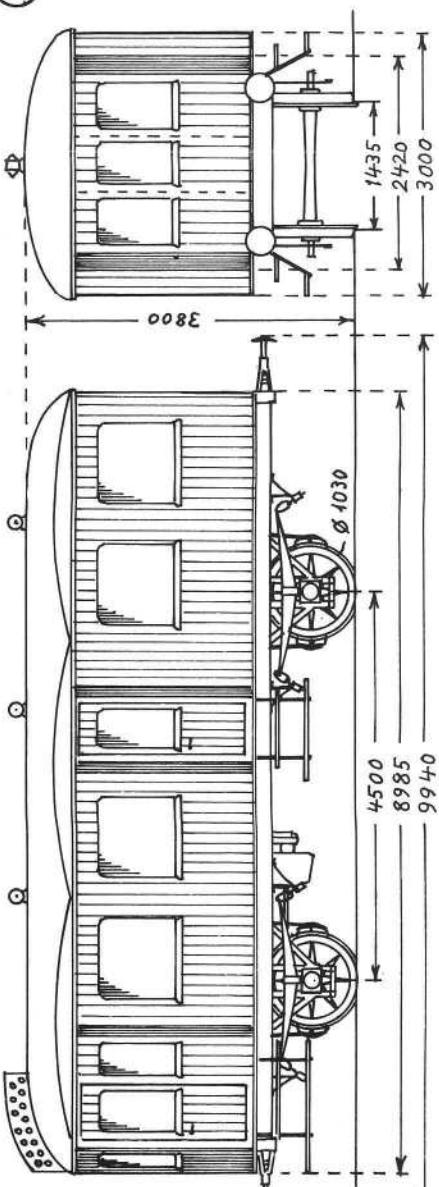
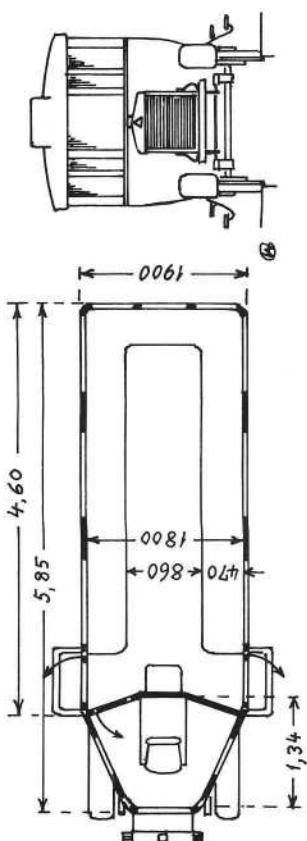

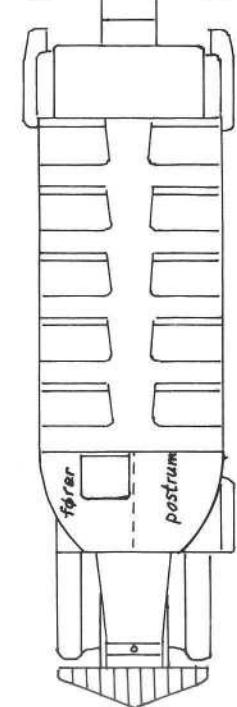
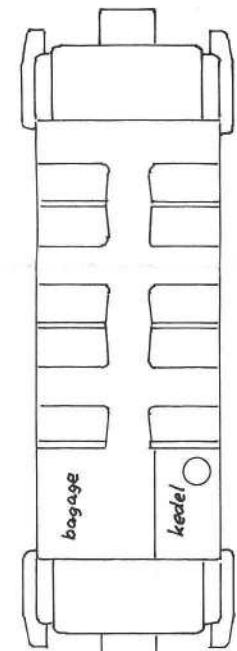
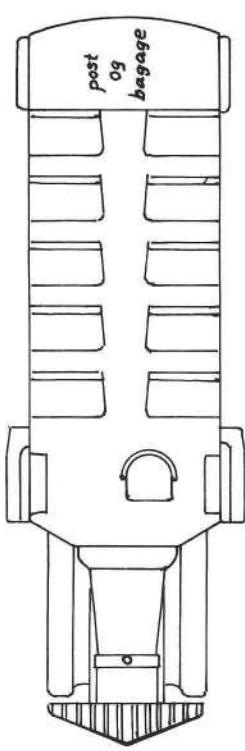
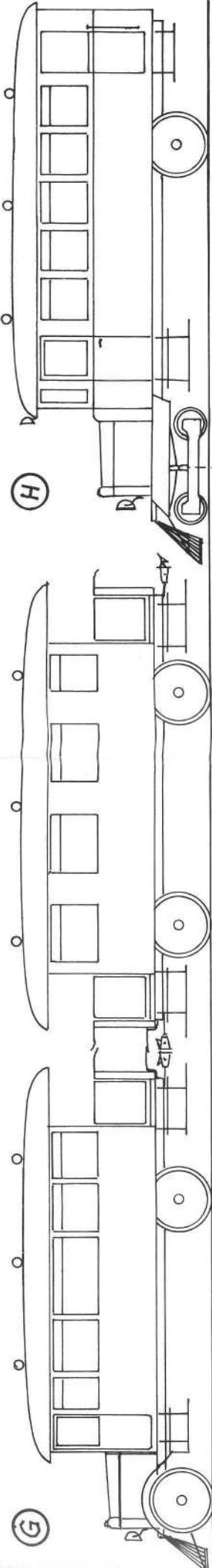
Alle tegningerne
viser TRIANGEL-
PROJEKTER
målestok 1:87

April 1917 ff. Ryggen

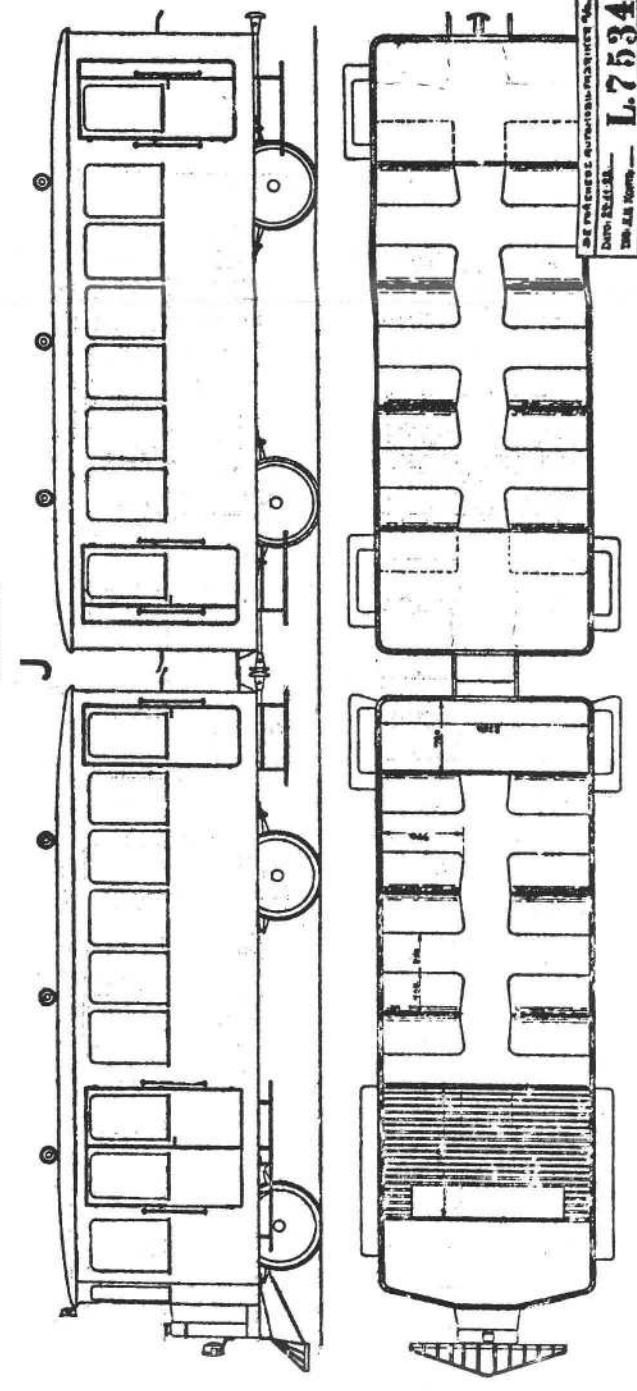
(C) \triangle
1920

JERNBANE-MOTORTOG Q. model II.

ANTAL SITTEPLADSER - 14
SKALMESTE

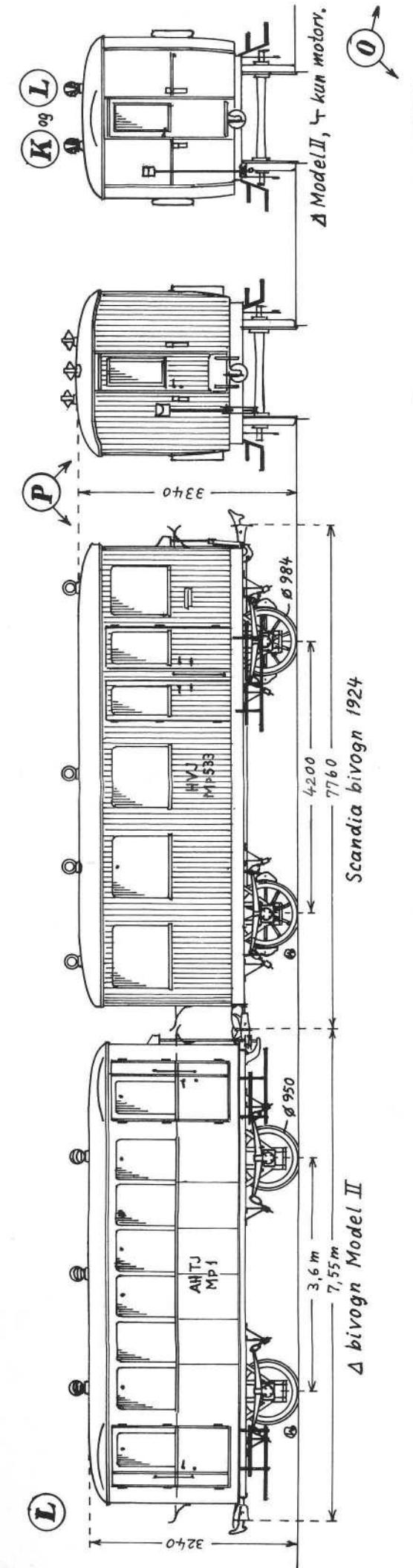
**TRIANGEL-
PROJEKTER**

- (G) „Jernbane-motortog“
model I, 1922.
- (H) „Jernbaneomnibus“
model I, 1922.
- (J) „Jernbane-motortog“
model II, 1. udg. 1922.

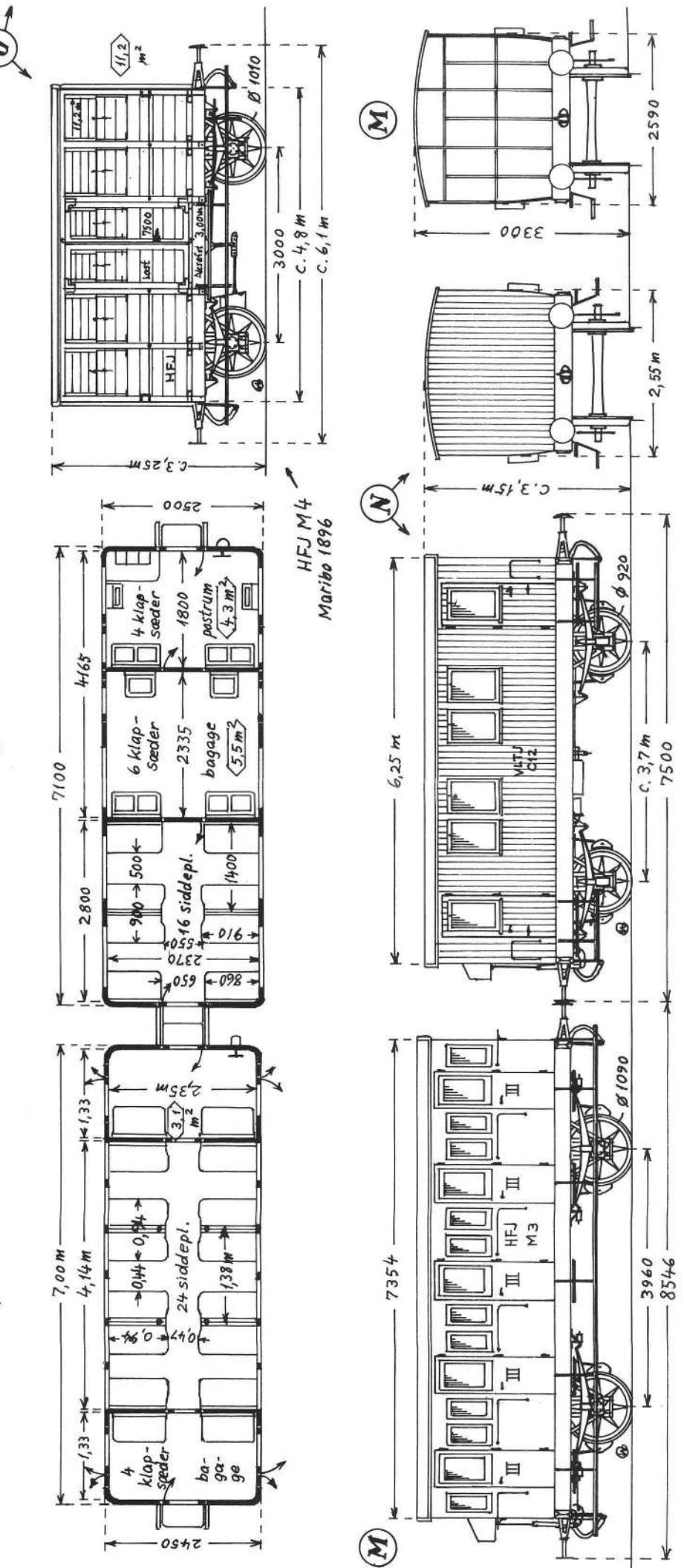
Alle malestok 1 : 87 = 40

April 1977 K. Rønnow

DET FÆRDENDE AUTOMOBIL MUSEUMS
DANSKE STOLESAAL
TIL DE DANSKE —
L. 7534.

Δ bivogn Model II

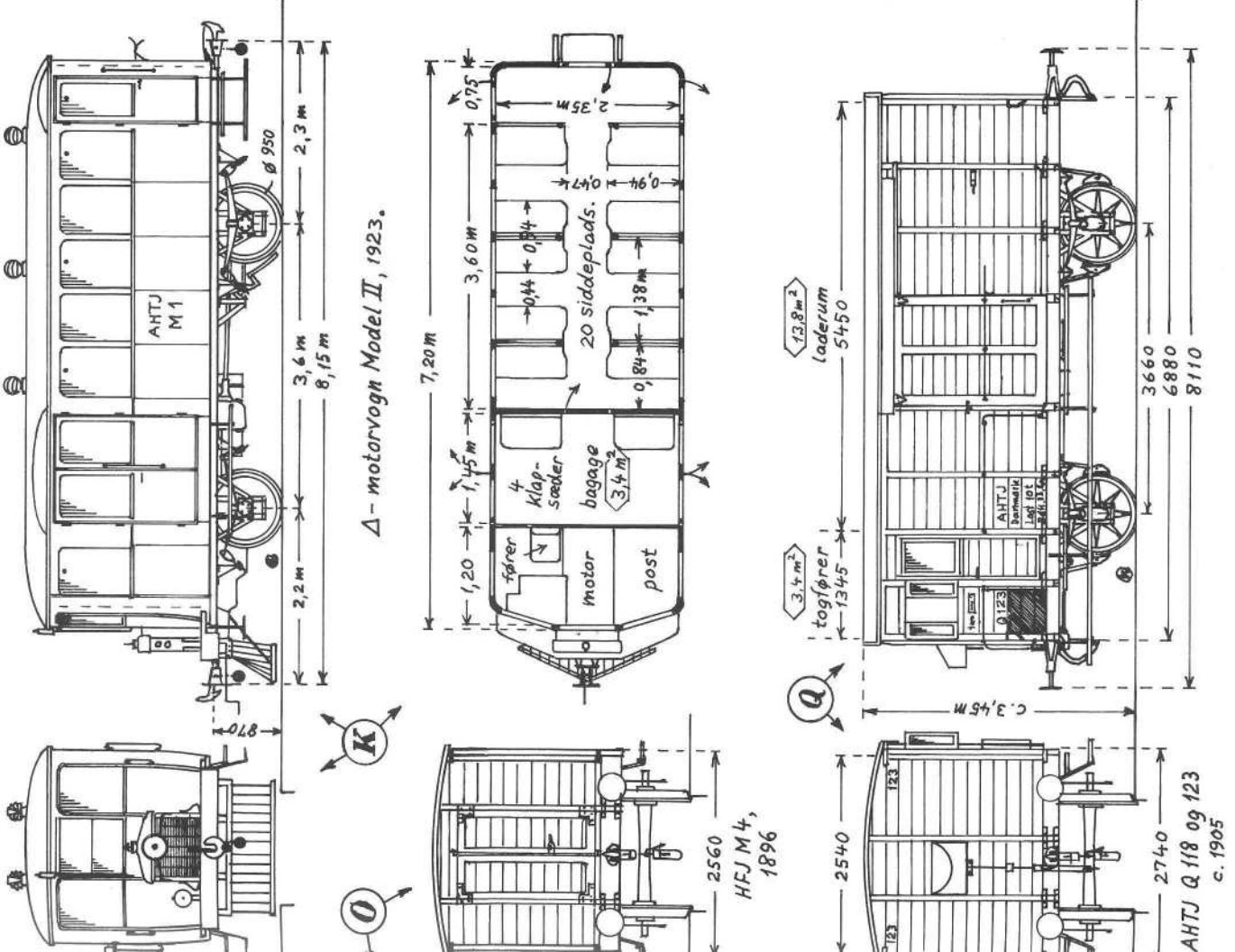

Alle tegningerne 1:87 = HO. April '77 H. Røgner

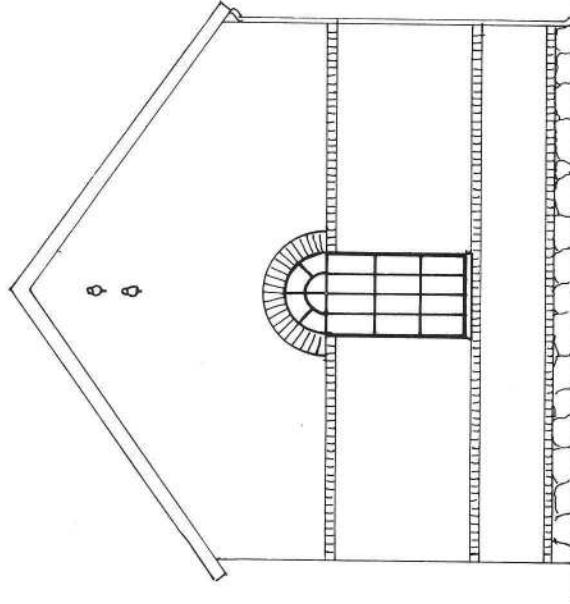
VLTJ C 12, Scandia 1878

HFJ M 3 c. 1870

Jeg fik alligevel en lille plads tilovers, som kan anvendes til en hårdt trængt rettelse af den meget beklagelige fejl, der opstod i sidste nummer, hvor et par sider var ombyttet i den gamle køreplan fra 1886. Herunder finder De de forkerte sider i rigtig udgave.

2

REMISE / MASNEDSUND

TEGNET 14/12.76
Møller

1:87

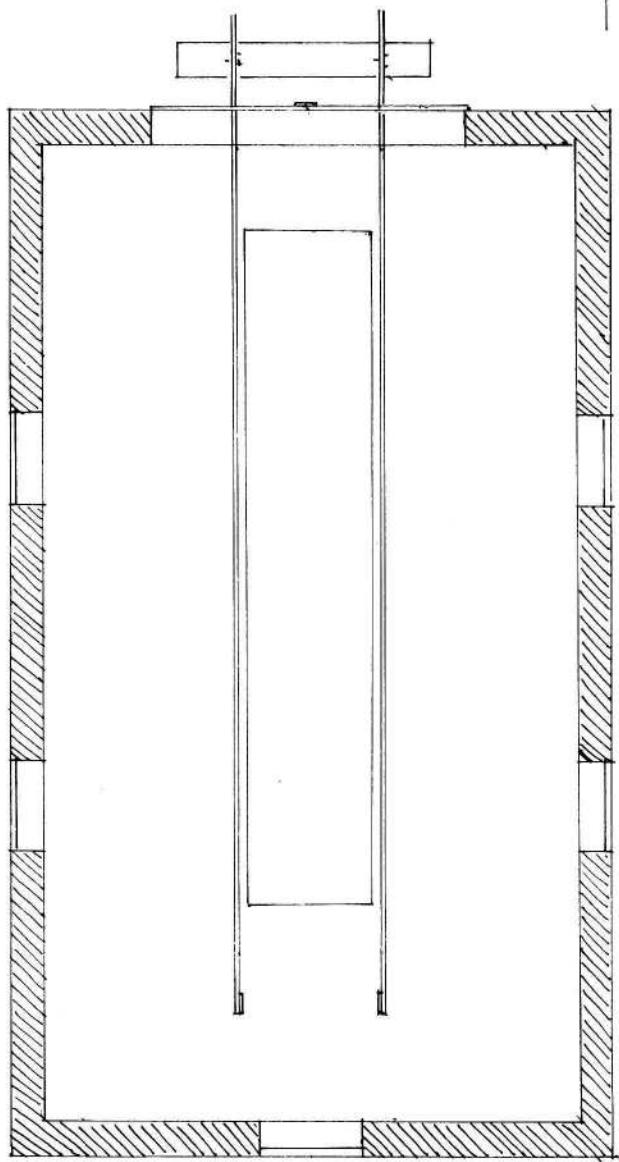
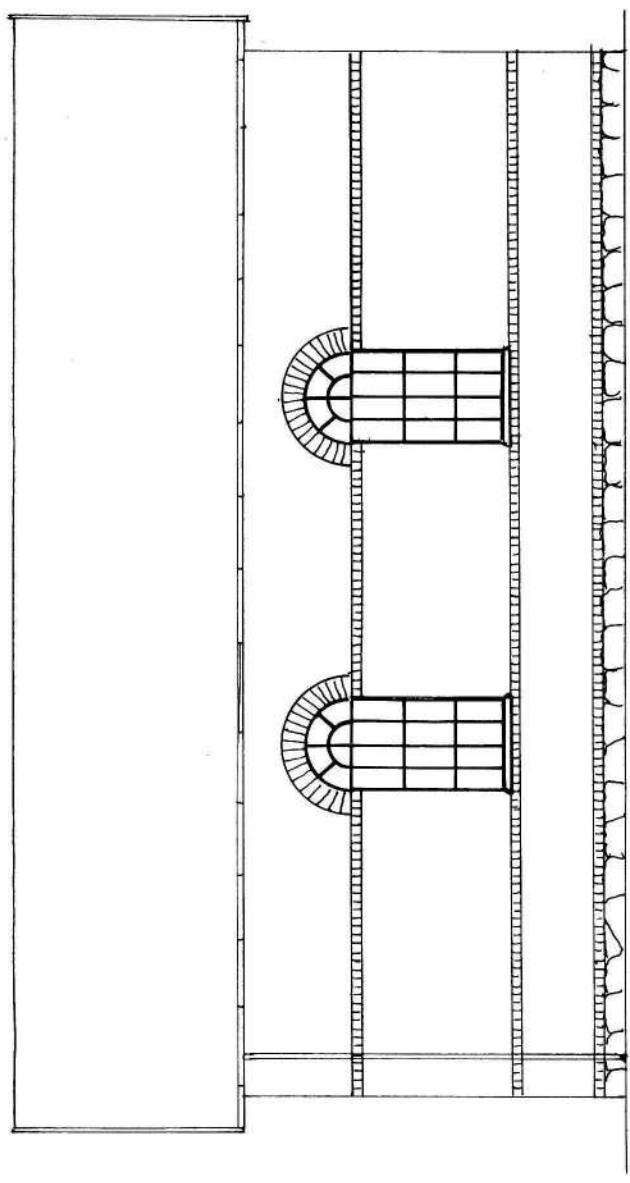
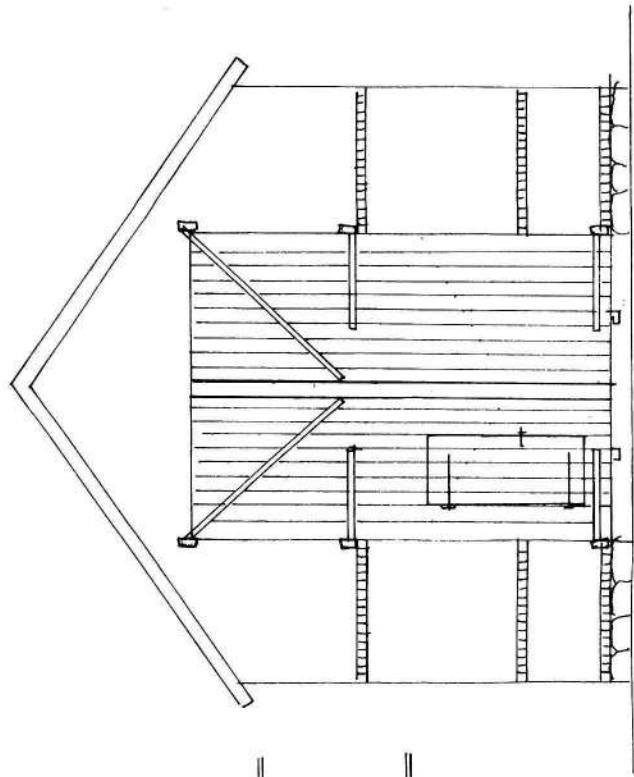
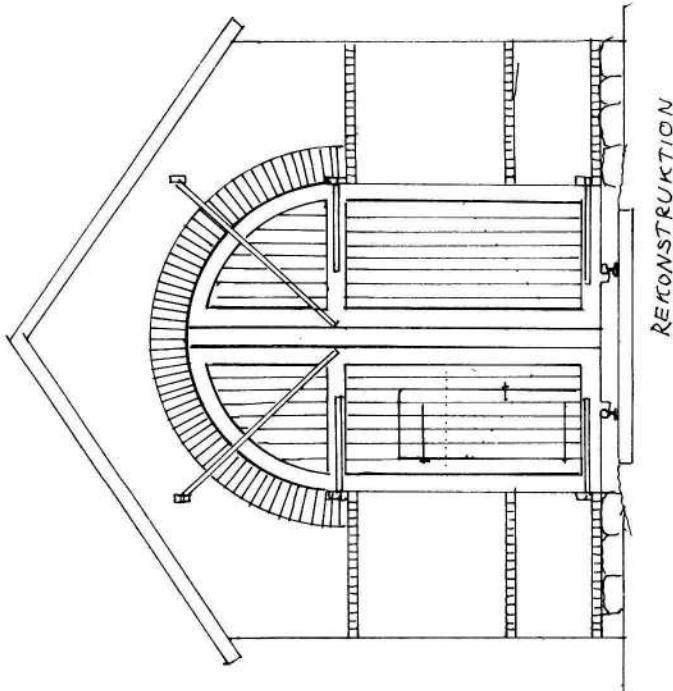
ANNOUNCEMENT OF ANNUAL MEETING

Dan Sterrup
Plantagevej 1
3730 Nexo

Dansk Jernbane Klubs tidsskrift, numrene 1/61 til 10/65 (eventuelt også andre særudgange) seslægtes samlet eller delt for højeste bud.

ANNOUNCEMENT OF ANNUAL MEETING

Odense—Bogense.						Bogense—Odense.					
	Nr. 2.	Nr. 4.	Nr. 6.			Nr. 1.	Nr. 3.	Nr. 5.			
Vestfra	6.06	12.09	7.45	Bogense	Afg.	6.00	10.20	6.10			
Systra	7.02	2.05	6.18	Gaibjerg	—	6.11	10.32	6.22			
Odenso, Mfg.	12.00	4.59	Jyllerup	—	6.20	10.43	6.33				
Nesby*, —	8.05	2.15	Skamby	—	6.30	10.55	6.45				
Sønder *, —	8.14	: 24	Uggerstev*	—	6.35	11.01	6.51				
Beldinge	—	8.19	8.49	Kappendorup	—	6.42	11.11	7.01			
Lunde	—	8.37	2.50	9.12	Lunde	—	6.52	11.24	7.14		
Ottens	—	8.45	3.01	20	Beldinge	—	7.07	11.42	7.32		
Kappendorup	—	8.55	3.14	9.30	Sønder *, —	—	7.16	11.51	7.41		
Tegelslev*	—	9.01	3.21	9.56	Nesby*, —	—	7.21	7.46			
Skamby	—	9.07	3.29	Odense, Ank.	7.30	11.56	7.55				
Jyllerup	—	9.17	3.41	9.42	Vestpusa	11.05	1.27	11.43			
Guldbjerg	—	9.25	3.50	10.00	Østpusa	8.40	12.15	8.00			
Røgense	—	9.35	4.00	11.10	Sydrup	1.35		9.25			

SKRJ damp

Ltr. nr.	byggeår	akselstel nr.	hedelflade				ke-dkkselafstand med driv-hjul incl. tender	tjenestevægt ¹				max. hast. km/h										
			cylindre Ø x slag mm	hjuludiametr. Ø x slag mm	driv-løbe mm	overfør + rør m ²		ryst tryk ato m	hjul ialt m ²	styring	foråd vand t											
RKB 1-3	1912	Henc	10761-63	1B ^t	330 x 500	800	1100	45	12	57	1,1	1,7	3,7	c. 8,2	19,6	27,5	3,4	1,3	Heu-Singer	60	nr. 1 i 1927 til MFVJ 9, udr. 1951. nr. 2-3 udr. 1954.	
SKRJ 4	1923	Henc	20038	1C ^t	380 x 550	840	1190	48	24	72	1,2	1,2	c. 3	5,15	c. 9	29,0	37,6	5,0	1,6	"	60	Kavareret 1953, oph. 1954.
SKRJ 8	1925	Henc	20499	1C ^t	360 x 550	840	1190	45	21	66	1,1	1,2	c. 3	5,15	c. 9	30,0	38,5	4,5	1,5	"	60	ex. VNTJ 8, 1953. Udr. 1968.

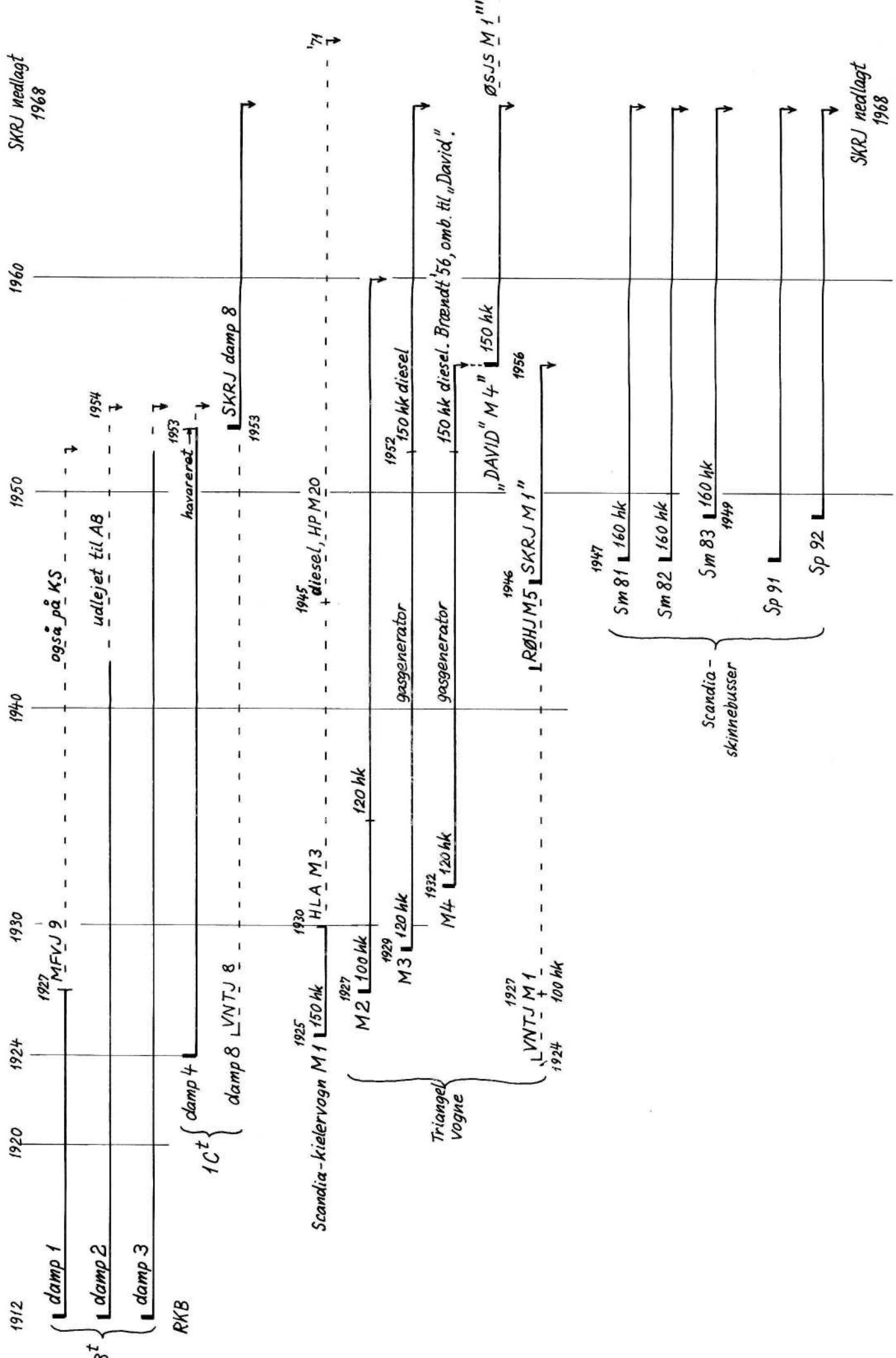
SKRJ motor

Ltr. nr.	vognens byggeår	m o t o r				transmis. følge	akselafstand → m →	l.o.p. (fm)	tj.v. (fm)	siddepl. fast+klap	toilet, post rejsegods	max. hast. km/h					
		fabr. nr.	fabr. type	art, hk v rpm	cyl.x Øx slag mm												
SKRJ M 1'	1925	Sond	VIA	DWK	B 150 v. 1000	6 x 150 x 180	{mek. 4 + revers}	(IA)(A1)	11,5 + 2,5	18,31	30	58 træ + 6	tail+p+r	70	ej overgang *		
SKRJ M 2	1927	Tria	1093	VII	Cont 14H	B 100 v. 2000	6 x 114 x 146	mek 3+rer.	1A	5,40	10,82	12,1	33 træ + 6	tail+rsg.	70	lav frontkøler. - - - - -	
SKRJ M 3	1929	Tria	1312	XIA	Cont 16H	B 120 v. 2000	6 x 120 x 146	mek. 4+rer.	1A	-	-	-	-	-	-	1935 større motor, høj køler *	
SKRJ M 4'	1932	Tria	1349	XID	Cont 16H	B 120 v. 2000	6 x 120 x 146	mek. 4+rer.	1A	5,60	11,10	15	33 leder + 6	tail+rsg.	70	oprind. tagkøller. 1952 dieselmotor + frontkøler *	
SKRJ M 1''	1924	Tria	820	IV	Cont 14H	B 100 v. 2000	6 x 114 x 146	mek. 3+rer.	1A	-	-	-	-	-	-	1952 dieselmotor *	
SKRJ M 4'' "DAVID"	1956	Sond	(A1349)		Leyland	D 150 v. 1800	6 x 127 x 146	mek. 4+rer.	1A	4,00	> 9	9	start rsg. c. 11 m ²	70	pladelejlædt. Opr. VNTJ M 1 * 1942 RøKH M 5 * 1946 SKRJ udar. 1956.		
SKRJ Sm 81	1947	Sond	19386		Fric 8115cc	D 160 v. 1800	8 x 115 x 140	mek. 4+rer.	(IA)(A1)	8,65 + 2,00	14,2	12,9	46 leder + 2	tailat rsg. 600 kg	75	diesel-lok m. høj midterskørtehus, opbygget på resterne af brandskadede M 4 * 1968 til ØSJS M 1"	
" "	" 82	"	1949		{ 19362 19947 }					2'2'	8,10 + 2,00	12,85	8,2	30 leder	rsg. 2,0 t	75	begge udr. 1968.
SKRJ Sp 91	1947	Sond	19945		{ 19946 }					-	5,60	10,49	7,5	28 træ + 3 22 leder	post+rsg. " + "	70	bivogn til M 2-4 *
" "	1949	"	1949							-	-	-	-	-	-	-	" senere" omdannet med større post-og mindre rejsegodsrum *
SKRJ Mp 71	1927	Sond	motorvogn														skinnbusser

↓ klap = klapseader eller faste "nedsæder" uden
Tjener over pufferne mechanisk
mek. = Deutsche Werke, Kiel.
mekanisk = Continental, U.S.A.
Fric = Fricks, Aarhus.
Tria = D.T.A./Triangel, Odense.

↑ 1) M 1" havde opnud. som VNTJ M 1
24 siddep. + et lille rejsegods -
rum p.a. c. 4 m²

SKRJ skæbnediagram for trækkræft

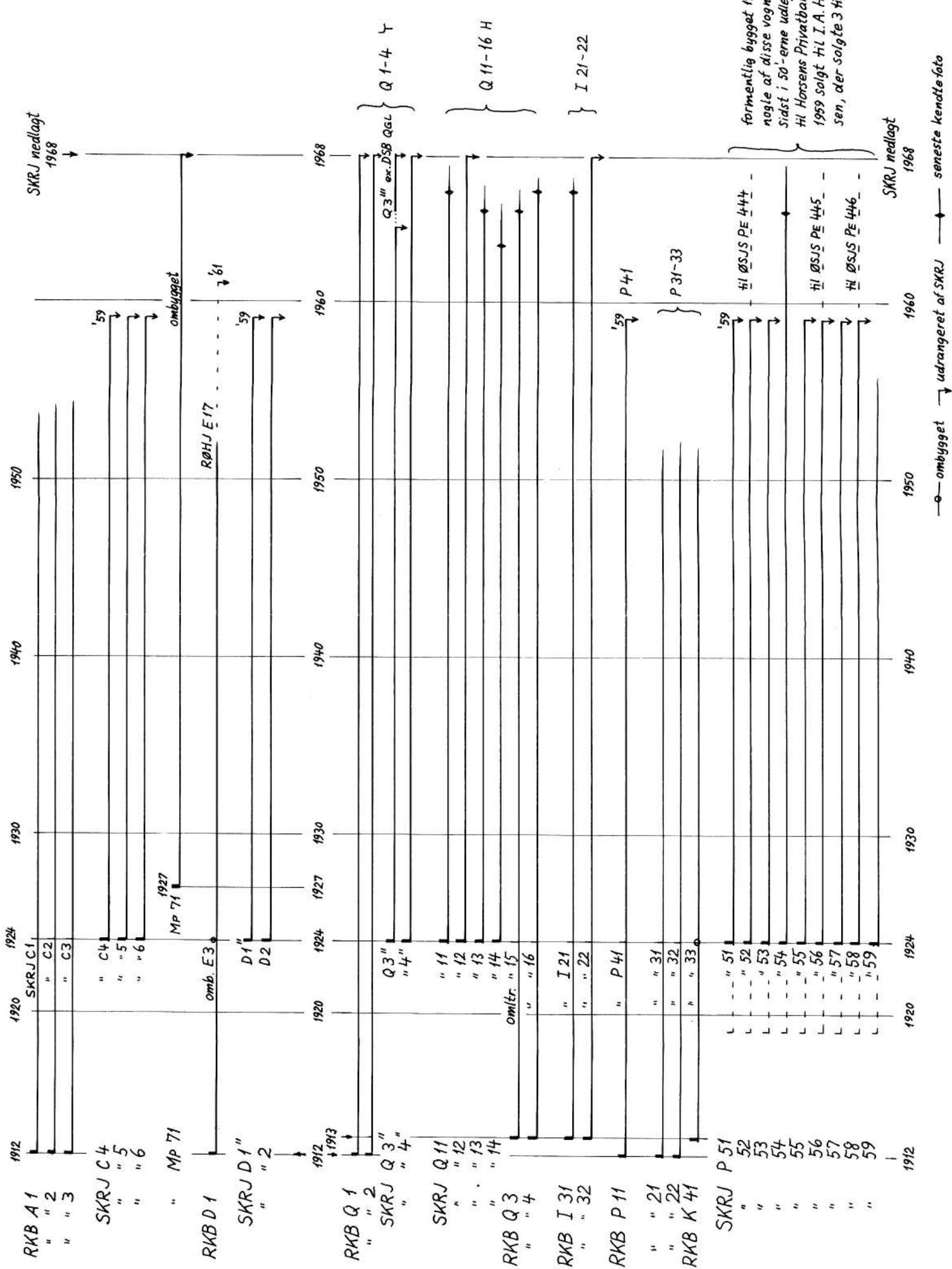
SKRJ person - post- og rejsegodsvogne

litr. nr.	bygge år sted	art	passagerafdeling	post lxb m	rejsegods lxb m	akselst. →m↔ t	tara	varme roner	per over gang tag	bemærkninger
RKB A 1-3 omftr. 1922/24 }	1912 Sond	sidegang	5 III 44 træ	—	—	6,00	11,45	B+Sa	damp	C 1 udr. < 54
SKRJ C 1-3									" 2 "	" "
SKRJ C 4-6	1923 Sond	midtgang	2 III 56 træ + tail.	—	—	7,22	13,00	B+Sa	damp	C 4 " 5 " senere" rullelejer + TB " 1959.
SKRJ MP 71 omdannet c. '60	1927 Sond post + rsg.	midtgang post + rsg.	1 III 28 træ + 3 klaps. 2,1x25/2,9 = 5,6 m ²	2,9x2,5/2,9 = 7,0 m ²	5,60	10,49	7,5	TB+S	elekt.	" 6 " " " " 1959.
RKB D 1 omb. 1923/24 til ren rsg. yg. SKRJ E 3	1912 Sond	post & rsg.	tjenesterum = 3,8 m ²	1,00x1,83 = 1,8 m ²	3,90+2,74 = 10,7 m ²	4,50	9,02	S+L	elekt.	omb bygget 1923/24 til rejsegodsvogn E 3 med jævnbrede rum.
SKRJ D 1-2	1923 Sond	post & rsg.	tjenesterum = 4 m ²	1,45x2,74 = 4 m ²	2,75x2,09 = 5,7 m ²	6,00	11,15	B+5	el+dæk. damp +hakk. +svaleg.	< 1953 til RDHJE 17 *
										udr. 1961
										nøgle sæder fiedrende *
										udr. 1968.

SKRJ godsvogne

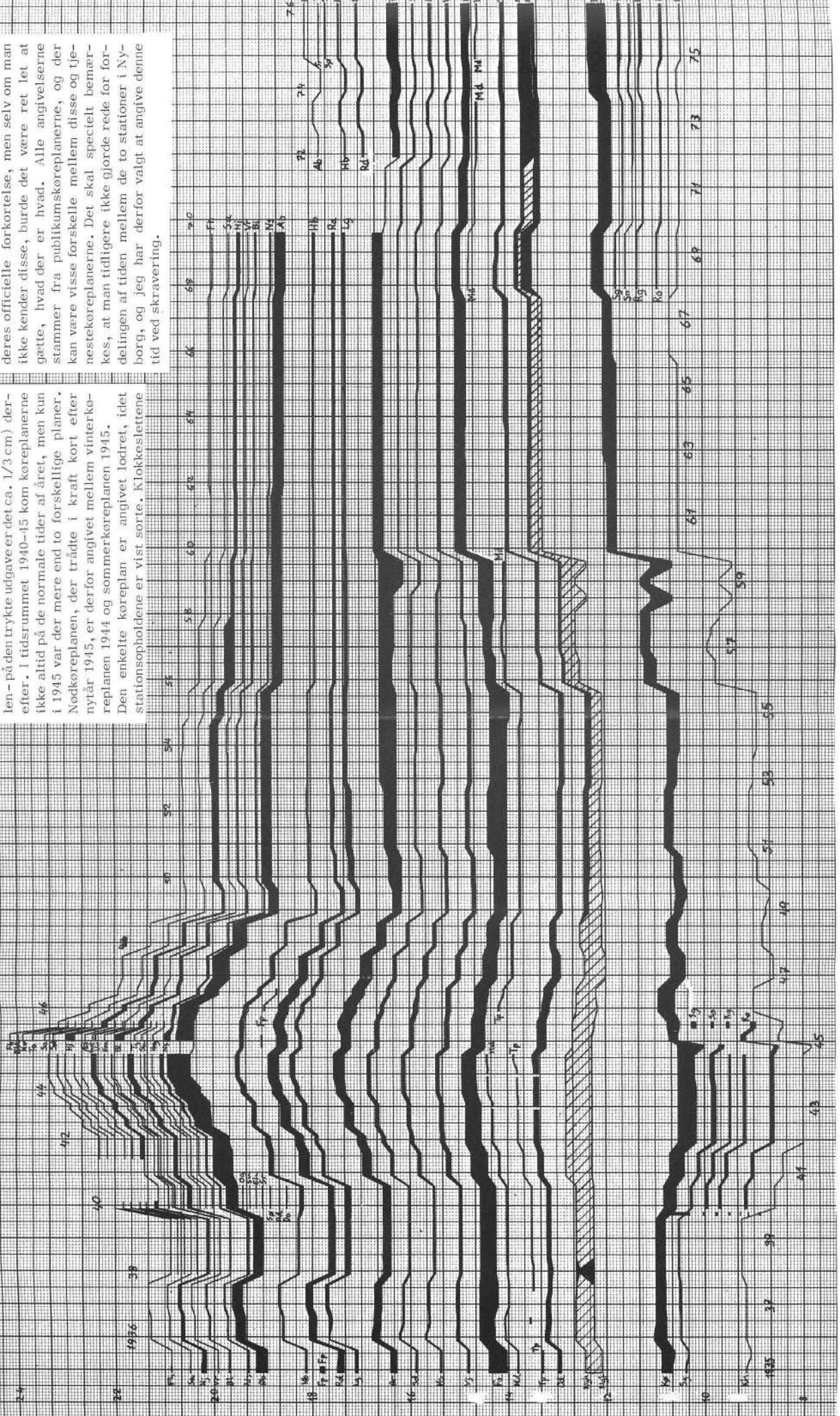
RKB	SKRJ	bygge-år +sted	art	DSB t	last bætf. m	lang breed m	akselst. →m↔ m	tara	indvendig lgd o.p. t	bremse	bemærkninger	
Q 1-2 $\xrightarrow{24}$ Q 1-2 Q 3"-4"	1912 Sond	slukket gods- og kvaærgavn	QF	12,5	16,3	6,4	2,53	3,66	8,11	7,1	S, L " " "	
Q 3-4 $\xrightarrow{24}$ Q 11-14 Q 3"	1923 " 1913 Arlöf	" " "	QD	" "	" "	" "	" "	" "	7,75	6,8 " " "	senere TL og div. bremsetærn erstattet af DSB QGL-vogn exist 1954.	
I 31-32 $\xrightarrow{24}$ I 21-22	1914-16 Sond 1913 Arlöf	slukket stylogodsvogn \approx T G	QGL	15	"	" "	" "	" "	" "	H, TL " " "	senere TL til SKRJ efter 1964 skydedøre, Q-læmme i yderfanen *	
P 11 $\xrightarrow{24}$ P 41	1912 Sond ?	åben middelhøj	PH	12,5	18,1	7,61	2,36	4,20	8,96	5,6	H	senere TL exist. 1959.
P 21-22 $\xrightarrow{24}$ P 31-32 P 33	1912 Sond ? 1913 Arlöf ?	stør PC	"	16,3	6,40	2,53	3,70	7,75	5,5	H	p 33 ex K41, 1924 nedskåret til PC-højde p 31-33 udr. < 1954.	
K 41, 1924 omb.	1913 Arlöf ?	stør KH	"	"	" "	" "	" "	" "	5,75	H	1923/24 omst. til P 33 ↗	
P 51-59	1919? tysk	åben middelhøj	PE	15	18,4	6,70	2,76	4,00	8,11	7,7	H	anskaffet 1924 * senere TL exist. 1954. 3 sil. til ØSJS 1959.

SKRJ skæbnediagram for vognmateriel

I figuren er årene angivne ud ad den vandrette akse, idet sommerkøreplanen vises ud for årtallet og vinterkøreplanen 0,5 cm (på originalen - på den trykte udgave er det ca. 1/3 cm) der efter. I tidsrummet 1940-45 kom køreplanerne ikke altid på de normalte tider af året, men kun i 1945 var der mere end to forskellige planer. Nodkøreplanen, der træde i kraft kort efter nyåret 1945, er derfor angivet mellem vinterkøreplanen 1944 og sommerværkøreplanen 1945. Den enkelte køreplan er angivet lodret, idet stationsopholdene er vist sorte. Klokkeskiftetiden

er angivne ved de to sider af skemaet, og hver time svarer til 1,5 cm. Hver tern svareder således til 4 minutter. Stationerne angives ved deres officielle fortolkelse, men selv om man ikke kender disse, burde det være ret let at gætte, hvad der er hvad. Alle angivelserne stammer fra publifikørskøreplanerne, og der kan være visse forskelle mellem disse og tjenestekøreplanerne. Det skal specielt bemærkes, at man tidligere ikke gjorde rede for fordelingen af tiden mellem de to stationer i Nyborg, og jeg har derfor valgt at angive denne tid ved stravering.

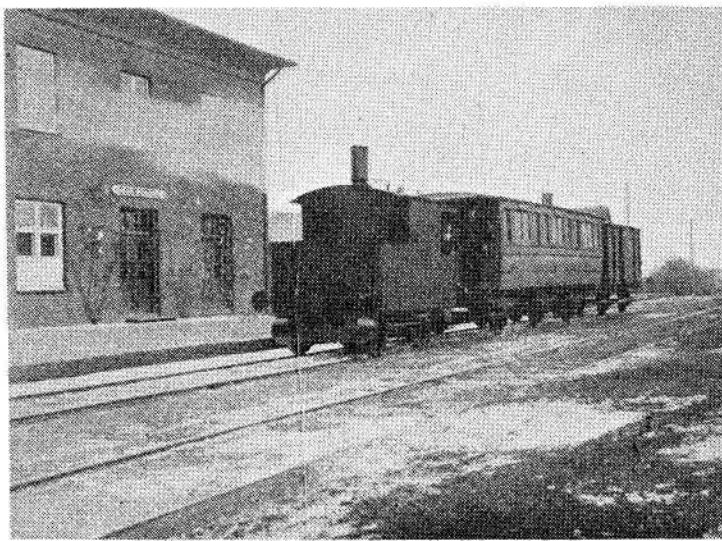
adskiltes maskine og vogn og af maskinen opstod et lille indkapslet loko. Det ene, nr. 1, blev afhændet i 1899, det andet i 1912. Det har vist skiftet ejer et par gange, og endte sine dage ca. 1918-19 på den nyoprettede Valby Rangerstation. Som selvstændigt loko var dets ydeevne ca. 60 t. Det blev anvendt en del på Helsingebanen, dog mest som reserveloko for driftsen. Selve vognen var et miniature-blandet-tog: II og III kl., post- og rejsegodsrum, samt en delvis åben tagetage, der var løs og blev kun brugt i "den stærke sommertrafik", der til tider var så voldsom, at dampvognene måtte medtage en af de lette 2-akslede personvogne.

Til den ca. 20 km lange bane havde man i 1890erne 4 lette køretøjer, det siger lidt om, hvor nøjsom man var i de dage. Trækkraft var der sådan det nok af, 4 loko-enheder til 3-4 tog - det var styrken, det skortede på.

I 1896 forlængedes Grædsted Banen til Gilleleje, og sidebanen Kagerup-Helsingør blev åbnet, og samtidig begyndtes anskaffelsen af de 3-koblede loko nr. 1, 3-8 (se "340"). Det var små, lette loko, men ca. dobbelt så kraftige som den hidtidige trækkraft, derimod var løbeegenskaberne grundet de små hjul ikke ret meget bedre end for de gamle loko. Banens aksel-

tryk var stadig kun 6 t, og der gik nogle år før generelt højere akseltryk var gennemført, derfor blev de anskaffet lige til 1912, ialt 7 stk. og de kom efterhånden til at bestride al kørsel. Talmæssigt var man godt stillet, i den daglige trafik har 3 loko samt 1 som afløser vel været nok. Helt hen til 1924 kom de til at køre alle tog, i 1923 4-5 persontog samt 1 godstog daglig og de klarede sig godt. Maksimalhastigheden var 30 km/h. En pinsemorgen (solen dan-

sede ikke, i hvert fald ikke for mig) ca. 1924, så jeg et GDS-tog på vej til Gilleleje, trukket af et af disse loko og bestående af 6 2-akslede vogne samt rejsegodsvogn. Under stærk trafik gik Helsinge-maskinen igennem til Hillerød - et meget malerisk syn var det at se et GDS-tog med 2 loko, 6-8 personvogne og 2-3 rejsegodsvogne holde i Hillerød i den gamle GDS-hal.

Med anskaffelsen af nr. 9-10 i 1924 og motoriseringen i 1927 og 1932 svandt benyttelsen af de små veltjente loko hurtigt ind. Udrangeringen på GDS begyndte i 1927 med nr. 5 og fuldendtes ved salg af nr. 3 og 4 i 1952, men man så af og til nr. 3 og 4 anvendt - mest som rangermaskiner i Hillerød på sommersøndage.

Nr. 9-10 var meget robuste loko og kom i slutningen af 1920erne til at udføre alt det grove arbejde. I km-antal faldt de hurtigt med indførelsen af motorvognene, først til ca. halvdelen af de kørte lokokilometre og fra 1932/33 til 10-12% af de kørte km. De kørte nu kun godstog og de store week-end-tog om sommeren, se hosstående fotos, lånt fra GDSSs jubilæumsskrift fra 1930 og visende et langt tog i Gribskov med både nr. 10 og 9 i arbejde. Et andet foto viser et søndagstog med 1 loko, 1 Q og 9 DSB kupevogne og 1 Q-vogn - et ganske almindeligt søndagstog omkring 1930. Loko, den første Q og 5 personvogne gik til Tisvilde, bagenden af toget sattes i Kagerup og det andet 1C-loko - eller et af de små loko - trak så resten til Gilleleje.

I 1932 indkøbtes et 1BT-loko fra KB, det kunne i nogen grad erstatte et 1C-loko, og var en god afløser for motorvognene. Endelig ind-

købtes i 1939/40 HHGB 4, 2CT. Dette lokos kedel var som kedlerne på nr. 9 og 10 (og som på KSBs 7-10). Da krigen kom i 1939 havde man nu 4 kraftige loko samt 4 af de gamle små. 2 af dem, nr. 7 og 8, blev solgt i 1941 til ingeniør Brodersen i Esbjerg, og da de 3 motorvogne blev forsynet med generator, var man ret godt kørende.

Motoriseringen medførte en udvidelse af toggangen, men i krigsårene kom - naturligt - etter nedgang i togantallet. En køreplan fra sommeren 1943 med tilhørende kørselsfordeiling for loko og generatorvogne kan opstilles således:

Disse tog bestod af 3-5 personvogne og 1-2 rejsegodsvogne. Der kørte ét godstog på hverbane - nord for Helsinge betød dette som regel kun 1 loko og 1 stykgodsvogn. Den 18/8 1944 kørte følgende stamme persontog på strækningen Kagerup-Gilleleje: M 2, Q 106, (6 t), C 31, C 34, M 3. Den 9/7 1945 bestod tog 5 af: Loko 5, 3 generatorvogne (den ene i drift), 6 personvogne, 1 rejsegodsvogn og 1 Q-vogn.

I november 1947 indsattes de første skinnebusser, der efter medførte en god udvidelse af toggangen, men også skærpede køretider fulgte.

Fordelingen af togkilometrene på de forskellige typer trækkraft var som følger:

År	togkm.	loko	diesel	motor	SM
1946	224,1	115,3		108,8	
1947	229,7	70,9	143,7	15,1	1)
1948	312,9	35,7	103,4	173,8	
1949	318,6	34,0	101,8	182,8	
1950	304,9	29,6	85,8	189,5	
1951	301,5	24,5	92,8	184,2	
1952	304,2	17,8	0,7	92,5	195,2
1953	329,1	12,3	12,9	92,5	204,4
1954	333,0	5,2	24,4	97,0	206,4
1955	325,3	5,2	23,1	91,2	205,8
1956	302,4	5,3	21,4	67,1	208,6
1957	303,9	4,8	21,8	67,7	209,6
1958	307,8	3,4	22,8	71,2	210,4
1959	301,4	0,3	29,4	63,8	207,9
1960	310,6	0,0	29,7	63,8	217,3

1) 3 SM, 2) 4 SM

Fra mine notater nogle togsammensætninger fra 1950erne:

I 1953 var 36.400 af 417.900 km damp, og i 1960 kørtes kun 78 km med damp.

Udrangeringen af dampen skete som følger: Nr. 5 i 1951, nr. 4 i 1954, nr. 6, 8 og 10 i 1959, nr. 9 i 1961. Nr. 10 (ex. DSB G) blev indkøbt i 1950 og kørte en del først i 1950erne.

Nogle HFHJ-tog:

30/9 1948: tog 38: M 3, DE 72, bogie 54 og 51.

Tog 540: Loko 9 fra Frederiksværk 19 vogne/38 aksler, i Hillerød 11 vg/22 aks.

Tog 44: M 7 og M 5.

Tog 37: M 3, 51, 54, 72.

18/10 1948: Tog 29 I: SM 1, SP 1.

Tog 29 II: M 2, 1.

20/7 1952: Tog 120: SM 1, SP 1, SM 2.

Tog 130: Nr. 8, 5 CL, CLE, QD, M 3 som skydeloko.

Tog 131: Nr. 8, C 12, C 14, C 51, E 72 (10 aksler).

Tog 142: loko 9, E 73, 52-53, C 26, 15, 50, M 5, 54, IAR (28 aksler).

Tog 138: loko 6 og M 3, 5 CX, CV, CY, 55 60 og 61.

Tog 139: loko 9, M 5, 50, 15, 26, 53-52, E 73 (22 aksler).

23/7 1952: tog 5: loko 8, CPE, CP (København-Hundested).

24/9 1952: tog 32: loko 8, CLE, CL.

1/9 1955: tog 19: M 7, E 71.

Tog 19: M 8, 51, E 73, 2 Q (10 aksler)

15/7 1956: tog 176: M 8, EK, 52, 54, 55, 60, 61 (22 aksler).

Tog 177: M 8, 51, 53, E 75 (10 aksler)

Tog 180: M 3 og M 2, 4 CL (til Kh).

Tog 188: M 8, EH, 6 CL.

3/8 1957: tog 19: M 8, 55, 28, 53, E 75, Q (15 aksler).

4/8 1957: tog 181: M 3 og M 10, C 28, 55, E 75
(9aksler).

22/6 1958: tog 117: M 3 og M 10, EK, 4 CL
(København-Hundested).

Serien fortsættes.

A. Gregersen

Tekst til dette artikelafsnits fotos:

Side 107: AB nr. 5 med tog, 7/5 1943 (J.G.)

Side 109: KSB, Lygten st. i 1920erne (arkiv JG)

Side 114: GDS tog i Gribskov; GDS station i
Hillerød; GDS dampvogn ved Gribsø (alle
GDS).

Side 115: GDS loko 6 el. 7 med KHB-materiel i
Hillerød (arkiv PT); GDS III i Græsted
1895 (GDS).

Side 116: GDS, ex dampvognsmaskine i Græ-
sted (GDS).

Side 118: Stort tog med gennemgående vogne
fra København (GDS).

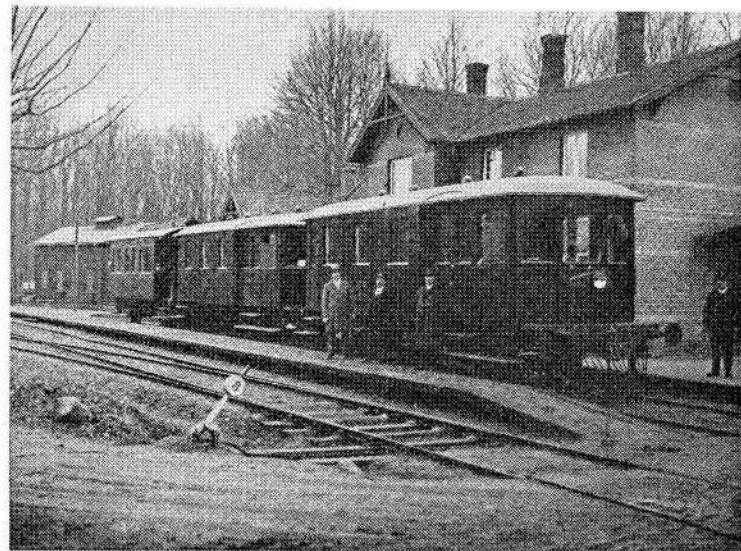
Side 120: HFHJ 9 med tog (J.G.)

Side 121: AB M 1 og AB 6 (J.G.).

Side 121: HFJ 1 efter ulykken ved Borup i 1926
(arkiv JG).

Side 122: Motortog i Kagerup (GDS).

Hvor kilden er angivet som (GDS) stammer
billederne fra GDSs jubilæumsskrift fra 1930.

MARIAGER-HANDEST VETERANJERNBANE

Fortegnelse over driftsmateriellet.

32 blade, A 4, alene tekst og tegninger.

Pris kr. 25,-, fås hos MHVJs salgsafdeling:

Giro 8.28.90.85

Max S. Rasmussen

Lupinvej 38, 1.

8600 Silkeborg.

Heftet indeholder en fortegnelse med tekniske og historiske data over materiel, der har kørt på MHVJ eller været indsat ved udebane-arrangementer, og det er egenlig imponerende mange, når man sådan ser det i en samlet oversigt.

Der er 20 tegninger i H0 (1:87) af såvel trækkraft (damp og motor) som øvrigt rullende materiel - men ingen fotos, der ellers ofte også fortæller lidt om udseendet og dermed supplerer tegningsmaterialet.

Køb det inden det er for sent!

Holtrup

DJK, MOTORMATERIEL 1

Jernbanemotormateriellet fra Triangel
af H.G. Alkjær, L. Jensen, J. Poulsen
og H.-H.S. Rasmussen.

136 sider, A 4 b (liggende), rigt ill.

Pris kr. 103,-, fås gennem DJKs salgsafdeling

Bogen om Triangel-motorvognene har været længe undervejs, hvilket bliver mere og mere indlysende forståeligt, når man læser den igennem.

Holtrup

JERNBANE BØGER

JERNBANER PÅ LOLLAND-FALSTER
OG BORNHOLM
af Niels Jensen.

J.Fr. Clausens forlag, 1977.

112 sider, format 128 x 185 mm, rigt ill.

Pris kr. 37,95, fås i boghandelen.

Denne bog er allerede nr. 5 i serien om
de danske landsdeles baner.

Som de øvrige i serien giver den et væld af oplysninger og masser af gode fotos. Stof-fets inddeling synes jeg stadig er noget kaotisk men på den anden side skal man nok holde "sti-len" gennem hele serien, som man nu engang er begyndt.

Alle Triangel-modellerne er beskrevet indgående - der er tegning og foto af hver eneste. Ombygninger, motorudskiftninger, centralkobling eller ikke, ændring i indretninger o.s.v. er nøje beskrevet og det ikke alene i modelbeskrivelsesafsnittet, men også i den fyldige dataliste og i den lige så oplysende ejerfortegnelse.

Hvilken del af æren for bogens tekst og tegninger, der skal lægges på hvilken forfatter ved jeg ikke, men så må de jo dele roserne.

Jeg savner en vandret plan af indretningen i bogens tegninger, men den regner jeg med, at Alkjær husker i sin artikelserie her i SIGNALPOSTEN, hvor han i dette nummer begynder sin udlægning af Triangel-materiellets udvikling.

Bogens forfattere beklager to manglende fotos. Det ene er af RØHJ M 3, ombygget fra D 11 i 1928 og brændt og ophugget i 1930, den anden vogn er SKRJ M 4, bygget 1930 og brændt 1956 (senere genopbygget til motor "loko" DAVID). Er der nogen af SPs læsere, der har et foto af disse to vogne?? Henvendelse til redaktionen.

Er De jernbaneinteresseret - ja, så bør De eje denne bog.

Holstrup

DANMARKS DAMPLOKOMOTIVER af William Bay.

Herluf Andersens forlag.

340 sider, format 235 x 317 mm. Indholder 176 tegninger i 1:87, 235 fotografier, 10 principieltegninger og 2 kortudsnit. Indbundet i grå silkelærred med en gengivelse af DSBs skorstensbånd ophøjet i blindpræg på bindets forside.

Pris kr. 385,-, fås i boghandelen.

Når man hører, at der igen er en bog om damplokomotiver "på trapperne", siger mange uvilkårligt: Åh, nej - nu kan der da ikke koges mere suppe på den pølsepinde?

Joh - det kan der skam, hvilket denne SKØNNE bog beviser!

Det er et vægtigt værk i alle henseender, hvor der ikke er sparet på noget med hensyn til udstyr: Fornem papirkvalitet, elegant opsætning, gode fotos i god gengivelse (og så vidt jeg hidtil har kunnet konstatere: uden retouche!), klare tegninger.

Teksten er i almindelighed knapt og konkist skrevet med alle oplysninger i skemaform, dels ved den kronologiske omtale (hvortil knyttes tegning og foto) og dels i samlede fortænelser over maskinernes dels historiske dels tekniske data. Endvidere findes tabeller med mange andre, interessante sammenstillinger, f.eks. fordeling af lokomotiverne efter fabrikater, efter hjulstillinger, og der er komplet navneliste for de maskiner, der har været døbt o.s.v., o.s.v.

Af de mange fotos angiver forlaget, at ca. 60% ikke før har været offentliggjort. Jeg skal ikke anfægte rigtigheden heraf, men jeg har jo også selv kunnet "snage" i Jernbanemuseets og andre arkivers samlinger og kender derfor nok mange flere end De, kære læser, hidtil har haft mulighed for at betragte. Der ER mange gode fotos, ingen tvivl om det, men det er ikke det vigtigste i denne bog.

Det store plus er, at man gennem flere "indgange" kan finde, hvilken maskine man vil. Dels efter art, hjulstilling og type, dels efter ejer og litra (og ved hver maskine er nævnt alle eventuelle ejere).

Min eneste indvending på nuværende tidspunkt, hvor jeg kun har rigtig læst ca. en fjerdedel af bogen er, at opstillingen - trods det fine første-indtryk - er lidt "rodet". Det føles forkert, at afsnitsoverskrift, tegning, tekstskema og foto kommer i forskellig rækkefølge, men det kan nok ikke laves meget anderledes, hvis bogen da ikke skulle svulme endnu mere op.

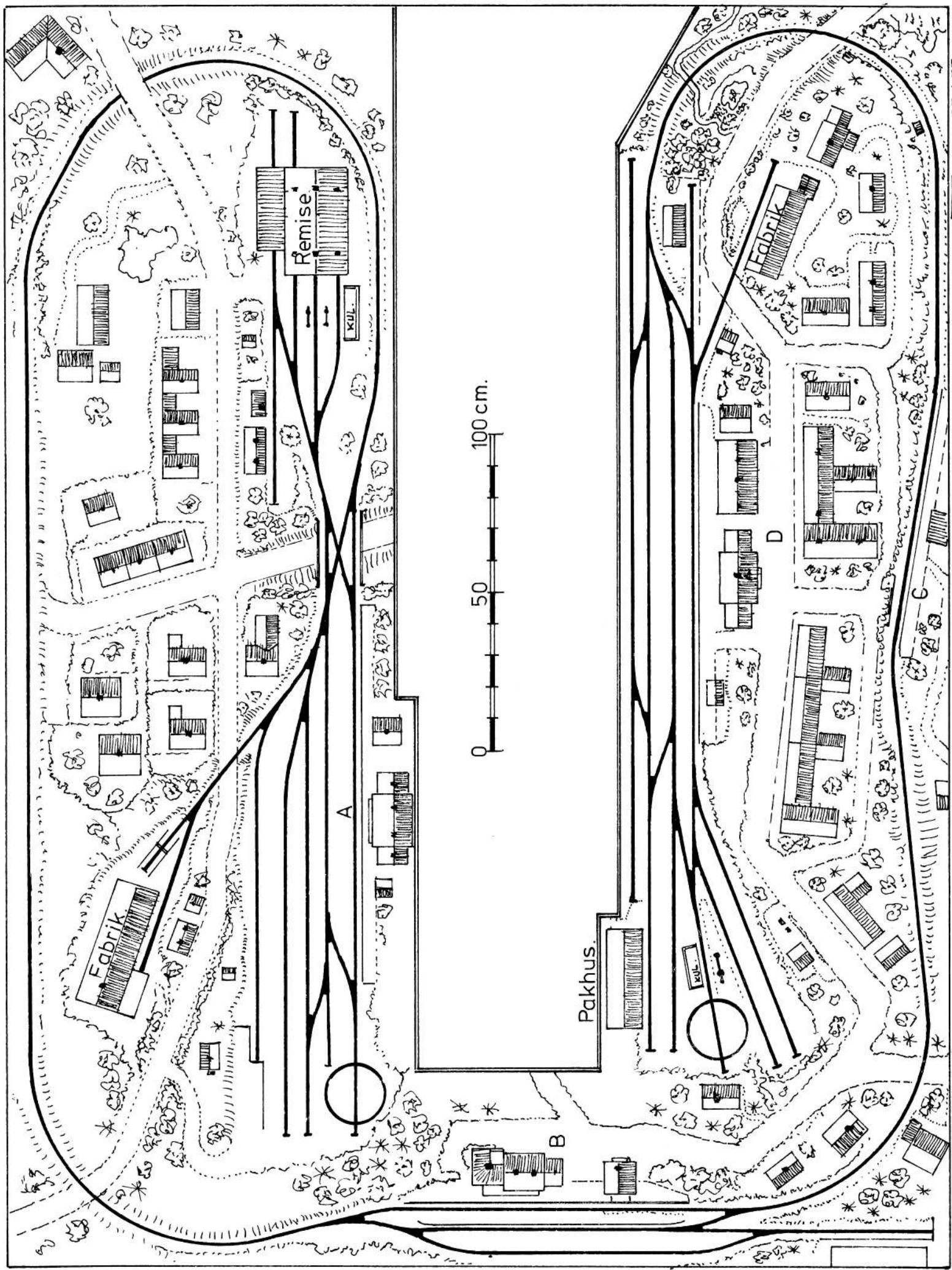
Jo, jeg har forresten en indvending til: Prisen, som jeg finder noget høj. Med mit, ganske vist noget perifere kendskab til "branchen" synes jeg, at den ligger en lille hundredkroneseddel over det rimelige.

Jeg beklager dybt, at jeg ikke var vågen nok til at skaffe SIGNALPOSTENS læsere det tilbud til "forudbestillingspris", som har foreligget - eller skulle jeg mon kunne redde mig selv ved at give forlaget "skylden"?

De kan ikke bruge bogen på arbejdsbordet til modelbygningen, men den vil pynte i Deres reol, og den vil til evig tid kunne give Dem svar på alt, hvad De kan finde på af spørgsmål om DANMARKS DAMPLOKOMOTIVER.

Den anbefales på det bedste - og vil om nogle år antagelig være sin værd i guld!

Holstrup

En Sporplan

Dette nummers sporplan er - som de tidligere bragte, tænkt placeret i et rum på 3 x 4 m som et H0-anlæg. Det er en punkt-til-punkt bane med 3 stationer og et trinbrædt, mærket A, B, C og D.

Station A er regnet som hovedstation, her er remise og værksted samt stikspor til fabrik. B er krydsningsstation med et par godsspor. C er trinbrædtet og D endestationen med lokoforsyningsanlæg og også her er regnet med sidespor til fabrik.

Allan Hansen, som tegner disse sporplaner, går svanger med tanken om at lave en stor - virkelig stor, sporplan, hvori også kan indgå færgelejer og andre spændende ting. Det er der nemlig nogle læsere, der går i spændt forventning om!

Klubnyt

JMJK

á la Free-Lance

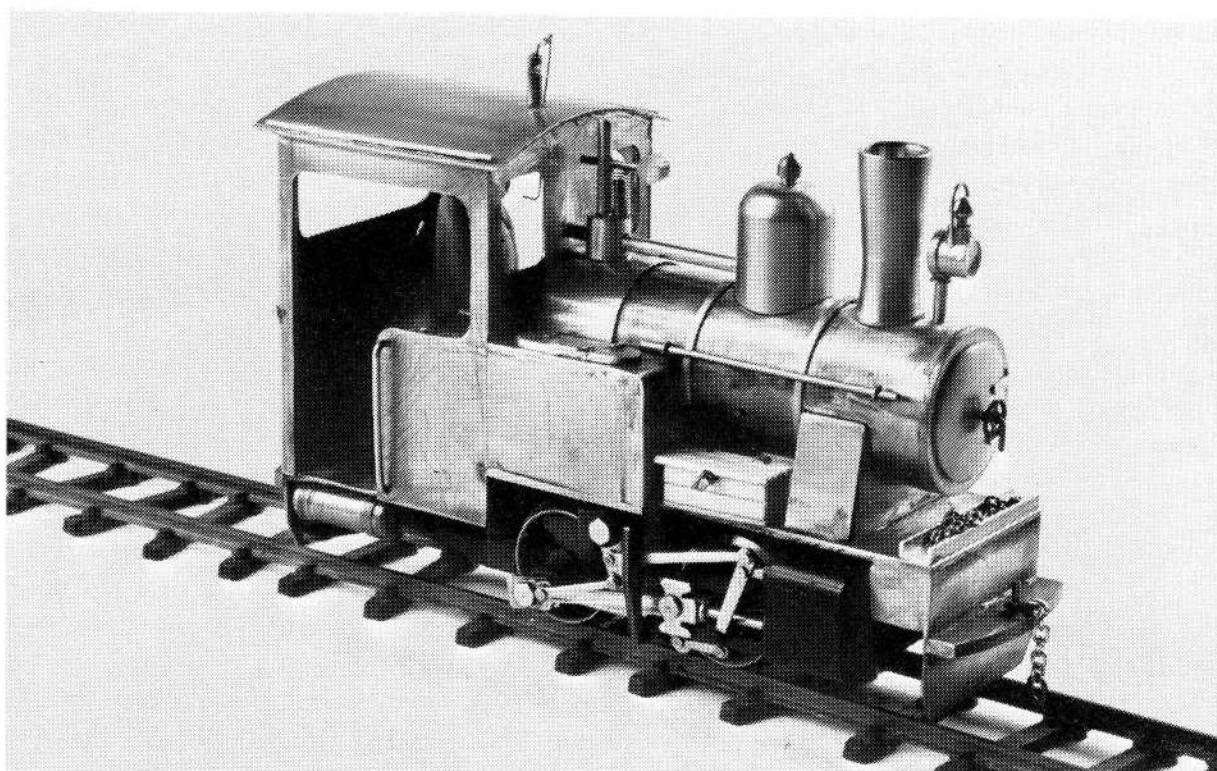
Må vi denne gang præsentere et stykke trækraft tilhørende énpart-selskabet Stenløse

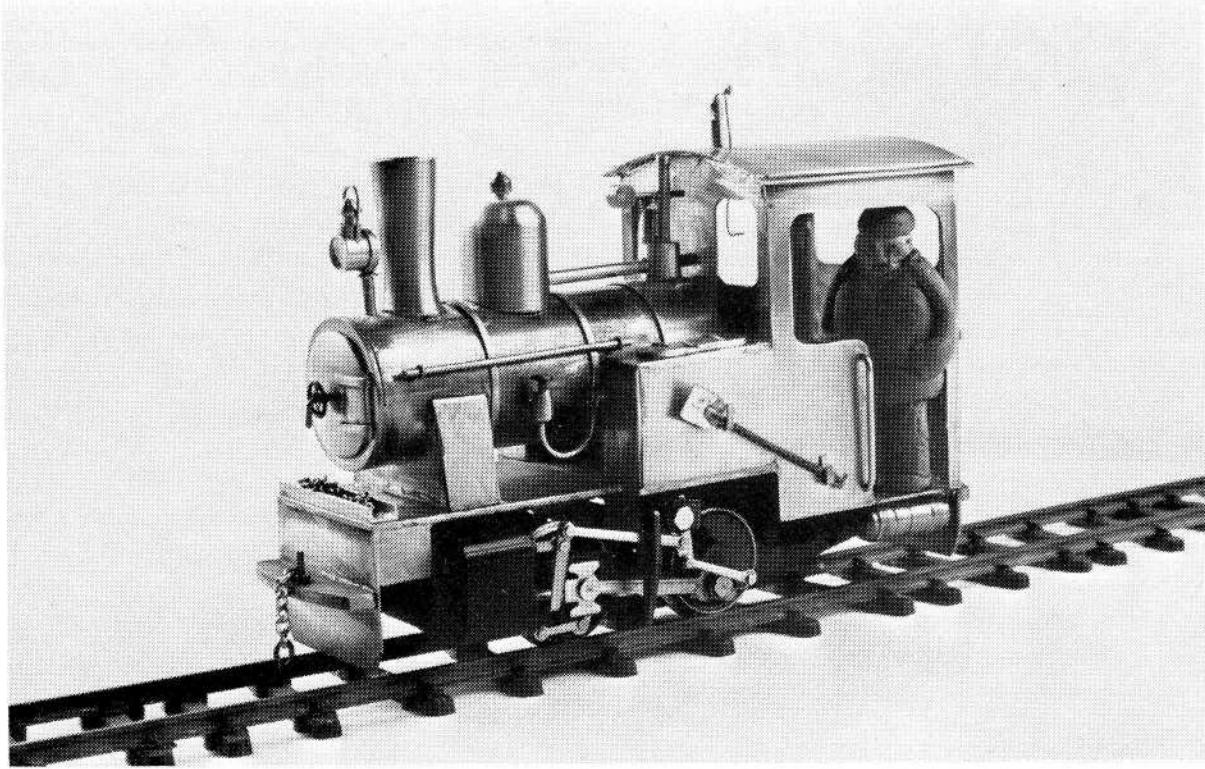
Skærvefabrik. Firmaet ejes af et af klubbens passive medlemmer og dets rullende materiel består af det på billedet viste loko af ukendt oprindelse (entusiaster har på skammelig vis fjernet såvel nummer som navneplade), samt en rusten tipvogn af ældre årgang.

Da vort medlem som sagt er særdeles passivt skal man nok ikke vente yderligere forøgelse af parken foreløbig, men som firmaet antyder er behovet vel heller ikke særlig stort. Lokoet har i en sikkert glorværdigere fortid været forsynet med trykluft, men kompressoren er fjernet og erstattet med en hårdt tiltrængt værktøjskasse. De to små trykluftbeholdere under førerhuset gør nu udmærket fyldest som reservoir for dagens forbrug afbrændevin.

Lokoet er iøvrigt opbygget på en Rivarossi H0-underdel og er helt i messing. Kedlen er en ferrule fra en kasseret fiskestang, fyldt med luftbøssehagl. Håndhjulet på røgkammerdøren som vort medlem tilbragte hele sin fritid i flere måneder med at forsøge at smede i hånden, endte med at opstå af han-delen af en 5 mm tryklås.

Vi ønsker firmaet held og lykke i fremtiden og har som en gestus overdraget det leverancen af ballast til klubbens anlæg, en opgave, som forekommer os at passe til firmaets kapacitet. Betalingen skal erlægges i form af at

sørge for at holde lufttankene fyldt, hvilket i starten syntes os rimeligt. Efterhånden er vi ikke helt så sikre på, at det bliver nogen god forretning for os.

JMJK

Som absolut "hotteste" nyt fik jeg dagen før dette nummer gik i trykken meddelelse om, at Torben Hove Jensen - tlf. 06-15.45.62 - har 0-dele til salg, nemlig aksellejer og bremseklodser, støbt i zink. Andre nyheder er også på vej. Ring og spørg!

at SM 2s lille træremise i Kalvehave var tjæret sortbrun (ikke rødmalet). Porten var vistnok grøn, således som skrevet står.

Men før 1948? Lige fra 1897 udgik KB fra Masnedsund station, hvor der var anlagt en lille lokalstation overfor DSBs varehus. De to stationer trivedes side om side til 1937, hvor DSB lukkede det meste af sin Masnedsund station i forbindelse med åbningen af Storstrømsbroen. Kun en lokal godsekspedition blev tilbage; KB blev også tilbage, men togene udgik nu fra den nye station i Vordingborg og måtte rebroussere i Masnedsund. Først i 1948 åbnedes den direkte forbindelse Vordingborg Slotsstation - Vordingborg DSB, og stationen i Masnedsund blev lukket.

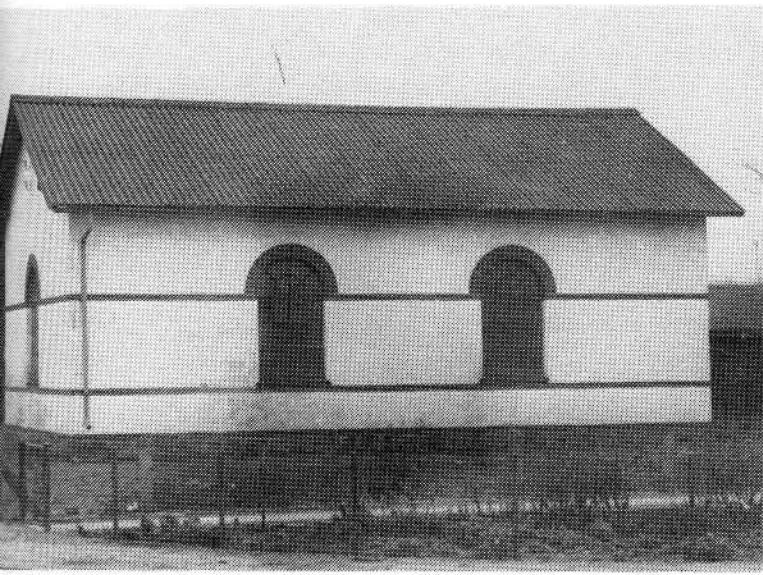
Den eneste rest af KB på den tidligere lokalstations område var den lille remise, synlig fra Volmergade, men godt tilbagetrukket fra det øvrige stationsareal. Den stod i mange år stort set uændret (se foto), og er først i løbet af 1960erne blevet ombygget, først til smedie, senere med butikslokale ud til Volmergade.

Remisen er tegnet på grundlag af nogle sokkelmål, billedet, og med skelen til tegningerne af remisen i Kalvehave. Jeg kender kun den lille remise med den firkantede port, men oprindelig har porten nok været som i Kalve-

KB, bygninger

KALVEHAVEBANEN, bygninger - tilføjelse

Erik V. Pedersens gennemgang af bygningerne langs Kalvehavebanen er nu slut. Den ydre ramme var KB efter åbningen af den direkte indføring til Vordingborg DSB i 1948. Min eneste tilføjelse til den sag skal være at nævne,

have, se rekonstruktionen (på udfoldningsarkene, red.). Bemærk, at vinduerne er mindre end i Kalvehave. Taget har vel oprindelig været skifertag som i Kalvehave, det er muligvis blevet udskiftet med tag af eternit-bølgeplader samtidig med ombygning af porten. Oprindelige tagdetaljer er ukendte.

KB brugte ikke remisen i Masnedsund særlig meget. Det KB-personale, jeg kendte, kunne ikke nævne nogen anvendelse af den, i det mindste intet om lokomotiver, der havde overnattet der. Manglen på overnatningsfaciliteter for personalet har heller ikke gjort forholdene tillokkende.

Sporplan af lokalstationen i Masnedsund? Det emne er for mig uløseligt forbundet med sporplaner af både Masnedsund DSB og Masnedsund havn (hvor KB også var parthaver), så det vil tage lidt tid at samle materialet og teg-

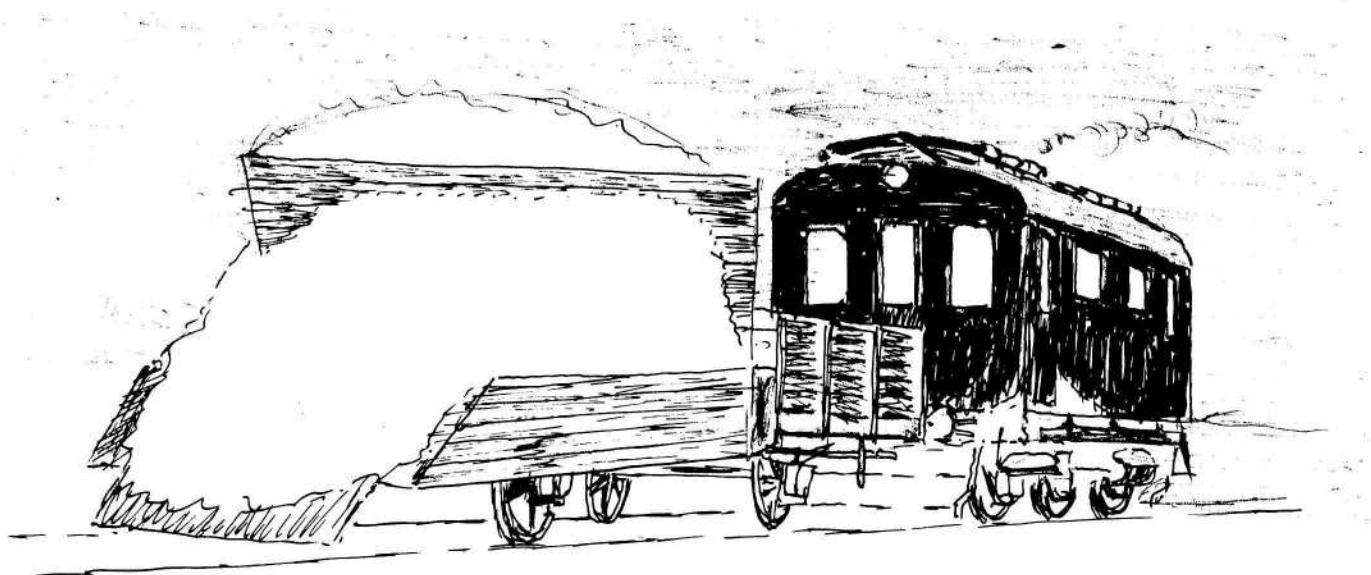
ne det ud. Men det kommer en dag. To sporplaner (1895 og 1919) over stationerne findes i SP, 7. årgang, nr. 4 (august 1971).

Så kommer der alligevel et par tilføjelser om remisen i Kalvehave: Spor 1, det vestligste i den gamle remise, var lidt kortere end spor 2. For enden af spor 1 lå et rum, svarende til "opholdsværelse" på originaltegningen, men ført helt ud til langväggen, der derfor havde et ekstra vindue. Oppe under taget fandtes en vandbeholder, og derfor var der intet vandtårn synligt i Kalvehave. Den lave udbygning bag remisen rummede en smedie, nærmest remise-gavlen var der vistnok et "inventarrum".

Husene langs banen, nord for remisen, var tjenesteboliger, og der fandtes yderligere en række tjenesteboliger vest for læssevejen. Alle tjenesteboligerne var holdt i samme stil som banens øvrige bygninger.

Forlængst er sneen imidlertid føget til driver over Kalvehavebanens planum, og det hjalp kun lidt, at KB M 1 rykkede ud med sneploven, sidste gang en lørdag i begyndelsen af december 1958, hvor der var faldet en del sne i Sydsjælland. Omkring kl. 16 nåede M 1 frem til Vordingborg station med den gamle sneplov P 121, der var helt klædt i sne efter turen gennem de høje driver i banens gennemskæringer. Dette sære tog trillede ud mod drejeskiven i Vordingborg for at vende, da jeg kom ned på perronen for at hente nogle gæster. Fotografiapparat havde jeg ikke med, og skitsen er kun et ubehjælpsomt forsøg på at fastholde også den side af KBs nu længst forsvundne miljø.

Jens Bruun-Petersen

DE GODE GAMLE DAGE

De fleste, der forsker i arkiver og ældre dokumenter og optegnelser, søger som regel efter ganske bestemte ting, som nu engang har deres særlige interesse. Men meget ofte kommer man ud for, at helt andre emner fanger interessen, man kører "af sporet" næsten bogstaveligt og beskæftiger sig med noget helt andet, end man oprindelig havde tænkt sig at gøre.

Således gik det også for undertegnede, som under gennemgangen af nogle hundredårige kopibøger pludselig kom til at kikke ind i hverdagen - dengang - ved de jydsk-fyenske jernbaner, således som den tog sig ud set fra driftsinspektørens "Contoir" i Fredericia. Ved gennemlæsninger oplever man datidens hændelser indenfor jernbanerne på godt og ondt, men ifølge sagens natur desværre kun den ene vej, nemlig i form af breve udgået fra nævnte "Contoir". Hvad modtagerne svarede, erfarer vi kun yderst sjældent, af og til fremgår det dog af senere brevkopier.

Trods denne mangel rummer kopibøgerne en mængde både fornøjelige og interessante oplysninger, som læseren - hvis han fortsætter videre herfra - i det følgende skal få nogle smagsprøver på. Brevene citeres ordret som de blev skrevet i datidens retskrivning, der ved kommer artiklen måske også til at rumme lidt sproghistorie.

At datidens driftsmateriel ikke var af den mest fuldkomne art, er noget enhver jernbaneinteresseret er bekendt med, men de fleste tænker i denne forbindelse kun på datidens damplokomotiver. Dengang havde jernbanerne imidlertid ikke meget færre problemer med vognmateriellet, hvilket fremgår af følgende brev:

Fredericia 16. Juni 1873

Hr. Overdriftsinspecteuren,
Aarhus.

E 33 ryster i den Grad, at det næsten faktisk er umuligt at kjøre i Vognen. Reisegodset vandrer omkring i Vognen saa Overkondukteuren har nok at gjøre med at holde det sorteret. Overmaskinmesteren

har sagt mig, at det var en grumme let Sag at forandre Vognen og forebygge Rydelserne, man kunne tage nogle Blade af Fjedrene. E 34 er ikke meget bedre.

Ærbødigst

o o o o o

Rejsen over Fyn samme år var åbenbart heller ikke litter idyl, hvis man ellers skal stole på indholdet af dette brev:

Fredericia 27de Juni 1873

Overdriftsinspecteuren,
Aarhus.

Kakkelovnene i Personvognene paa Fyen gjør en saa afskyelig Spektakel under Kjørslen, at de Reisende i IIIde Kl. ikke kunne høre Deres egne Ord endsige Andre's uden stor Anstrængelse og Opmærksomhed. Kakkelovnene burde formentlig være anbragte saaledes, at de kunne tages bort i den Tid, de ikke skulle benyttes dels for at eftersees Vedligeholdelse, dels for at give forøget Plads i Vognen, men skulle de følge Vognen, burde de opsættes saaledes at de ikke klirrede og raslede som Tilfældet er nu.

Ærbødigst

o o o o o

Medens vi er ved togenes opvarmning dengang. Forholdene var primitive, hvad følgende skrivelse viser:

24. September 1874

Af Smaasten til Fodvarmere ønskes:

Vamdrup 10 á 15 Tdr

Fredericia 8 á 10 Tdr

Horsens 3 á 4 Tdr

Nyborg kan bedst selv skaffe sig et Læs

til 3 á 4 Kroner, naar Tilladelse gives.

Overdriftsinspecteuren.

o o o o o

For yderligere at forbedre forholdene i personvognene om vinteren udsendtes et par år senere den 15. december 1877 følgende cirkulære:

Det paalægges herved Stationerne ved Tøgenes Ankomst at have en Kasse med Tørvekul tilstede paa Perronen for eventuelt at kunne efterfylde Varmekasserne i Personvognene.

Forsaavidt Stationen ikke maatte have Tørvekul udbedes Meddeelse.

o o o o o

Underskriven af nævnte cirkulære, driftsinspektør B. M. Hansen kom et par dage efter ud for at glemme sit rejsetæppe i et tog, hvorfor han skrev til depotet for fundne sager i Århus for at høre, om tæppet skulle være indleveret der. Om han fik det tilbage ses der intet om, men en sådan genstand var åbenbart nødvendig.

De gamle damplokomotiver havde kun en begrænset trækkraft, hvorfor forspandskørsel ikke var ualmindelig. Hertil bidrog imidlertid også, at de personførende tog op- og nedformeredes undervejs i langt større omfang end nu omstunder. Sædvanligvis forekom togforstærninger i forbindelse med større begivenheder i de langs banen liggende byer, nationale mindedage (det var jo ikke langt fra 1864), markeder eller kirkelige højtider. Alle disse begivenheder influerede på toggangen i langt højere grad end nu. Nedenstående brev fortæller lidt om tilrettelæggelsen af denne mertrafik:

Fredericia d: 5te Juli 1873

Maskinmesteren
Nyborg.

I Anledning af Festen imorgen ville Personvognenes Antal i de forskjellige Tog imorgen og Tog 2 d: 7/7 - betydeligt forøges alt efter som Forholdene vise sig. Det antages nødvendigt at Tog 3-6-9-10

fremføres af 2de Maskiner fra Nyborg til Striib og omvendt. Tog 2 den 7de Ds. er foreløbigen tiltænkt 7-11 extra Personvogne fra Striib til Odense eventuelt videre. Herr Maskinmesteren bedes at ville foranledige at den fornødne Maskinkraft er tilstede. Denne Meddelelses Modtagelse bedes anerkjendt telegrafisk.

o o o o o

Om personalets forhold fortæller de gamle kopibøger naturligvis en del. Væsentlige dele af den fra driftsinspektørens kontor udgåede korrespondance omhandler disses forhold, som oftest med ordene: "De beordres herved til at gøre tjeneste i tog xx i morgen".

Men ind imellem forekommer breve af mere usædvanlig art som for eksempel følgende, der fortæller lidt om de barske forhold ved jernbanerne dengang:

24. August 1876

Af den indsendte Tjenestefordeling seer jeg, at der er tildelt Overporteur og Porteuren 24 Timers uafbrudt Tjeneste. Anseer Stationen saadtant for rigtigt? Kunne Tiden ikke uden at skade Arbeidet indeles noget anderledes?

Striib Station

o o o o o

Omsorg for personalet på anden måde vises imidlertid også, hvad nedenstående brev afslører:

26. August 1876

Til alle Stationer.

Der kan tilstaaes Ugelønnede 1. dags Permission uden Afdrag i Lønningen for at besøge Udstillingen i Aarhus.

Indberetning udbedes, naar Permissionen er tilstaaet, og om exstra Assistance benyttet.

o o o o o

Hvilken udstilling, der afholdtes i Århus på dette tidspunkt vides ikke, men åbenbart har

det været en begivenhed af et vist omfang.

Medens vi er ved personalet. Odense og Nyborg stationer modtog i brev dateret den 25/9 1877 følgende underretning:

Stationen vil modtage 1 Kattekilling fra Veile, som skulle anbringes i Pakhuset. For Kattens Underhold kan ydes en Belægning af indtil 3 Kr. Maanedlig. Regningen indsendes hertil ved hver Maaneds Udgang.

o o o o o

Af anden korrespondance ses, at nævnte foranstaltning var velbegrundet.

En del af korrespondancen omfatter påtale af forskellige tjenesteforseelser, herunder ikke sjældent fuldkab, men også andre forhold kommer frem. For eksempel følgende om restaurationsen på den gamle Middelfart banegård i brev til stationen dateret 9/12 1875:

Restaurationsens Opvarningspige har tidligere givet mig Anledning til at maatte foreholde hende det Upassende i sin Opførsel i Venteværelset, og at paalægge Stationen at holde strengere Tilsyn med hende.

Efter Stationens Indberetning af Dags dato driver hun sin Uanständighed saa vidt, at hun endogsaa bruger Ventesalen dertil. Stationen vil ret vide at bevise Rigtigheden af denne Indberetning og i saa Fald forbyde Pigen oftere at opholde sig som Opvarningspige i Ventesalen.

Restaurateuren vil have at sørge for anständig Betjening overfor de Reisende og de Ansatte og anmodes Stationen at lade ham paategne denne Skrivelse, som derafter bedes remitteret.

o o o o o

Fredericia station var indtil Lillebæltsbroens ibrugtagning i 1935 det sted, hvor - som det hed - hele Danmark mødtes, og noget var der om det. Køreplanerne og sejladsen over Lillebælt var udformet således, at der blev et længere ophold i Fredericia, der af mange rejsende blev udnyttet til indtagelse af et af dagens hovedmåltider i banegårdsrestorationen.

Derfor var det en slem situation, der nødvendiggjorde følgende brev:

30.te August 1875

Det erfares at Gasledningen vil blive afbrugt idag Formiddag Kl. 11. Jeg tillader mig at anmode den ærede Direktion om muligt at ville foranledige valgt en anden Tid, f.E. fra Kl. 2.30 Em, thi ellers er Restaurateuren paa henværende Jernbanestation ude af Stand til at levere Middag til de Reisende idag og dette kunne blive af ubehagelige Følger.

Ærbødigst

Til Directionen for Gasværket,
Fredericia.

o o o o o

En del af korrespondancen omhandler naturligvis også de rejsende, eksempelvis følgende skrivelse:

8.de Januar 1875

Den 13de November f.A. ankom fra Bramminge Tog 46 til Lunderskov 5 Passagerer for Nyborg. Ved Ankomsten af Tog 19 aabnedes ikke Dørene i dette, saa at de nævnte Passagerer ikke kom med dette Tog, men maatte afvente Tog 21, hvis Togfører erklærede Billetterne ugyldige. Stationen anmodes om herpaa at meddele alle de Oplysninger den seer sig i Stand til.

Til Lunderskov Station.

o o o o o

Overfor særlig prominente rejsende var formen i brevene særdeles underdanig for ikke at sige servil. Vi citerer følgende skrivelse:

19.de Juli 1873

Herr Bankdirectorens meget ærede Skrivelse af 12te ds. modtaget har jeg søgt at imødekomme det deri fremsatte Ønske om at faa en billig Billet mellem Odense

og Nyborg i Badesaisonen, og er det mig en særdeles Fornøielse at kunne meddele, at Banernes Directeur har bevilget et A-bonnementskort for en Maaned der ifølge Reglementet kun maa udstedes fra den 1st. i hver Maaned og kun have Gyldighed for netop samme Maaned, nu maa udstedes for en Maaned fra Udstedelsesdagen at regne imellem Odense og Nyborg under Badesaisonen iaar, naar de bestilles i Tide.

Ønskes en særlig Vogn af 3die Klasse, kan ogsaa en saadan afgives, naar den bestilles i Tide. Betalingen herfor er meget ringe, nemlig som for 50 enkelte Billetter, saaledes befordres man frit tilbage. Det skulle glæde mig om disse Lettelser maatte hidføre en livlig Personbefordring mellem Odense og Nyborg, og gjerne imødesende Deres Velbaarenheds behagelige Henvendelse til mig tegner med Højagtelse

Deres Årbødige

Til Herr Bankdirecteur Bierfreund
Odense.

o o o o o

Gennemgang af de gamle kopibøger bringer vel ingen sensationer for dagen, men de spredte eksempler foran giver et billede af dатidens samfund i forbindelse med det tekniske fremskridt Jernbanen. Megen af den i de gamle kopibøger indeholdte korrespondance kunne være undgået, dersom en nu så almindelig ting som en telefon havde været til rådighed, men først hen mod århundredskiftet vandt den indpas i større omfang uden derfor at blive almindelig.

Det lille kik ind i fortiden efterlader iøvrigt det indtryk, at i forhold til vore dage var teknikken forskellig, men menneskene stort set de samme.

Ib V. Andersen

Et togs livsløb

Den gamle køreplan, der bragtes i sidste nummer af SIGNALPOSTEN inspirerede mig til at dykke ned i mit arkiv af ufuldendte projekter, hvorfra jeg sejrsstolt har fremdraget og nu tillige fuldført denne oversigt over tog 25s køreplantider.

Da Lillebæltsbroen åbnedes i 1935 skete der store forandringer i køretiderne for togforbindelserne mellem Sjælland/Fyn og Jylland og der kom samtidig en betydelig forøgelse i antallet af daglige forbindelser.

Jeg har derfor valgt 1935 som udgangspunkt for oversigten, og jeg har valgt tog 25, da dette tog som det eneste eksprestog fra København til Nordjylland har eksisteret i hele tidsrummet fra 1935 til 1974. Under besættelsen var toget i en lang periode endda den eneste forbindelse mellem landsdelene (naturligvis sammen med tog 60, der kørte i den modsatte retning), og det forsvandt først, da man i 1945 i en periode slet ikke kørte personførende tog. I 1974 forsvandt tognummeret, men som tog 541 eksisterer dog stadig et tog, der stort set svarer til tog 25, og dette tog er derfor også medtaget i oversigten.

Jeg har givet oversigten i grafisk form (De finder den på udfoldningsarkene), idet jeg har angivet klokkeslettene for stationsopholdene i de forskellige køreplansperioder. Ud ad den ene akse har man således tidspunktet i døgnet, medens man ud ad den anden har årstallene. I reglen sker der kun køreplanændringer ved sommerkøreplanens ikrafttræden, men der er dog eksempler på, at man også har ændret i køreplanen om efteråret, og i perioden 1939-45 skete det tillige, at man måtte foretage ændringer udenfor de normale tidspunkter. Oversigten viser togstiderne, blot toget har kørt enkelte dage, idet formålet har været at give en antydning af den udvikling, der skyldes de ændrede tekniske forhold, medens jeg ikke har beskæftiget mig med udviklingen i trafikbehovet og de deraf følgende ændringer i toggangen.

Det ses, at toget fra begyndelsen var lagt som hovedforbindelsen fra København med afgang ved ni-tiden, altså på et for de fleste nogenlunde bekvemt tidspunkt, hvis de alligevel

regnede med at rejse hele dagen. Under besætelsen, da man satte hastigheden ned, rykkedes afgangstiden frem til kl. otte, men efter 1945 søgte man hurtigst muligt at nå tilbage til "normale tilstande" igen.

Da man fik diesellokomotiver, så køretiderne kunne nedsættes, benyttedes forbedringerne til at senerelægge afgangen, medens ankomsten til den anden ende stort set forblev uændret, og man nåede da allerede i 1960 til, at toget afgik fra København kl. 10.30, og den afgangstid har man i det væsentlige bibeholdt siden.

Det er således i Jylland, de fleste køreplanændringer er sket, især i den første del af perioden. Man startede åbenbart for optimistisk i 1935, eller også blev toget en så stor succes, at man måtte sætte togvægten op. I alt fald steg køretiden over hele strækningen ca. 20 minutter i løbet af det første år. Efter et par års forløb nåede man dog tilbage til udgangssituationen, og der holdt man sig indtil 1940, hvor toget blev alvorligt langsommere. Dette skyldtes dog i første omgang, at det nu standsede ved alle stationer fra Hobro til Frederikshavn, men efterhånden som forholdene forværredes, blev selve køretiderne dog også tydeligt længere. I slutningen af 1944 var forholdene efterhånden blevet så håbløse, at man ikke længere kunne nå Frederikshavn på én dag, idet toget da endte i Ålborg.

Med den første køreplan efter befrielsen vendte forbindelsen til Frederikshavn dog tilbage, men det må dog siges at være en temmelig sølle forbindelse, man startede med. Normaliseringen skred imidlertid nogenlunde hurtigt frem, og i 1949 var man nogenlunde nået til de samme køretider som i 1939. I de derpå følgende år skete der meget små ændringer i totaltiderne, men det bemærkes dog, at køretiderne mindskedes noget, medens til gengæld opholdene i især Fredericia og Århus forlængedes.

Den næste store forbedring skete i 1955, hvor man gik over til at bruge diesellokomotiv op gennem Jylland med en tidsgevinst på over 1 time til følge. Omkring 1960 skete endnu en sådan forbedring, men siden er der kun sket ganske beskedne ændringer.

I 1970 afkortedes togets løb dog, så det endte i Århus, og først i 1972 forlængedes det igen til Ålborg - dog kun på fredage. Toget når stadig kun til Ålborg, men siden 1975 er det dog blevet videreført dertil på alle dage.

Der var formentlig to hovedårsager til, at togets rute blev forkortet. Dels betød den senere afgangstid fra København, at toget ikke længere lå på den tid, hvor de fleste valgte at rejse, og dels betød det stærkt øgede antal tog (først lyntog og siden Intercity-tog), der overførtes med Storebæltsfærgerne, ligeledes en mindre benyttelse af eksprestogene. Det er vel også denne udvikling, der medførte, at man fra 1968 har ladet toget standse ved alle de sjællandske bystationer.

Standsningsmønstret er ellers ændret forbavsende lidt i tidens løb, hvis man blot ser bort fra krigsperioden. I tredive år standsede toget i Slagelse og Tommerup, ligesom det i korte perioder har haft standsning i Fårup. I det meste af perioden har toget haft standsning i Middelfart, men i 1960erne kørte det dog i gennem denne ny.

Man må vel generelt sige, at medens toget for det meste har været et temmelig hurtigt tog over Sjælland, har det på Fyn og i Jylland stort set været et eksprestog af den gammeldags type med mange og lange stationsophold.

Ole Buskgaard

ANNONCEPRISLISTE:

← →
Pris pr. indrykning excl. MOMS for

Forside, billedfelt (140x100 mm)	kr. 1500,-
Omslag, side 2 (kun helside)	kr. 1200,-
Omslag, side 3 (kun helside)	kr. 500,-
Bagside (kun helside)	kr. 600,-

Øvrige sider:

1/1 side (140 x 190 mm)	kr. 300,-
1/2 side (140 x 90 el. 70 x 190)	kr. 175,-
1/4 side (140 x 45 el. 70 x 90)	kr. 100,-
1/8 side (70 x 45 mm)	kr. 60,-

Priserne gælder for færdigt manus, klar til reproduktion. Sats- og monteringsarbejde debiteres ekstra med vor nettoudtgift.
Gentagelsesrabat efter aftale.

R E D L A G T E B A N E R

Jyske privatbaner

Af A. Gregersen

KJELLERUPBANEN

Oprindelig Rødkjærnsbro-Kjellerup Jernbane (RKB), strækningen åbnet 23. juli 1912, længde 9,7 km. Forlænget til Silkeborg den 1. august 1924, strækningen nu 34,9 km. Navneæn dring til Silkeborg-Kjellerup-Rødkjærnsbro Jernbane (SKRJ).

Hovedkontor og værksteder oprindelig i Kjellerup, flyttet til Silkeborg den 1. april 1930.

Da de jyske baner blev anlagt, var det som om de tværgående baner havde en vis prioritet. Århus-Randers, som var landsdelens første bane, kom først i forbindelse med Fredericia og Ålborg efter at strækningen Langå-Viborg-Skive-Skjern var anlagt, og da denne hovedbane nu var der, opstod der hurtigt ønske om sidebaner dertil (Salling, Himmerland og Thy), og da så også Skanderborg-Silkeborg-Herning kom ind i billedet, opstod der forskellige steder ønske om at forbinde disse to betydningsfulde tværbaner med hinanden.

Et af disse ønsker var en bane mellem Silkeborg og Rødkjærnsbro. Drøftelserne begyndte omkring 1890, og man opnåede at få banen medtaget på loven af 8. maj 1894 - men som så ofte før var der for mange private kartoffelrækker, der skulle hyppes, og hyppes godt, så trods folketingsmand Slotts (Ravnholts) energiske indsats løb det hele ud i sandet. Men sagen var ikke glemt, blot gemit, og på herredsfolget

C. Krabbes initiativ blev der vakt ny interesse om sagen, men denne gang om et mindre anlæg, en sidebane fra Rødkjærnsbro til Kjellerup.

Kjellerup er en ret stor landsby, ca. 10 km syd for stambanen, men i Silkeborg var man meget utilfreds hermed, idet Kjellerup nu blev orienteret mere mod Viborg og Skive end mod Silkeborg, der naturligt nok som en ny by kæmpede for sin eksistens.

Ved lov af 27. maj 1908 blev der givet lovhjemmel for den lille bane. Koncessionen blev givet den 6. juni 1910 til kancelliråd L.P. Petersen, der var blevet valgt til formand for selskabet. Man kom hurtigt igang med arbejdet, og den 23. juli 1912 fandt indvielsen sted bl.a. i overværelse af den daværende trafikminister Th. Larsen.

Den første bestyrer var ingenør H. Dehlholz og efter ham kom ingenør Terp-Larsen (1920) og ingenør C.M. Kier (1924), begge kendte skikkeler inden for danske privatbaner. I 1930 blev overassistent M.K. Jensen udnævnt til driftsbestyrer.

Der blev ydet et statstilskud på 60% af anlægssummen, der beløb sig til 653.000 kr.

I Silkeborg arbejdedes der stadig for en videreførelse af banen og medens man i Kjellerup havde foretrukket at banen blev videreført over Vinderslev og Kragelund til Funder, ønskede man i Silkeborg banen ført over Hindbjerg, Hinge, Lemming og Lysbro til Silkeborg. Dette sidste projekt sejrede og var vel det bed-

79. Rødkjærnsbro-Kjellerup.

km	*2	4	6	14†	12*	10	Nr.
-	710	710	-	-	-	-	Af. Kjøbenhavn 15, 14, 10 An.
-	445	445	810	1125	1125	-	Af. Aarhus 15, 14 — An.
-	-	-	805 1153	-	-	-	Af. Viborg 15 — An.
0,0	700	839	1240	325	510	-	Af. Rødkjærnsbro — An.
3,5	S	S	S	S	S	-	Bredtmose ♦ — — —
4,9	713	852	101	337	523	-	Af. Sjorslev — — — Af.
6,3	S	S	S	S	S	-	Aunshøjberg ♦ — — —
8,4	S	S	S	S	S	-	Donsborg ♦ — — —
9,7	725	904	113	350	535	-	An. Kjellerup — — — Af.

79. Kjellerup-Rødkjærnsbro.

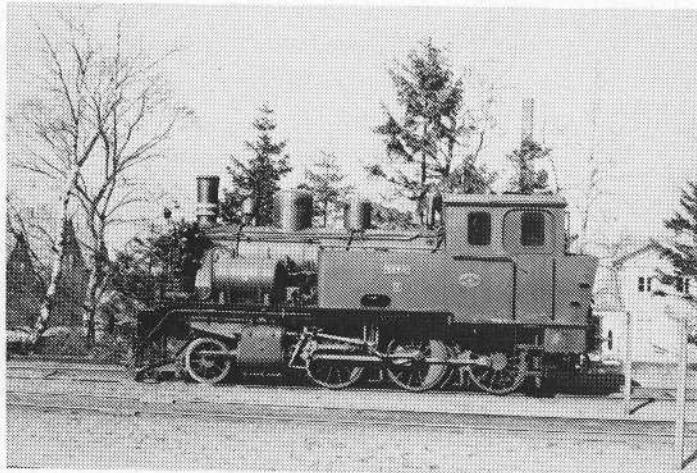
Nr.	*1	3	5	13†	11*	7
-	906	-	-	-	-	-
-	1038	425	834	834	1032	-
-	-	1148	348	-	759	-
717	-	-	-	-	-	-
612	820	1048	310	443	720	-
S	S	S	S	S	S	-
631	809	1034	259	432	709	-
S	S	S	S	S	S	-
S	S	S	S	S	S	-
617	755	1018	245	418	655	-

* over Kalundborg 750 og kun lige datoer. • over Kalundborg 810 og kun ulige datoer.

† Togene 13 og 14 løber kun første Tordag i hver Maaned, hvis Helligdag, da paafølgende Sønkedag.

* Togene 6 og 8 løber kun Lørdage samt Markedsdage i Viborg.

* Togene 11 og 12 løber kun Fredage og Lørdage samt Markedsdage i Viborg og Kjellerup.

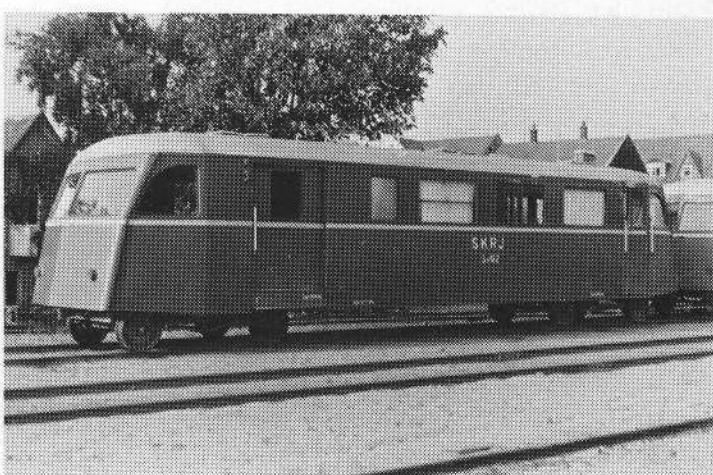

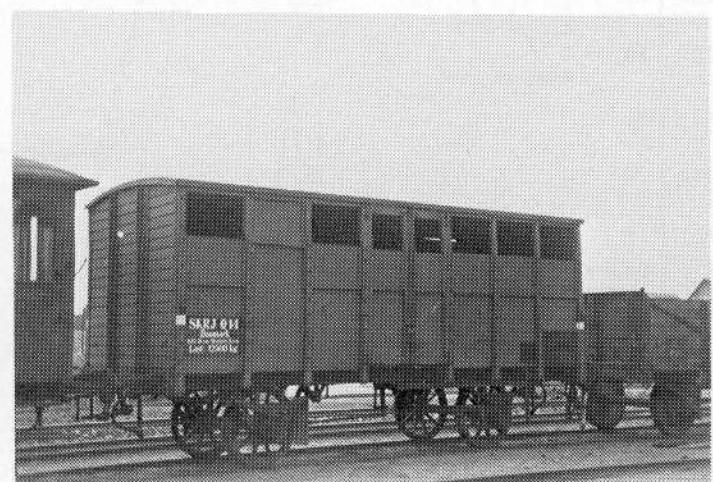
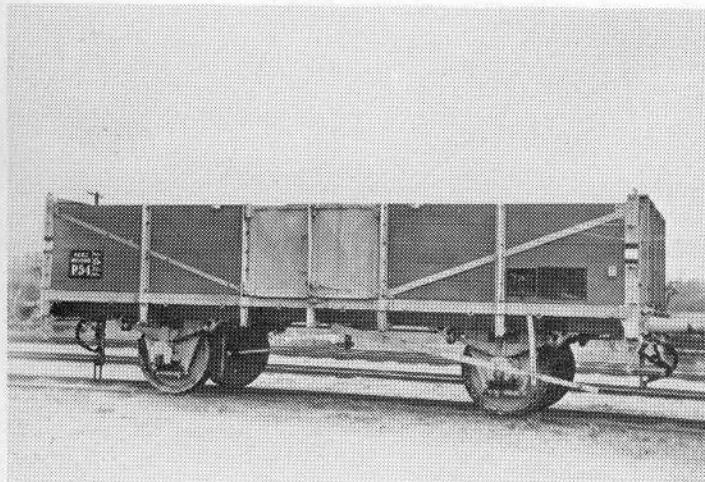
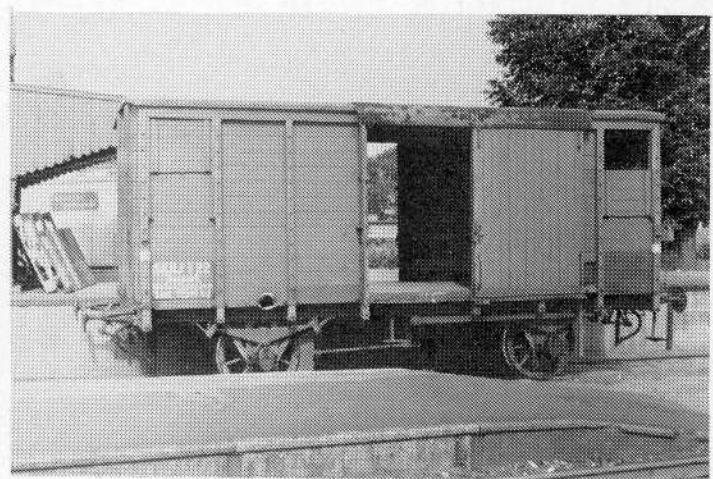
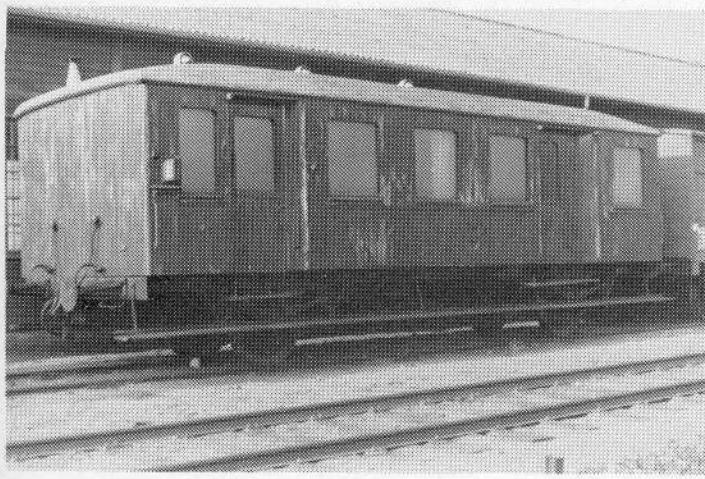
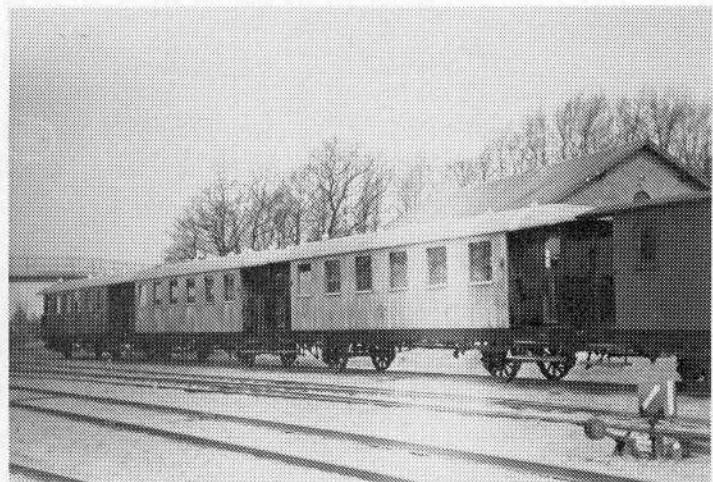
Side 134:

Vø: SKRJ 8 i Silkeborg (Just Andersen)
 Vm: SKRJ M 4, David, i Kjellerup, 14/8 1963
 Vn: SKRJ SM 82 (J.R.)
 Hø: SKRJ særtog med M 2 og M 4 forlader Silkeborg (Sv. Jørgensen).
 Hn: SKRJ SP 92, 18/8 1966

Side 135:

Vø: Vogne i Silkeborg: D 2, MP 71, M 2, Q 14 P 59, P 4?, Q 3 (Just Andersen)
 Vm: SKRJ MP 71, 18/8 1966.
 Vn: SKRJ P 54 i Kjellerup (Just Andersen)
 Hø: SKRJ C 6, C 4, C 5? (Just Andersen)
 Hm: SKRJ I 22, 18/8 1966
 Hn: SKRJ Q 14 (Just Andersen)

Sommer
1925

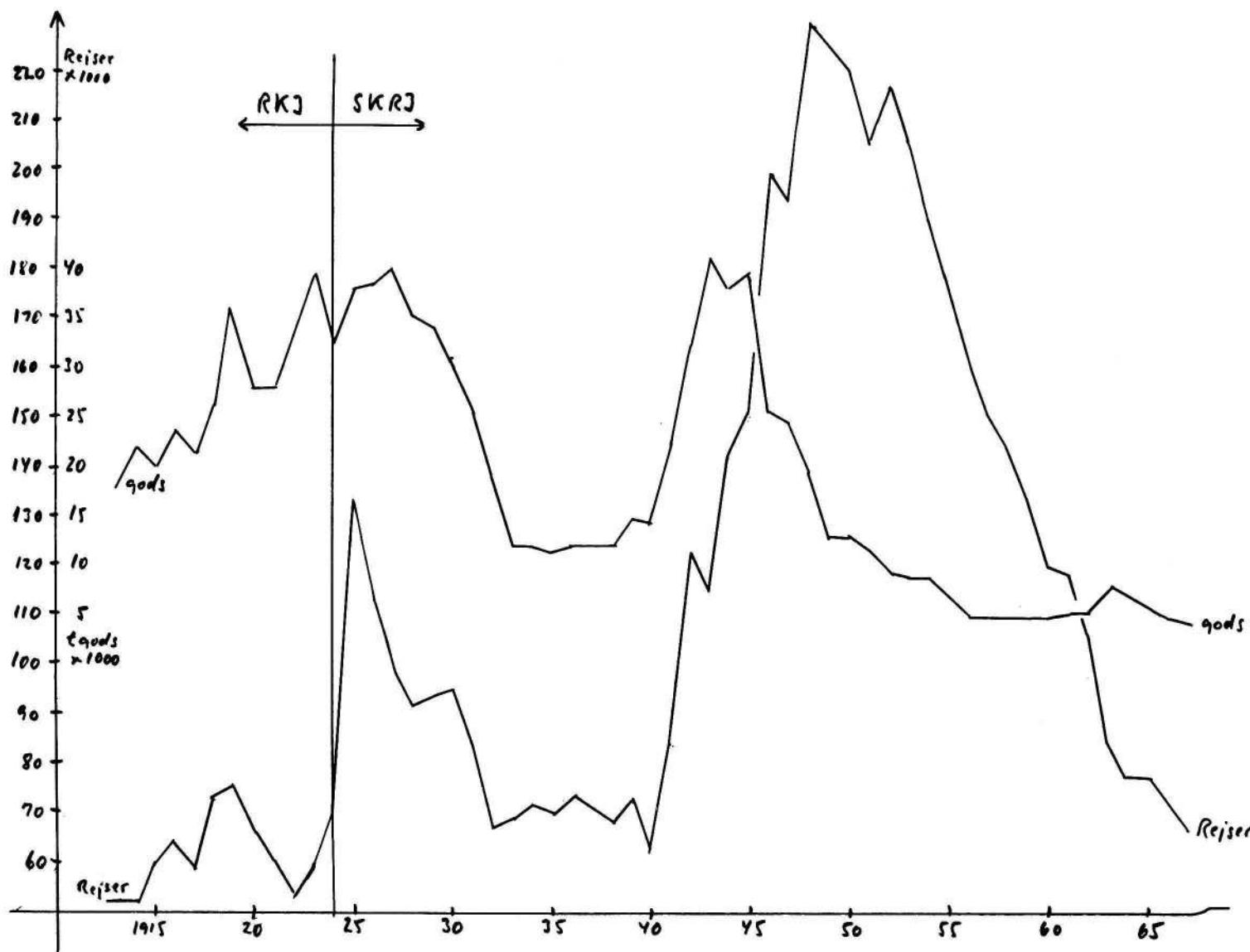
Billet-	(Læses fra oven nedad.)							104. Silkeborg-Kjellerup-Rødkjærersbro og omvendt (Privat).								(Læses fra neden opad.)							
	Hverdage							Søn- og Helligdage & % over Hauundborg 937.								Hverdage							
pris	3	5	9	11	17	3	5	7	13	15	19	Nr.	4	6	10	12	16	4	106	8	14	16	20
III	725	1125	—	1162	8845	725	1125	—	—	1162	8845	Af. Kjbh. 32,45, 108An.	822	646	—	747	815	825	—	—	544	516	—
Øre	646	847	1245	322	738	646	847	—	120	625	930	Af. Silkeborg 103 An.	955	1220	550	618	1037	955	—	200	354	1037	1222
25	652	853	1251	328	744	652	853	—	126	631	930	Af. Lysbro — Af.	949	1210	539	610	1032	949	—	154	318	1032	1216
45	S	S	S	S	S	S	S	S	S	S	S	Hvinningdal	S	S	S	S	S	S	S	S	S	S	
55	704	905	106	339	756	704	905	—	144	643	945	Af. Øster Bordig Af.	938	1159	522	559	1022	938	—	143	307	1022	1206
60	710	911	114	344	802	710	911	—	150	649	954	Af. Skagkjær — Af.	932	1153	513	553	1016	932	—	137	301	1016	1201
75	S	S	S	S	S	S	S	S	S	S	S	Ørevadbro — Af.	S	S	S	S	S	S	S	S	S	S	
90	720	922	126	353	812	720	925	—	200	659	1011	Af. Lemming — Af.	922	1143	501	543	1007	922	—	127	251	1007	1152
105	727	932	135	359	810	727	932	—	207	706	1018	Af. Hinge — — Af.	911	1136	452	536	1000	911	—	120	244	1000	1146
110	S	S	S	S	S	S	S	S	S	S	S	Nørskovlund	S	S	S	S	S	S	S	S	S	S	
115	736	941	146	406	828	736	941	—	216	715	1027	Af. Hindbjerg — Af.	902	1127	442	527	952	902	—	111	235	962	1139
130	742	947	154	412	834	742	947	—	222	721	1033	An. Kjellerup — (Af. An.)	855	1120	435	520	945	855	—	104	228	915	1135
—	745	1000	220	416	828	745	1000	1140	—	724	1035	Af. Sjerslev — Af.	852	1114	402	517	944	852	1114	1259	—	911	1132
140	S	S	S	S	S	S	S	S	S	S	S	Donsborg —	S	S	S	S	S	S	S	S	S	S	
150	S	S	S	S	S	S	S	S	S	S	S	Aunshøj —	S	S	S	S	S	S	S	S	S	S	
160	758	1013	237	426	851	758	1013	1158	—	737	1048	Af. Viborg 102 — Af.	840	1102	345	505	933	840	1102	1247	—	933	1128
170	S	S	S	S	S	S	S	S	S	S	S	Bredmose —	S	S	S	S	S	S	S	S	S	S	
180	809	1024	263	434	902	809	1024	1204	—	748	1059	An. Rødkjærersbro Af.	828	1050	330	453	922	828	1050	1235	—	922	1114
—	7104	860	725	1124	—	7104	850	—	820	1124	An.	756	—	754	400	852	755	—	754	—	852	—	
Tog 11 og 20 standser i Kjellerup og i øvrige kun, hvor der er rejsende at optage eller afsætte.																							

ste, selv om det betød en ret stor omvej, men vel ikke længere end den vestligere linieføring. En direkte bane fra Kjellerup til Silkeborg – langs landevejen – var ikke kommet gennem byer af betydning.

TOGGANG

Man begyndte så flot i 1912 med 5 togpar daglig, men måtte under første verdenskrig nedskære til 3 togpar, dog plus et fjerde på visse ugedage. Efter krigen kørtes igen 5 togpar plus et sjette på visse dage.

Driften blev totalt omlagt efter at banen var forlænget til Silkeborg, for nu var det jo

94. Silkeborg-Kellerup-Rødkærbsbro. (Privat).

		↔ Hverdage ↔	↔ Søn- og Helligdage ↔
3	5	9	13
10	15	17	21
20	25	30	35
30	35	40	45
31	35	40	45
6.3	—	—	—
6.3	Hvinningsdal	—	—
8.0	Øster Bording	—	—
8.2	Skagkær	—	—
2.1	Brevadbro	—	—
4.8	Lemming	—	—
8.1	Hinge	—	—
8.2	Nørskovlund	—	—
1.9	Hindhjerg	—	—
5.3	Kellerup	—	—
	{An	750	919
	Af	755	925
6.6	Dronborg	—	—
8.7	Aunsjøerg	—	—
0.1	Sjerslev	—	—
5.0	Bredmose	—	—
	Rødkærbsbro	—	—
	Cøbenhavn, 90, 59, 30An	—	b1830 L2257 750
a	Over Kalundborg	1000.	b Over Kalundborg. Over Fredericia
		1935.	

Privatbanen har Billigkørsel paa alle Søn- og Hdg.

Vinter 1937

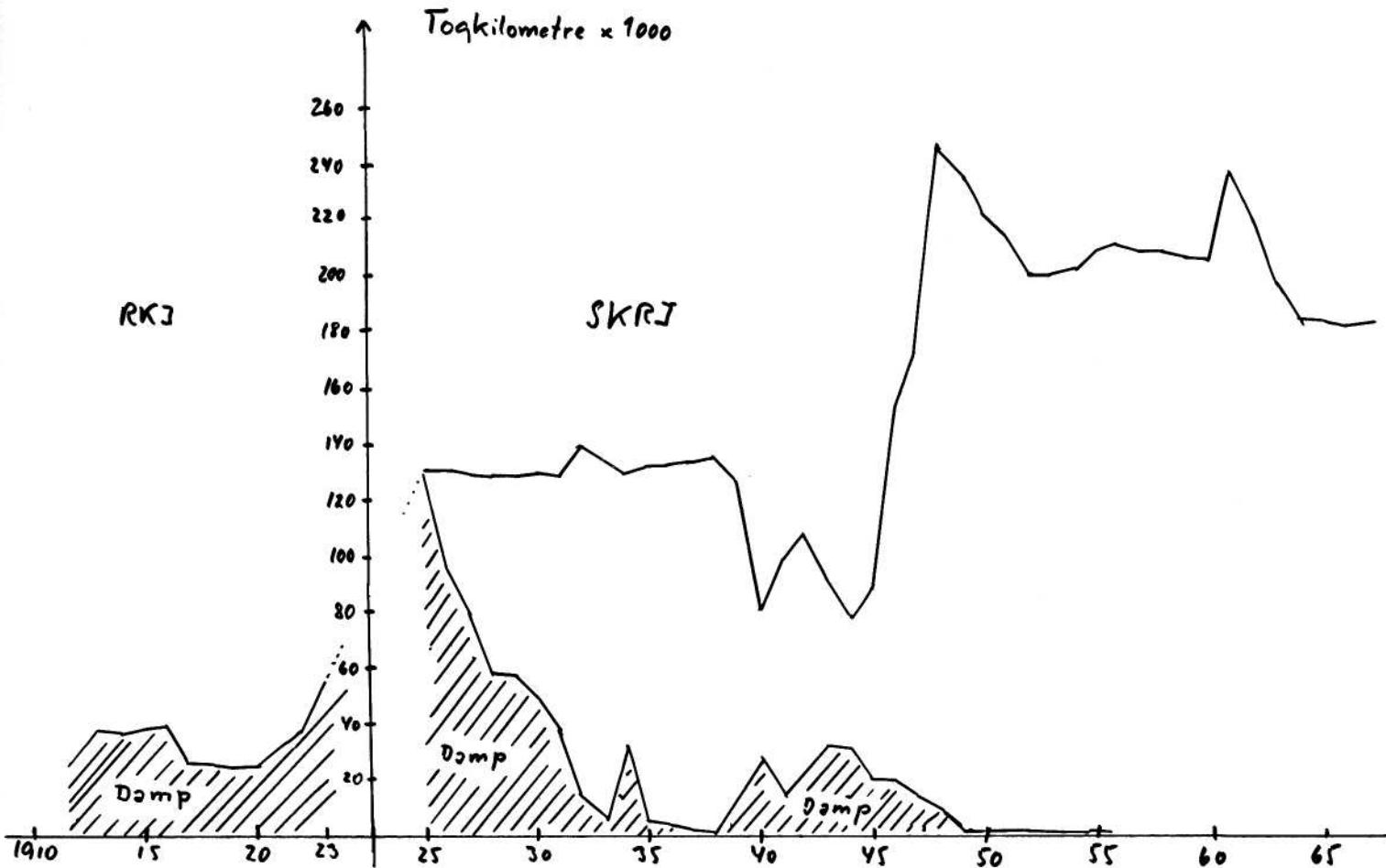
ikke længere alene Kjellerup, forbindelsen med Rødkærbsbro gjaldt. I 1925 løb der 5 togpar over hele strækningen, en del af dem var motorvognstog. Indtil 2. verdenskrig skete der kun små ændringer, mest forårsaget af ændringer

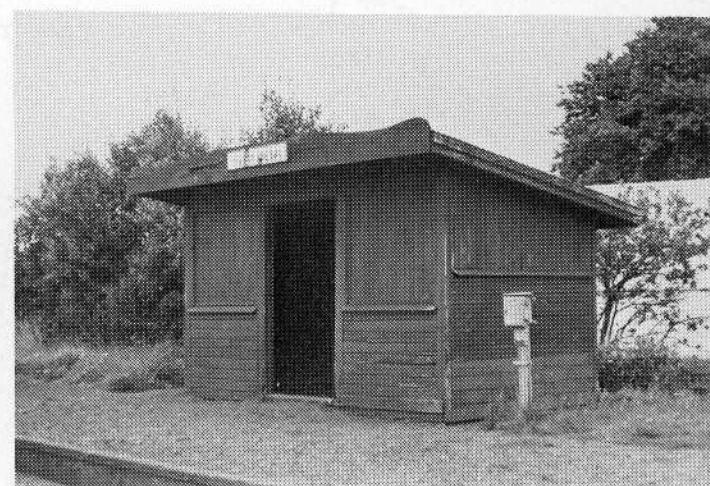
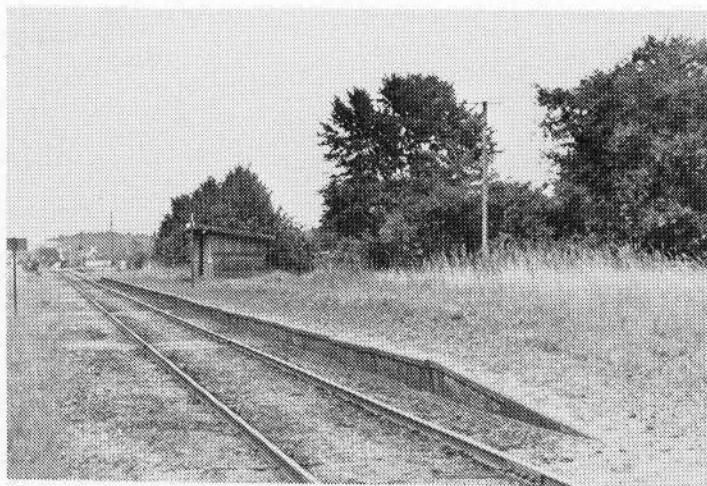
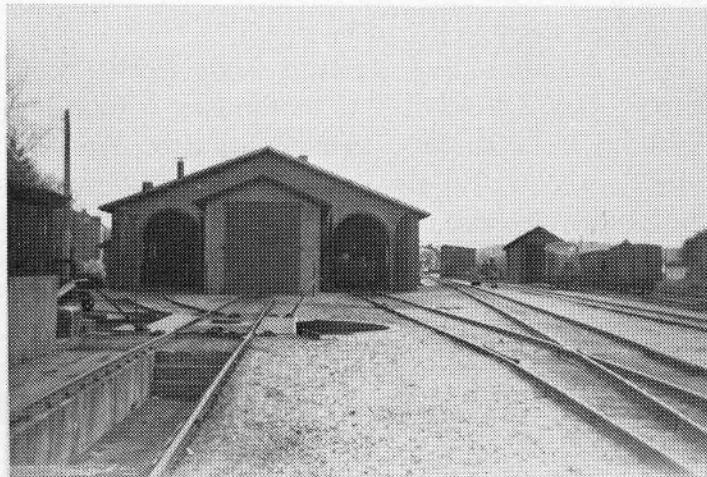
i toggangen på strækningerne Skanderborg-Skjern og Langå-Struer.

Der kom igen nedskæringer under 2. verdenskrig - da det var værst i de sidste krigsår og i tiden umiddelbart derefter, kørtes kun 2-3 togpar på hverdage og til sidst kun kørsel på 3 af ugens dage.

Skinnebusserne betød en væsentlig forbedring af køreplanen. I 1948 løb der 5 togpar Silkeborg-Rødkærbsbro samt 2 lokaltog Kjellerup-Rødkærbsbro, og om søndagen 6 togpar over hele banen, hvoraf 1 var iltog, dertil 2 lokaltog Kjellerup-Rødkærbsbro og 1 Kjellerup-Silkeborg. Man kørte nu også visse tog igennem til Viborg.

Senere blev alle persontog kørt med skinnebusser, og der kørtes godstog med enten damp eller med en af de gamle motorvogne. I 1949 overtog SKRJ rutebildriften Silkeborg-Kjellerup-Viborg, hvilket medførte at enkelte

Side 138:

Vø: Remisen i Silkeborg (Just Andersen)
Vm: Lysbro, 10/8 1967 (EVP).

Vn: Hvindingdal, 10/8 1967 (EVP)

Hø: SKRJ SM 83 klar til afgang fra Silkeborg
25/8 1967

Hn: Hvindingdal, læskur, 14/8 1963

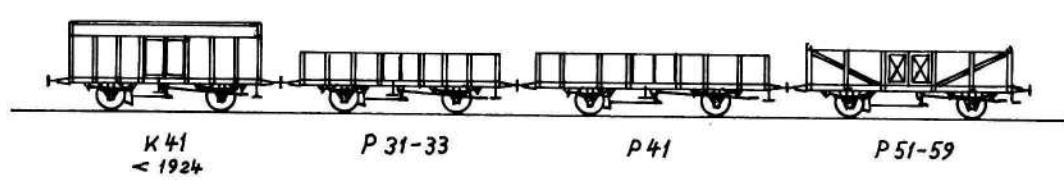
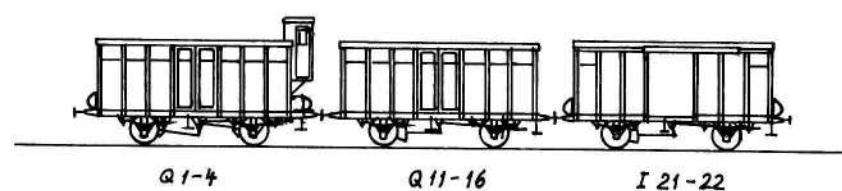
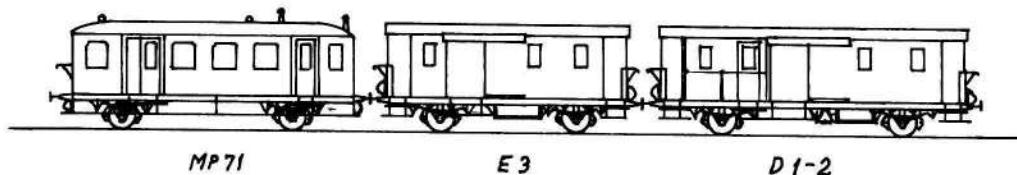
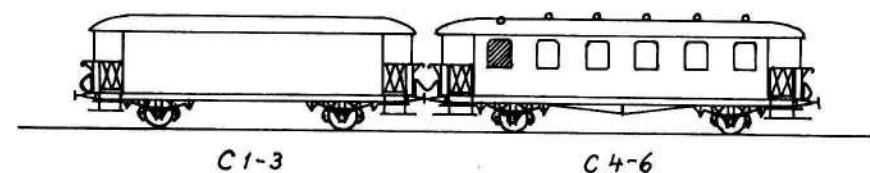
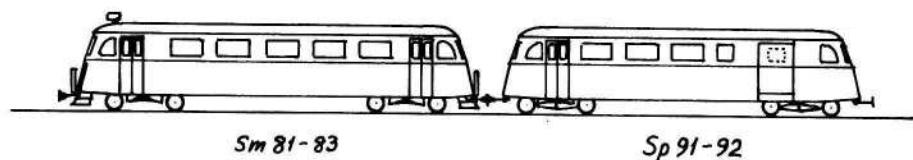
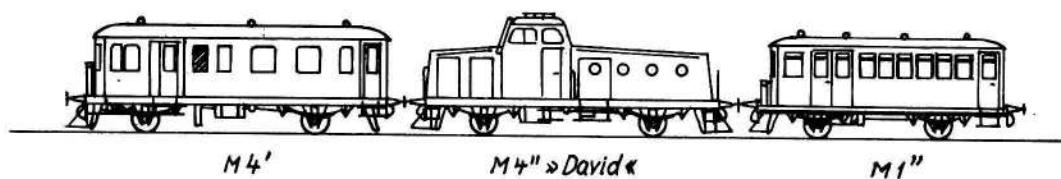
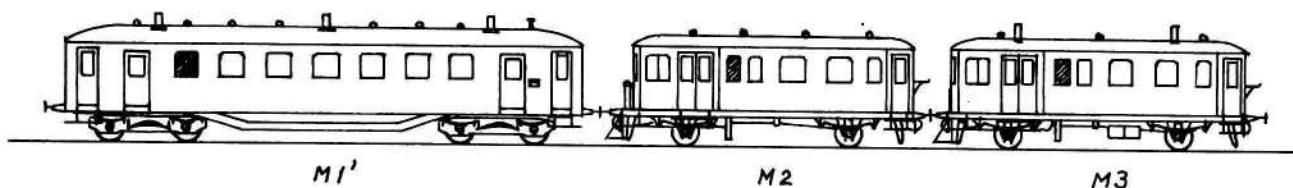
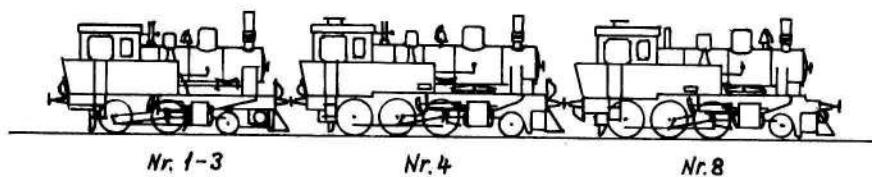
Side 139:

Ø: Hvindingdal med SM 82 og 83. Det er den
31/3 1968 - banens sidste levedag, og
der er mange passagerer.

N: Øster Bording, 14/8 1963.

SKRJ's rullende materiel 1924 ff.

Side 142:

Ø: Skægkær, 14/8 1963

Vn: Tekst på trinbrædtsignal, Skægkær

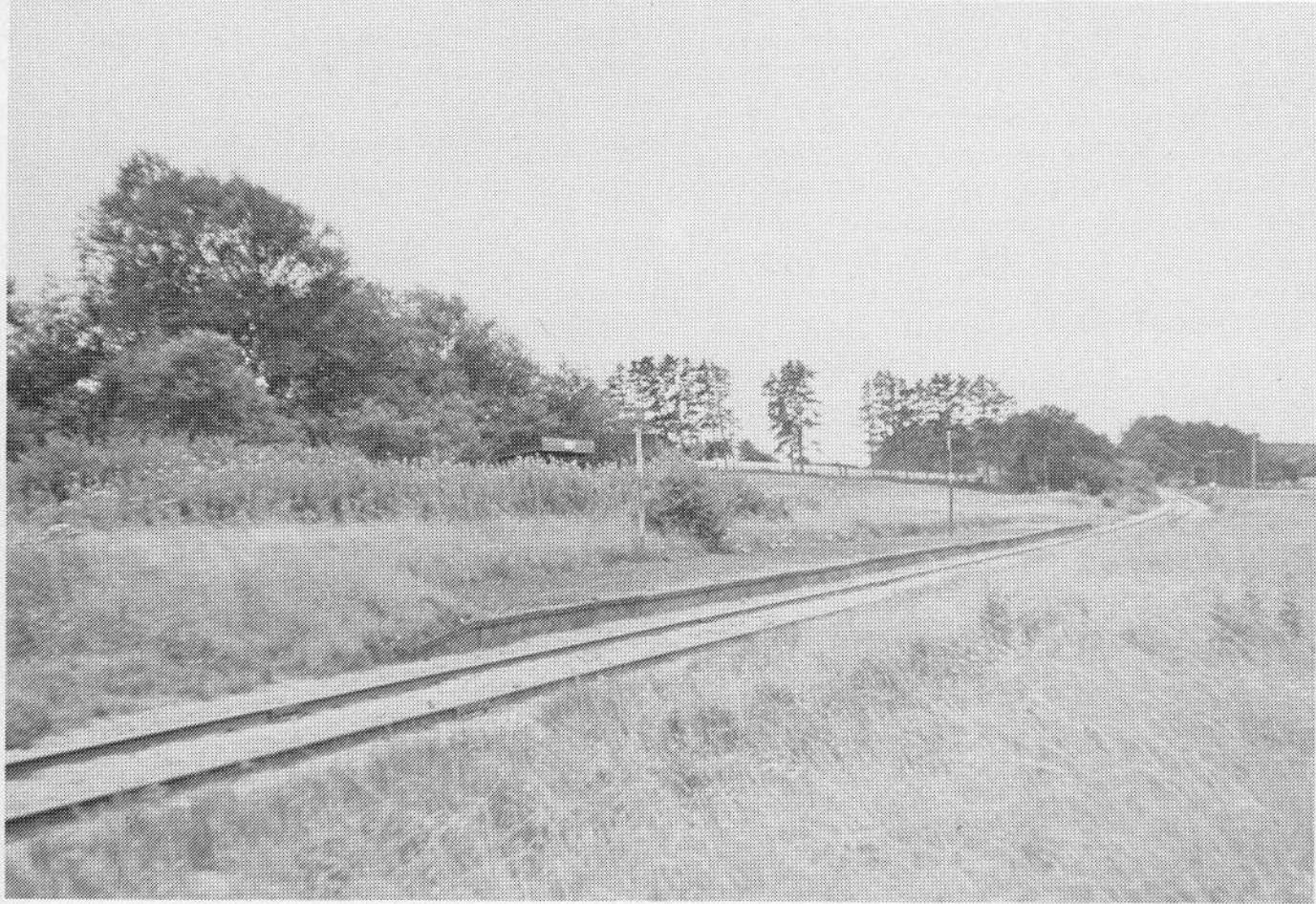
Hn: Skægkær (Just Andersen)

Side 143:

Ø: Ørevadbro, 14/8 1963

N: Lemming, 14/8 1963.

SKRJs trafik. Hovedmål: d 380 mm, s 550 mm, D 1190 mm, DL 840 mm, P 12 ato, rist 1,2 m² hedeflade 48 plus 24 m², vægt: Adhæsion 29 t, tom 29 t, tjenstf. 38 t. Akselafstand 5150 mm, vand 5 m³, kul 1,6 tons.

Kulkassen lå bag førerhuset og vandkassen mellem rammerne og en ganske kort sidevandkasse på kedlens venstre side. Fordelingen af hjulsættene som på nr. 1-3 blot med 3 sæt koblede hjul, hvoraf det midterste var drivhjulssættet.

Loko 4 har i 2 perioder, januar-november 1941 og marts-juni 1942 været udlejet til DSB og har rangeret i Langå og muligvis også i Viborg.

Det blev udrangeret i 1954 og erstattet ved indkøb af VNTJ nr. 8, der ved SKRJ beholdt nummeret 8.

Det var også en Henschel-maskine, bygget i 1925 med fabr. nr. 20499. Den var omrent som nr. 4. VNTJ fik 3 af dem - nr. 8-10 i 1925 og 1930. Hovedmål: d 360 mm, s 550 mm, D 1190 mm, DL 840 mm, p 12 ato, rist 1,1 m², hedeflade 45 plus 21 m², vægt: Adhæsion 30 t, tom 31 t, tjenstf. 39 t. Vand 4,5 m³, kul 1,5 t. Akselafstand 5150 mm.

Maskinen blev udrangeret ved banens lukning i 1968.

For loko 2, 3 og 4, der blev solgt til ophugning i 1954 fik man ialt 17.500 kr.

MOTORVOGNE

M 1, 4-akslet benzinvogn, Scandia vogn med Kielermotor, anskaffet 1925. Dengang hed det, at man ønskede små lette tog i stedet for disse tunge, uhåndterlige damp tog - og så synes man jo ikke, at M 1 lige var sagen!

Man erkendte hurtigt, at den var for stor for banens persontrafik, hvorfor den blev afhændet til Hjørringbanerne i 1930 som HLA M 3, senere HP M 20.

Det var en stor (1A)(A1)-vogn med 58 pladser, 150 hk og vægt 32 t.

Man anskaffede nu i løbet af få år 3 lette 2-akslede benzinvogne af den mere gængse type - alle 1A, med 33 pladser. Det var Triangel vogne med Continental-motor.

M 2 i 1927, 100 hk, 12 t, 39 pl. på træsæder. Ny motor i 1935, 120 hk. Udrangeret 1960.

M 3 i 1929, 120 hk, 16 t, 39 pl. lædersæder. Gasgenerator fra 1940/41, Leyland diesel, 150 hk senere. Udrangeret 1968.

M 4 i 1932 - identisk med M 3 også med hensyn til gasgenerator og dieselmotor.

Ifølge årsberetningerne fik M 3 og M 4 Leyland dieselmotorer, den ene i 1953/54 og den anden i 1954/55. Andre kilder hævder, at begge vogne fik ny motor i 1952.

I 1957 brændte M 4. Den blev hos Scandia genopbygget, men nu som et lille motorloko, stadig betegnet M 4, og kaldet "David". Den skulle nu fortrinsvis bruges i det daglige godstog, og det var den vel også stor nok til. Der var kun et førerrum i midten af køretøjet. Ved banens lukning blev den solgt til ØSJS som M 1.

Ny M 1, ex. RØHJ M 5 - se denne bane. Indkøbt 1946/47 og udrangeret i 1956.

SKINNEBUSMATERIEL

I 1947/48 anskaffedes 3 SM, SM 81-83, og 2 SP, SP 91-92, af den almindelige Scandia-type med Frichs-motor. Alle 5 vogne blev så vidt jeg ved udrangeret - og ophugget - ved banens lukning i 1968.

PERSONVOGNE

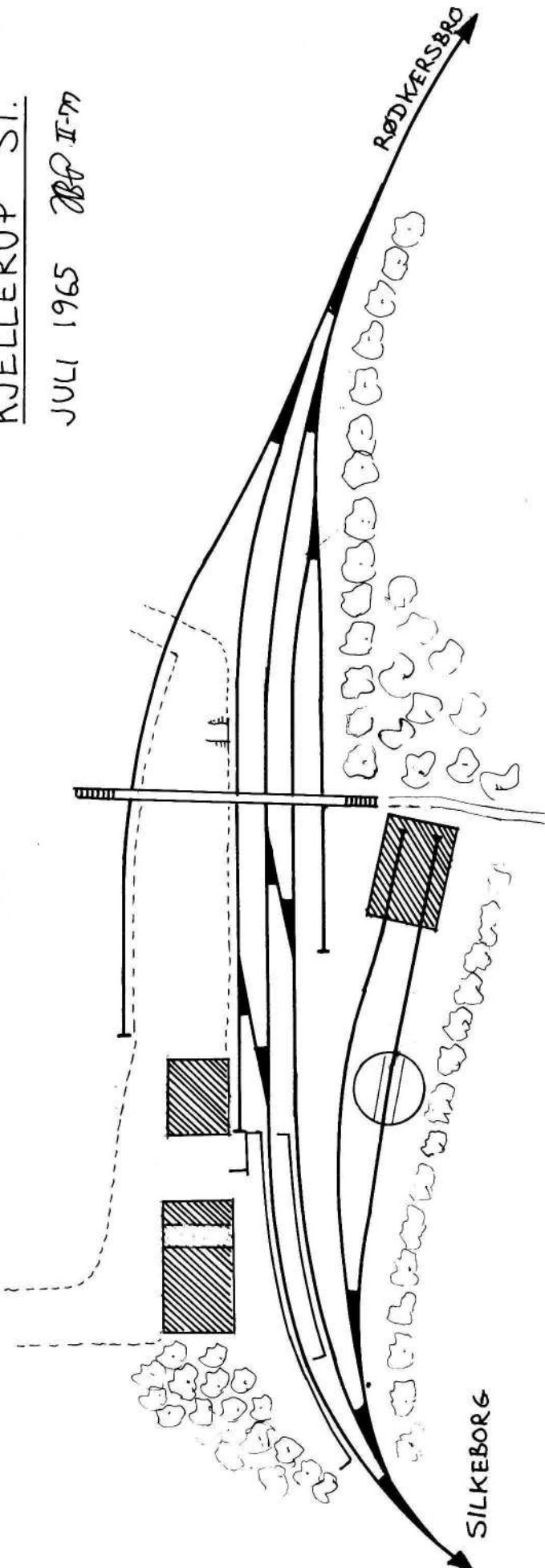
I 1912 anskaffedes 3 stk. 2-akslede sidegangsvogne, A 1-3, med 2 II kl. og 3 III kl. kupe, senere ændret til C 1-3 med 5 III kl. kupe med 46 pladser.

I 1925 3 stk. 2-akslede midtgangsvogne, C 4-6, med 2 afdelinger med III kl. 56 pladser samt toilet.

I 1929 1 stk. 2-akslet motorpåhængsvogn, C 71. Undervogn og selve vognkassen var som Hjørringbanernes HB D 21 og VØ D 16/HP D 63 og 62 fra 1927/28, men her var indretningen anderledes: regnet fra vognenden uden overgangsbro: smalt vindue, dør med vindue, 3 brede vinduer, dør med smalt vindue, 1 bredt vindue og endedør med overgangsbro. Og indretningen - lidt mærkelig - i samme rækkefølge: Postrum, der dækker smalt vindue, dør og bredt vindue, så personafdeling med midtgang, først dobbeltsæde 2 x (2+3) pladser, enkeltssæde 2+3 pladser, efterfulgt af et åbent rum (det

KJELLERUP ST.

JULI 1965 BB II-m

halve af det sidste brede vindue samt døren, dernæst et enkelt sæde i den ene vognside (3 pl.), så et enkeltsæde med 3+2 pladser og endelig endnu et enkeltsæde med 2 pladser og - på midtgangens anden side - kakkelovnen, afsluttet med dør og overgangsbro.

MP 71 havde trykluftbremse, de øvrige skrubremse og vacuumbremse.

Nogle data:

C 1-3, 1912, sidegang, 5 III kl. kupeer, 46 pladser, akselafst. 6000, 1.o.p. 11450 mm og tara 11200 kg.

C 4-6, 1924, midtgang, 2 II kl., 56 pladser, akselafst. 7200, 1.o.p. 13000 mm, tara 13000 kg.

MP 71, 1929, midtgang, III kl 31 (27) pladser, akselafst. 5600, 1.o.p. 10490 mm, tara 7500 kg.

POST- OG REJSEGODSVOGNE

D 1-2, 2-akslet post- og rejsegodsvogn, ej omtalt i DSBs fortegnelser af 1914 og 1919, men først fra 1924. D 1 omdannet først i 1920erne til ren rejsegodsvogn, solgt til RØHJ som E 17. D 1-2 (1912), akselafst. 6000, 1.o.p. 11150 mm tara 13500 kg, skrubremse og vacuumbremse.

E 3, rejsegodsvogn, akselafst. 4500, 1.o.p. 9020 mm, tara 10200 kg, skrubremse og vacuumledning.

GODSVOGNE

1912/13: 2 lukkede og 10 åbne, last ialt 150 t.

1913/14: 6 lukkede og 4 åbne, 125 t.

1924/25: 12 lukkede og 13 åbne, 335 t (9 á 15 og 16 á 12,5 tons).

1932/33: lasteevne 340 t ialt.

1959/60: lasteevne 165 t ialt.

I 31-32, fra 1925 I 21-22, 1912, last 12,5 t, bundfl. 16,3 m², 1.o.p. 7750 mm, akselafst. 3660 mm, tara 7100 kg. Skydedøre og skydelemme, hådbremse og vacuumledning.

Q 1-2, 1912, last 12,5 t, bundfl. 16,3 m², 1.o.p. 8110 mm, akselafst. 3660 mm, skrubremse og vacuumledning.

Q 3-4, 1924, last 12,5 t, bundfl. 16,3 m², 1.o.p. 8110 mm, akselafst. 3660 mm, skrubremse. Q 3 ødelagt ved DSB(?), - ny

Q 3, 1914, last 15 t, bundfl. $16,3 \text{ m}^2$, l.o.p. 8110 mm, akselafst. 4500 mm, skrubremse, (til SKRJ 1964/65).

Q 11-12, 1912, og Q 13-16, 1924/25, last 12,5 t, bundfl. $16,3 \text{ m}^2$, l.o.p. 7750 mm, akselafst. 3660 mm.

K 41, omlitr. til P 33, 1912, og P 21-22, omlitreret til P 31-32, 1912, last 12,5 t, bundfl. $16,3 \text{ m}^2$, l.o.p. 7750 mm, akselafst. 3700 mm tara 5750-5500 kg.

P 11, omlitr. til P 41, 1912, last 12,5 t, bundfl. $18,1 \text{ m}^2$, l.o.p. 8960 mm, akselafst. 4200 mm, tara 5600 kg.

P 51-59, 1924/24, last 15 t, bundfl. $18,4 \text{ m}^2$, l.o.p. 8110 mm, akselafst. 4000 mm, tara 7700 kg.

K 41 var en højsidet kreaturvogn, den blev ombygget til almindelig P-vogn. P 51-59 var tyske standardvogne.

UHELD

Godstoget forulykkede den 30. maj 1953 mellem Lemming og Hinge, idet dæmningen skred under loko og 5 vogne. Lokoføreren og fyrbøderen blev dræbt.

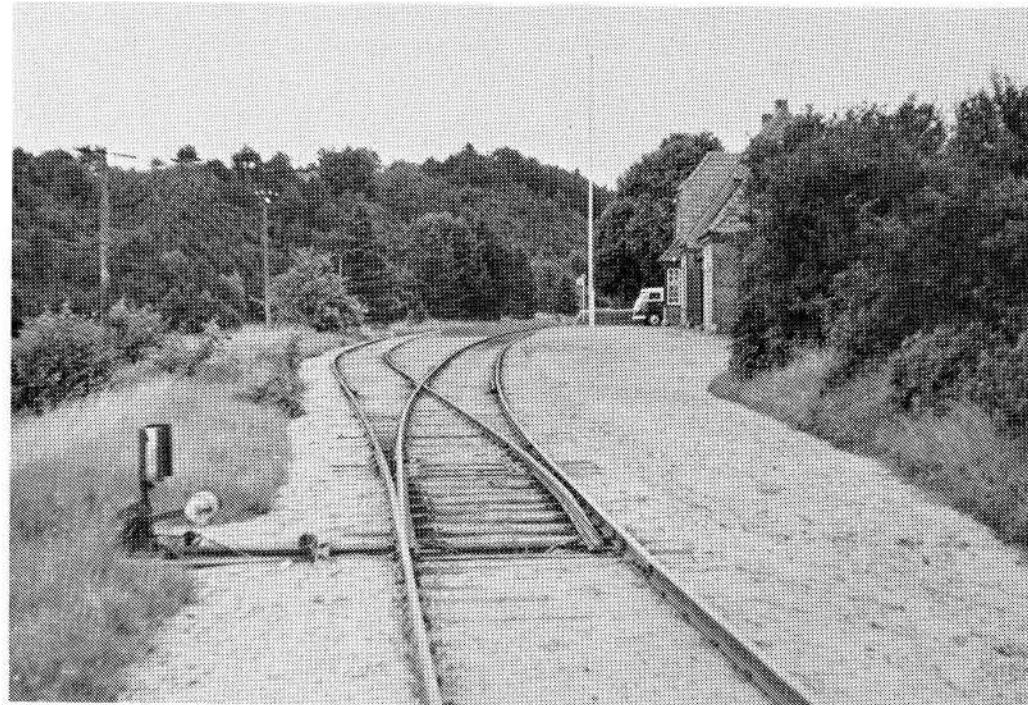
BILRUTER

Den 1. juli 1949 overtog banen bilruten Silkeborg, Kjellerup-Viborg. Senere kom enkelte ændringer i kørslen. Nettets længde var i 1950/51 75 km, var derefter i mange år 50 km og sluttede i 1967/68 med 38 km. Det meste af tiden havde man 4 biler med ialt 120-130 pladser, og der kørtes årligt mellem 197.000 og 130.000 vognkilometer, og man havde mellem 49.000 og 103.000 rejsende om året. Af fastpersonale havde man normalt 4 mand.

Den stærkt faldende trafikmængde og amt/kommunernes manglende lyst til at dække banens underskud gjorde at man blev nødt til at indstille driften den 31. marts 1968.

Det var jo på det tidspunkt moderne - man var in, når man nedlagde enbane, nå! der var vel nok baner, det havde været bedre og klogere at beholde end SKRJ.

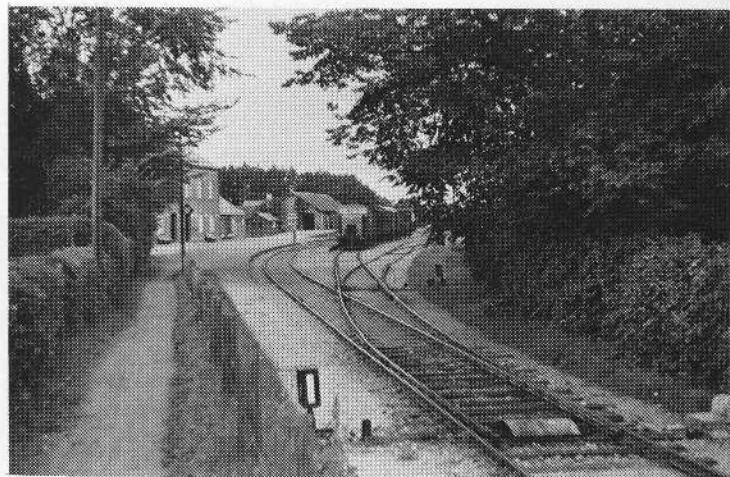
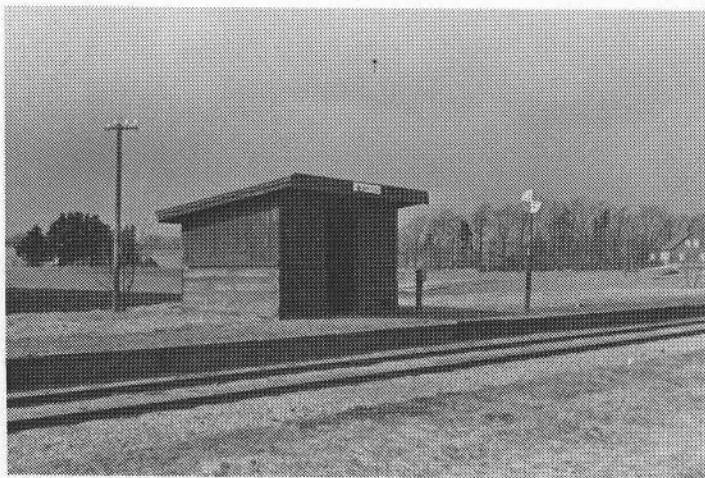
A. Gregersen

Herover: Lemming, 14/8 1963

Side 147: Begge fra Hinge station, 14/8 1963

Side 148:

Vø: Nørskovlund, 31/3 1968

Vn: Hindbjerg (fra vejside), 14/8 1963

Hø: Kjellerup, indkørsel fra syd, 14/8 1963

Hn: Kjellerup, 14/8 1963

Omsl. 3:

Vø: Kjellerup, 13/7 1965 (J. B.-P.)

Vm: Donsborg, 14/8 1963

Vn: Sjørslev, 14/8 1963

Hø: Krydsning i Kjellerup (Just Andersen)

Hm: Aunsjø, 14/8 1963

Hn: Bredmose, 1962 (Just Andersen)

Bagsiden: Udenfor Silkeborg, tog fra Rødkjærsbro, 1962 (Just Andersen).

